NYI SAY
MYANMAR EBOOK CREATOR

ချစ်စိန်လွင်

သောင်ကြားမြိုင်မှတ်တမ်း

မြန်မာအီးဘွတ်ခ် အဖြစ် ဒုတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေရခြင်း

ကုန်ဘောင်ခေတ် ဆောင်ကြာမြိုင် မှတ်တမ်း၏ မူရင်း ပီဒီအက်မှာ ဝင်းဖောင့်ဖြင့် တည်ရှိနေသည်ဖြစ်၍ ဇော်ဂျီဖောင့်ဖြင့် ဖတ်လိုသူများအဖို့ အခက်အခဲဖြစ်နေပါသည်။ ထို့အတွက်ကြောင့် ဝင်းဖောင့်မှ ဇော်ဂျီဖောင့်သို့ ပြောင်းလဲ၍ ဒုတိယအကြိမ် ပြန်လည် ထုတ်ဝေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုသို့ ထုတ်ဝေရာတွင် ... Typing error အချို့ကို ရှင်းလင်းခြင်း၊ စာကြောင်းညီညာအောင် ညှိခြင်း၊ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖတ်လို့ရအောင် ပြုလုပ်ခြင်းသာ ရှိပါသည်။ ပြင်ဆင်ခြင်း ဖြည့်စွက်ခြင်း တစ်ခုမှ မရှိပါ။

ဤစာအုပ်၏ မူရင်း စာစီစာရိုက်သူများဖြစ်ကြသော မြန်မာကျူးပစ်ဖိုရမ် www.myanmarcupid.net မှ **Ganan** & **Yamarmoto** တို့အား အထူးပင် ကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။

Nyisay (www.myanmarcupid.net)

ကုန်းဘောင်ခေတ် ဆောင်ကြာမြိုင်မှတ်တမ်း

ချစ်စိန်လွင်

မြန်မာအီးဘွတ်ခ် အဖြစ် ဒုတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေသည်

ပွဲပြင်ကလှူပ်လှိုင်းကပုတ်

"ဖျောက်လေ ယားလေ၊

ယားမပြေတည့်၊

ယားသေ သေမည့်နယ်၊

နန်းသူ့ ကိုယ်ထည်း၊

ယားမပြီးသည်၊

ယားကြီး ယားခါဝယ်၌...."

မန်လည်ဆရာတော်

(၁)

အနောက်တောင် လေအသွေး၊ သင်းမွှေးသော စံပယ်ရနံ့၊ မြတ်လေးပန်းရနံ့များတို့သည်

လေနုလှိုင်းကလေးကို စီးခိုရင်း လွင့်ပြန့် မျောပါလာပါသည်။ ပြည့်ဝင်းသော လအရောင်အောက် တိတ်ဆိတ်ညိမ်သက်ခြင်းတို့ စိုးမိုးနေသော နန်းရင်ပြင်တော် ပေါ်တွင် ရွှေပြဿဒ်တို့အကြား လှုပ်ရှားသွားလာ နေရသော အိပ်ဖန်တော်မှူးမှာ ပတ်ဝန်းကျင်၏ တွေ့ထိကြည်စားသည့် ကလိခြင်းဒဏ်ကို မခံမရပ်နိုင်တော့သည့် အတွက် ကြည်နူး ဆွတ်ပျံ့ဖွယ်တို့ကို ခံစားမိပါလေတော့သည်။

တာဝန်ထမ်းဆောင် နေရသည်ကိုပင် အခိုက်အတန့် မေ့လျော့သွားမိတော့ခါ ဂရုဏာရသ အပြည့် ပါရှိသည့် မြန်မာစာပေလောကတွင် ထင်ရှားသော ဉတုကို လေသံမှုဖြင့်

"သိမ်ကန်မိန်တွင်၊ ဆယ့်နှစ်ခွင်ကို၊ လွှမ်းပင်စည်ဖြင့်၊ ကြာရှည်တာ အကူး၊ တပေါင်းမင်းလွင်၊

ရွက်ကျင်တောင်လေကမြူး၊ ပြတ်ဖွယ်နှ စီးသွယ်ဖြာ၊ မတတ်သာချေ၊ ဤထွေထွေကို"

ရွတ်ဆိုနေရင်း လျှောက်၍ အိပ်ဖန်တော်သားများကို လိုက်လံ စစ်ဆေးနေသူမှာ အိပ်ဖန်တော်မှူး ကဖိုးညွန့် ဖြစ်ပါလေသည်။ ကဖိုးညွန့်မှာ လအရောင် အောက်တွင် မိမိထံ တူရူလာနေသော လူရိပ်နှင့် ခြေသံကြားသယောင် ရှိ၍ တပိုင်းတစနှင့် ဥတု အဆို ရပ်သွားပါသည်။

အိပ်ဖန်တော်မှူး တစ်ယောက် အနေဖြင့် အိပ်ဖန်တော် သားများကို တာဝန်ကြေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်ခြင်း ရှိ၊ မရှိကို နှစ်ပဟိုရ်လျှင် တကြိမ်ကျ လှည့်ပတ်စစ်ဆေးရိုး ထုံးစံအတိုင်း ကင်းစစ်ထွက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သို့ စစ်ဆေးရင်း အနောက်တော်ကြီး အဆောင်ကူး လမ်းကူး အရောက်တွင် သူ့ထံသို့ ဦးတည် လာနေသူကို မြင်မိ၍ ရန်သူလော၊ မိတ်ဆွေလော မခွဲခြားနိုင်သေးသဖြင့် ဆောင်ဓါးကို ဆွဲ၍ အရိပ်အကဲခပ်ရင်း စောင့်ဆိုင်းနေပါသည်။ သူ့တပည့် အိပ်ဖန်တော် စောင့် ငအောင်ခင်မှန်း ကွဲကွဲပြားပြား သိရတော့မှ"ငအောင်ခင် ဘယ်သို့ အကြောင်းကြောင့် နင်ရပ်သည့် တာဝန်မရှိ ရဘိသနည်း" ဟု ပြတ်သားစွာနှင့် ခပ်အုပ်အုပ် အမေးလိုက်တွင်.....

"မှန်လှပါ ကျွန်တော်မျိုး တာဝန် ထမ်းဆောင်ရသည့် သစ်ဆိမ့် မိဖုရား အဆောင်တော်ဝမှ ဗိုလ်မင်း လာသည်ကို မြင်မိ၍ တင်ကြားရန် အကြောင်းထူးကြောင့် လာရခြင်းပါ"

"ဘယ်လိုအရေးလဲ ငအောင်ခင်၊ မင်းတရားကြီး ကြွလာသခိုက် အဆောင်တော်ဝနေရာ၊ ဟင်းလင်းဖြစ်လျှင် နင့်ခေါင်းရော ငါ့ခေါင်းပါ ဖြတ်ရော့မယ်၊ နင့်နေရာ ရောက်လေမှ ပြောလိုရာပြောဘဲ"

ကဖိုးညွန့်ရဲ့ အမိန့်ကြောင့် ငအောင်ခင်လည်း နောက်ဆုတ် ရင်း ကိုယ်ကိုကိုင်းညွတ် အရိုအသေပြုကာ ထွက်ခွာသွားပါသည်။

ငအောင်ခင် သွားရာနောက်သို့ ကဖိုးညွန့်လည်း စိုက်စိုက်မကွာ လိုက်ပါလာရင်း ငအောင်ခင် ပုခုံးကို ပုတ်၍....."ဆိုစမ်းပါ နင့်အရေး" ဟု တီးတိုးလေသံဖြင့် မေးလိုက်လေသည်။

"မှန်လှပါ။ ဗိုလ်မင်းမလာမီ တဗဟိုလ် မရှိတရှိလောက် အဆောင်တော်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်သူ ပျိုတော်ချောချော တယောက် ပေါင်တော်မှ မှင်သေးမှင်ကြောင် ပေါ် သွားသည်ကို မြင်ပါသည်။

ကျွန်တော်မျိုး တာဝန်ရှက်ရသော အဆောင်တော် ကျည့်ရှင် တံခါးအကျော် ထိုးကွင်းမှင်ကြောင် ပေါ်သွားသည်ကို ငွေလရောင် အောက်တွင် ထင်းထင်း တွေ့ပါသည်ဗိုလ်မင်း"

"ဟယ် ... ငအောင်ခင် သေချာအောင် နင်ဆိုဝံ့ရဲ့လား။ အခုကော သည်အပျိုတော် ဘယ်မှာရှိပ"

"ဗိုလ်မင်း အပြစ်ပေးရင်လဲ ခံရမည်ပ။ သည်အဆောင်တော် တံခါးဝက ကျွန်တော်မျိုး တဖဝါးမှ မရွေ့သေး၍ သည်အဆောင်အတွင်း ရှိရမည်ပါ။"

ငအောင်ခင်လည်း တီးတိုးလေသံဖြင့် ပြောရင်း အဆောင်တော် အတွင်းသို့ မေးငေါ့ မျက်ရိပ်ပြပါလေသည်။

ရှေးနန်းတွင်း အဆောင်များဝင်လျှင် တံခါးစီးအဖြစ်ဖြင့် တတောင်လောက် ရှိသော တံခါးခြေချုပ် အတားများကို ကျော်ဝင်ရသည်။ မန္တလေးနန်းတွင်း ဝင်ရောက်ကြည့်ဘူးသူ များသိပါသည်။

(ထမီဝတ်ဆင်ရသူတို့မှာ ထိုတံခါးများ ကျော်ဝင်ရတိုင်း ရင်ခွဲ ထမီများဖြစ်၍ တပေါင်ပေါ် လေ့ရှိပါသည်။ ... စာရေးသူ)

ကဖိုးညွန့်လည်း မစဉ်းစား တတ်အောင် ရှိနေသဖြင့် ငအောင်ခင် ပြောဆိုချက် မှန်မမှန် သိရှိရန် အချိန်အတော်ကြာ စောင့်ဆိုင်းကြည့်မိပါသည်။ ထိုးကွင်းမှင်ကြောင် ပေါ်သွားသော အပျိုတော်မှာ ထွက်မလာပါ။ မိုးလင်းခါနီး ရောက်လေတော့မှ တခြား တာဝန်ရှိသူများ ပေါ့လျော့မှု ရှိမရှိ စစ်ဆေးရမည့်အတွက် ထို အဆောင်တော်မှ ထွက်ခွာခဲ့ရပေသည်။

အိပ်ဖန်တော်သားများမှအပ တောင်ဆောင်တော် မြောက် ဆောင်တော်၊ ၎င်းနောက် အနောက်နန်းမစဉ်၊ အနောက် ဆောင်တော် တို့တွင် ယောက်ျားများ ဝင်ထွက်သွားလာခွင့် မရှိရပေ။ ခြေကကြိုးလျှင် ဒူးကို ဖြတ်ရမည်ဟု အမိန့်တော် မှတ်ထားသည်။ အဆောင်တော်တွင် ထိုးကွင်းမှင်သေ့ ပါရှိသော အပျိုတော်ရှိသည်ဟု အိပ်ဖန်တော်မှူး

ကဖိုးညွှန့်အဖို့ တခါဘူးမှ မကြားမိခဲ့ပေ။ ထိုးကွင်းမှင်ကြောင် ထိုးနှံခြင်း အလုပ်မှာလည်း မိန်းမများအတွက် မဟုတ်ပါပေ။ မှင်သေ့ဆရာကိုယ်တိုင်ကလည်း မှင်သေ့ထိုးနှံသည့် စုပ်အပ်ကို အသားနာခံ၍ ထိုးပေးမည် မဟုတ်ဟုလည်း ကဖိုးညွှန့် စဉ်းစားမိပါသည်။

ကဖိုးညွှန့် အနေဖြင့် ထိုးကွင်းမှင်သေ့ ပြဿနာကြောင့် အတော်စိတ်မောလူမော ဖြစ်နေမိပေသည်။

သူသည် အိပ်ဖန်တော်မှူးမဖြစ်မီ ယမန်နှစ်ဆီက

ကနောင်အိမ်ရှေ့ကိုယ်တော်ကြီး၏ လူပျိုတော်သားတယောက် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ဘဝတော်မင်းတရားကြီး အလိုတော်အရ မင်းညီမင်းသားများထံပါး ခစားနေသော လူပျိုတော်သားများနှင့် သူ၏ နန်းတော်ကြီးမှ လူပျိုတော်သားများပါ စုစုပေါင်း ငါးကျိပ်နှင့် အဆောင်ရနန်းဦး မိဖုရားကြီးတို့ထံ ခစားသူ အပျိုတော် ငါးကျိပ်တို့ကို တပြိုင်တည်း လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲ ကျင်းပပေးခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲတွင် ပါဝင်ခဲ့ရသူများကို တန်ရာတန်ရာ ရာထူးရာခံများ ပေးအပ်ခဲ့ပါသည်။ ထိုငါးကျိပ်ထဲတွင် ပါဝင်ခဲ့သည့် ကဖိုးညွှန့်မှာ အိမ်ရှေ့စံ ဥပရာဇာ ကနောင်ကိုယ်တော်ကြီး၏ လက်စွဲဖြစ်၍ ဘုန်းတော်ကြီးဘုရား ယုံကြည်တော်မူသဖြင့် အိပ်ဖန်တော်မှူးအဖြစ် မြှောက်စားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကဖိုးညွှန့်မှာ မဟာသွေး မဟာနွယ် မကင်းသော မင်းဆွေမင်းမျိုး တယောက် မဟုတ်ရိုးမှန်သော်လည်း ရွှေနန်းတော်ကြီးနှင့် နီးစပ်သူဖြစ်၍ နန်းတွင်းတွင် ဆယ်နှစ်သား ဘဝကတည်းက

သူငယ်တော်သားလေး အဖြစ် အမှုတော်ကို ထမ်းခဲ့ဖူးပါသည်။ သူငယ်တော် ထမ်းဆောင်ရသည့် တာဝန် ဆိုသည်မှာ မိဖုရား အဆောင်တော်တွင်းရှိ မိန်းမများနှင့် မအပ်စပ်သော ဝတ္တရားများကို ထမ်းရွက်ရန် ဖြစ်ပါသည်။ သူငယ်တော်များကို မိဖုရား ဆောင်တော်များတွင် အမှုထမ်းနိုင်းရန် အတွက် နန်းသုံး ဆရာကြီးများထံ အပ်နှံ၍ ရတုဆိုနည်း၊ ရကန်ဆိုနည်း၊ ကြိုး၊ ဘွဲ့၊ ယိုးဒယား၊ ဘောလယ်၊ တေးထပ် စသည်တို့ကို စနစ်တကျ သင်ကြားပေးပါသည်။ အစအနရှိသူများ ဖြစ်ခဲ့လျှင် သူငယ်တော် ကလေးများနှင့် အပ်စပ်မည်ဟု နန်းသုံး ဆရာကြီးများက ယုံကြည် စိတ်ချရသော တူရိယာငါးပါး (ကြေး၊ ကြိုး၊ သားရေ၊ လေ၊ လက်ခုပ်) ထည်းမှ အနည်းဆုံး တပါးတော့ သင်ကြားပေးပါလေသည်။

ဖြေဖျော်ရန် အသင့်လျော်ဆုံးဟု ထင်ရသော စောင်းတီး၊ ပတ္တလားတီး စသော တူရိယာမျိုးတို့ကို သင်ကြားပေးပါသည်။ အပြောအဆို အနေအထိုင်မှစ၍ နန်းတွင်းအသုံးအနှုန်းများကို သင်ပြပေးပါသည်။

ထိုပညာရပ်များ တတ်မြောက်ပြီးသူများသည် မိဖုရား အဆောင်များတွင် ရှင်ပြုချိန် ၁၄ နှစ် အရွယ်မျှခန့် အထိသာ အမှုတော် ထမ်းစေပါသည်။ ထိုအသက်အရွယ်ထက် ပို၍ မိဖုရား ဆောင်တော် များတွင် အမှုတော် ထမ်းခွင့် မရကြတော့ပါ။

ထို ဘဝများမှနေ၍ အိပ်ဖန်တော်မှူး ရာထူးအထိ တိုးတက်လာခဲ့သော ကဖိုးညွန့်အဖို့ နန်းတော်ကြီးနှင့် နန်းတွင်း အကြောင်း အတွင်းသိ အစင်းသိ သိရှိသူဖြစ်ပါသည်။ ထီးသုံး နန်းသုံး

နည်းထုံးပေါင်းစုံ တို့ကို နှုတ်ငုံရသူပင် ဖြစ်ပါသည်။ နန်းတွင်းတွင် အင်မတန် စည်းကမ်းကြီးပုံတို့ကိုလည်း စဉ်းစားရင်း သတိရလာပါလေသည်။

အရှေ့တော်ကြီး၊ အနောက်တော်ကြီး ဟူ၍ နှစ်ပိုင်း ရှိပါလေသည်။ အရှေ့တော်ကြီး ဆိုသည်မှာ ဘဝရှင် မင်းတရားကြီးနှင့်သာ ဆိုင်၍ အသျှင်နန်းမတော် မိဖုရားခေါင်ကြီး တပါးသာ အချိန်မရွေး ဝင်ခွင့်ထွက်ခွင့် ရှိပါလေသည်။ တနည်း ဆိုရပါလျှင် ဘုန်းတော်ကြီးဘုရား ကြီးစိုးသည့်အတွက် ယောကျ်ာမျှားနှင့်သာ ဆိုင်ပါသည်။ အနောက်တော်ကြီးမှာ အသျှင်မိဖုရားခေါင်ကြီး (အဂ္ဂမဟေသီ စကြာဒေဝီ တောင်နန်းစံမိဖုရား) စိုးပိုင်သောကြောင့် မိန်းမများနှင့်သာ သက်ဆိုင်၍ ယောကျ်ားများ မဝင်မထွက်ရပါ။ မိဖုရား မိန်းမများနှင့် သက်ဆိုင်သော အနောက်ဝန် (မိန်းမစိုး) အနောက်ဝန် အမှုထမ်း၊ အရာထမ်းများပင် အကြောင်းထူးမရှိပဲ မဝင်မထွက်ရပါ။ အိပ်ဖန်တော်သားများနှင့် အိပ်ဖန်တော်မှူးများ အစရှိသော လုံခြုံရေး တာဝန် ထမ်းဆောင်နေရသူများပင် အဆောင်တော်အတွင်းသို့ လုံးဝ ဝင်ခွင့် မရှိပါ။

"ခြေကကျူးရင် ဒူးဖြတ်" အမိန့်တော်မြတ်မှတ်၍ တားမြစ်ပိတ်ပင်ထားသည့် နေရာတွင် တွေ့ရပါသည် ဆိုသော ထိုးကွင်းမှင်ကြောင် ပြဿနာကြောင့် ကဖိုးညွန့်မှာ မည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ရမည်ကို မသိနိုင်အောင် အကြံအိုက်နေပါသည်။

သည်ကိစ္စကို အနောက်ဝန်မင်းထံ လျှောက်ထား တိုင်ကြားရမည်လား၊ သို့တည်းမဟုတ် အိမ်ရှေ့စံ ကနောင် ကိုယ်တော်ကြီးကို

လျှောက်ထား တိုင်ကြားရမည်လား၊ မဝေခွဲ တတ်အောင် ဖြစ်နေပါသည်။

မိမိကိုယ်တိုင် တင်လျှောက်ဖို့ရန်မှာလည်း သက်ဆိုင်ရာ အကြီးအကဲများ ကျော်လွန်ရ ကောင်းလားဟု အပြစ်တော် ရှိမည် ကိုလည်း စိုးရိမ်မိပါသည်။ မိမိတင်လျှောက်ချက်ကို အရေးမယူပဲ နေတော်မူ၍ သစ်ဆိမ့် အဆောင်တော်မိဖုရား ကြားသိ၍ အမျက်သိုမည် ကိုလည်း စိုးရွံ့ရပြန်လေသည်။ သည်အတိုင်း ဥပေက္ခာပြု လျစ်လျူရှု ထားရမည် ဆိုပြန်ကလည်း ရွှေနားတော်အရောက် သည်သတင်း ပေါက်ကြားသွားပါလျှင် မိမိကိုပင် စိတ်တော်ခုပေဦးမည်။ မဆိုစကောင်း ဆိုစကောင်း ကြံရာပါဟု ထင်မှတ်မှားပြန်ပါလျှင် ကွပ်မျက်ခြင်း ခံရမည်က မုချ။

မင်းခယောကျာ်းပီပီ နီးရာဓါးကို ကြောက်ရသဖြင့် ချွေးစေး များပင် ပြန်လာပါလေသည်။

ညအိပ်ဖန်တော်သားများ ကိုယ်စား နေ့ကင်းလှည့်တာဝန် လူလဲများ ရောက်ရှိလာချိန်ထိ ကဖိုးညွန့်မှာ မည်ကဲ့သို့ ပြုမူ ဆောင်ရွက်ရမည်ကို မဆုံးဖြတ်နိုင်သေးပေ။ နေ့ခင်းစောင့်အမှုတို့ တာဝန်များ လွှဲပြောင်းအပ်နှံပြီး၍ တရေးတမော အိပ်ရင်း စဉ်းစားပြီးမှ လုပ်သင့်ရာရာကို ပြုလုပ်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချအပြီး ပြန်လာ သည်။ ထိုသို့အပြန် ဘောင်းတော်ဆောင်မှ ထွက်၍ မှန်နန်း စနဆောင်ဖြတ်လျက် မှန်နန်းတော် ဆောင်ဘက်သို့ ကူးဝင် သွားသော ပင်တလဲ့မြို့စားကြီး ဦးရွှေမောင်ကြီး၏ နောက်ပိုင်းကို မြင်လိုက်ရတော့မှ

ပင်းတလဲ မြို့စားကြီးမှတဆင့် ဘဝရှင်မင်းတြားကြီး ရွှေနားတော် အရောက် တင်ရလျှင် ကောင်းမည်ကို သဘောပေါက် သွားပါသည်။

ဦးရွှေမောင်ကြီး ဝင်ရောက်သွားသည့် မှန်နန်းဆောင်တွင်းသို့ အသော့နှင်း၍ လိုက်ပါသွားလေသည်။

ဦးရွှေမောင်ကြီးကို တွေ့လျှင် ကဖိုးညွန့်လည်း ရှိသေစွာ ဒူးတုပ်ပြီး "ဝန်မင်းကို တိုင်ကြားရမည့် ကိစ္စအထူးရှိပါ၍ ခွင့်ပြုတော်မူပါ"

"အလို .. အိပ်ဖန်တော်မှူးပါလား၊ ဘယ်လို အရေးအခင်းနဲ့ ကြုံကြိုက်ရသည်လဲ၊ ကျုပ်ကိုပြောရမှ ကျုပ်နဲ့ သက်ဆိုင်သပ ဆိုရင်လဲ ပြောပါဘိ"

"မှန်လှပါ မနေ့ ညဦးသန်းခေါင်မတိုင်မီ တဗဟိုလ်လောက် အလိုတွင် အိပ်ဖန်တော်သား ငအောင်ခင် စောင့်ရှောက်နေရသည့် သစ်ဆိမ့် မိဖုရားကြီး အဆောင်တော် နန်းတွင်းသို့ မှင်သေ့ထိုးကွင်း ပါသသူ အပျိုတော်တယောက် ဝင်ရောက် သွားသည်ကို တွေ့ရကြောင်းပါ ဝန်မင်း"

ကဖိုးညွန့် လျှောက်ထားချက်ကို ကြားရသော ပင်းတလဲမြို့စား ဦးရွှေမောင်ကြီးမှာ ရုတ်ချည်း စကားမပြန်နိုင်သေးပဲ အတန်ကြာ စဉ်းစားဟန်ပြုပြီးမှ

"စိတ်ဝမ်းချချ ရှိရပါမလား၊ အိပ်ဖန်မှူးရဲ့၊ ကျုပ်အနေနဲ့က မင်းတြားကြီး ဘုရားကို ရွှေနားတော် အရောက် ဝင်လျှောက်ဖို့

ဝန်မလေးလှပေမယ့် စစ်ဆေးလို့ မမှန်တော်မူဘူး ဆိုရင် အိပ်ဖန်တော်မူးကို အမျက်သိုနေမမယ်”

“မှန်လှပါ ငအောင်ခင်ဟာ ရိုးသားပြီး တာဝန်ကျေချေသူ တယောက်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်မျိုး သိသပ၊ သူ့အသက်ထက် ဘုန်းတော်ကြီးဘုရားရဲ့ အရှက်တော် ငဲ့ကွက်လို့ ကျွန်တော်မျိုး တိုင်ကြားခဲ့ခြင်းပါ”

“အိမ်း ... သည်လို စိတ်ဝမ်းချချ လျှောက်ထားဝံ့သပ ဆိုရင်လဲ အိပ်ဖန်တော်မူး အလိုတော်အတိုင်း ရွှေနားတော်ကို ချက်ချင်းဆိုသလို တင်လိုက်ပမယ်”

ပင်တလဲမြို့စားကြီး ဦးရွှေမောင်ကြီးထံမှ ပြန်ကြားချက် ရရှိလေတော့မှ စိတ်အေးသွား၍ အရှိအသေပေးလျက် နှုတ်ဆက်ပြန်ခဲ့ ပါတော့သည်။

အပြန်လမ်းတွင် ပင်တလဲဝန် ဦးရွှေမောင်ကြီး အကြောင်း ကြားဘူးခဲ့သည်တို့ကို ပြန်လည် သတိရလာပါသည်။ ဦးရွှေမောင်ကြီး သည် အသည်ကြီးမျိုးရိုးမှ ဆင်းသက်လာသူ တယောက် ဖြစ်ပါ လေသည်။ အိုးအိမ်ထောင် ပြုပြီးသည့်တိုင်အောင် အလုပ်လုပ်သူ မဟုတ်ဟု ကြားဘူးပေသည်။

သူ၏ ဇာတာစန်းလာဘ် ကောင်းသည်ဟု ယုံကြည်ပြီး ဂုဏ်ယူနေသူတယောက် ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

မြို့စားကြီး၊ နယ်စား၊ ပါယ်စားဖြစ်မည် ဟူသော ယုံကြည်ချက်ကြောင့် မည်သည့်အလုပ်ကိုမျှ မလုပ်ပဲ မိဘအိမ်တွင် အခန့်သား ထိုင်၍ စားသောက်နေသူ တယောက် ဖြစ်ပါလေသည်။ မည်သည့် အလုပ်ကိုမျှလည်း မိခင်ဖြစ်သူက လက်ကြောတင်းအောင် မလုပ်စေရပေ။ သား၏ ရုပ်ရည် ရူပကာ အသွယ်သွယ်တို့မှာ တင့်တယ်ရှုမောဖွယ်ရာ ဖြစ်ပေသည်။ ဇာတာစန်းလာဘ်မှာလည်း ကောင်းမွန်လှပေသည်။

ဥစ်ကသစ်တို့လည်း လူသာမာန်တို့အတွက် တခုတလေပါရန် မလွယ်ကူပေမင့် သူမ၏ သားချစ်သည် ဥစ်သုံးချပ်နှင့် ကသစ်နှစ်ပွင့် ရထားသည်။ ထို့ပြင် နိစ်ပြလည်း ကင်း၍ မူးကြီးမတ်ရာသေနာပတိ အမှန်စစ်စစ် ဧကန်ဖြစ်ရမည့် ရာဇယုဂ်ပါသူဟု ရွာဦးကျောင်းဆရာတော် ဦးကေတု မကြာမကြာ မိန့်ဆိုခဲ့ပေသည်။

မိတ္ထီလာမြို့ အရှေ့မြောက်ကန် ကျိုးရ ရွာအတွင်းရှိ ရဟန်းရှင်လူ ပရိတ်သတ်အပေါင်းသည် သူ့သား ရွှေမောင်ကြီး၏ ဇာတာကို မှီမည့်သူ မရှိကြောင်း သူ့မိဘများကသိသည်။ ဥပမိရုပ် ကောင်းပုံမှာလည်း သူမ၏ သား ရွှေမောင်ကြီးကို ယှဉ်နိုင်သူ မရှိဟု အထင်ရှိနေပါသည်။ ဦးရွှေမောင်ကြီး၏ ဖခင်မှာ ရိုးသားသူ တယောက်ဖြစ်၍ အေးချမ်းစွာ နေလိုသူတို့ သဘာဝအတိုင်း အလုပ်လုပ်သူမှသာ ကြီးပွားမည်ဟူသော အစွဲကြောင့် သားဖြစ်သူ၏ နေပုံထိုင်ပုံကို သဘောမကျပေ။

မိန်းမရပြီးသည့် တိုင်အောင် မိဘမှီခို စားရသည့်ဘဝက မလွတ်ကင်းသေးသည့် သားအဖြစ်ကို မကျေမနပ်နှင့် တနေ့သော

နံနက်ခင်းတွင် သူ့သားကို ဂရုဏာဒေါသောဖြင့် မည်တွန် တောက်တီး လိုက်ပါသည်။

ဆူပူကြိမ်းမောင်းခြင်းခံရသော ဦးရွှေမောင်ကြီးသည် ခရင်းကို ထမ်းရင်း ဖခင်၏ လယ်ငုတ်လပ်ကို အလုပ်လုပ်အံ့ဟု နေအိမ်မှ ထွက်ခဲ့ပါလေသည်။

လယ်ပွဲရှိရာ အသွား ရွာပေါက် ရောက်သည်တွင် ကိုရွှေမောင်ကြီး ထမ်းလာသော ခရင်းရိုးကို မိုးကြိုး ခပါသည်။ ထင်ရှားသော ထိုအတိတ်နိမိတ်ကြောင့် ခရင်းကို နေအိမ်သို့ပင် ပြန်မပို့တော့ပဲ ရွာလယ်ဇရပ်တွင် စိုက်ထောင်ထားခဲ့ပြီး အမရပူရသို့ ထွက်ခွာ လာခဲ့ရာမှ မင်းတုန်းမင်းသားနှင့် အဆက်ရ၍ ခစားရပါ တော့သည်။ ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးအဖြစ် အမြင့်သို့ ရောက်ရှိ လာချိန်တွင် လက်စွဲတော်ကြီး ကျွန်ယုံ ဦးရွှေမောင်ကြီးကို ပင်းတလဲမြို့ကို စားစေ၍ ဘုရင့်အပါးတော်ကို ခစားရသူဖြစ်သည်။ ညီတော် အိမ်ရှေ့ ဥပရာဇာ ကနောင် ကိုယ်တော်ကြီး ကလည်း ယုံကြည်တော်မူ၍ အရေးပေးတော်မူခဲ့ပေသည်။

ပုဂံမင်းထံမှ ထီးနန်းကိုလုပ်ကြံစဉ်က ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ စွန့်စားပါဝင်ခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။

အတွင်းအပြင်ရေးမှစ၍ ဘုန်းတော်ကြီးဘုရားနှင့် ညီတော် ကနောင် အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်ပါ၊ မင်းနှစ်ပါးစလုံး အရေးတယူ တိုင်ပင်ခြင်းခံရသူ ဖြစ်လေသည်။

(ပင်တလဲ မြို့စား ဦးရွှေမောင်ကြီးကို နောင်နှစ် အနည်းငယ်အကြာ ရေနံ့သာမြို့ကိုပါ အပိုင်စား ပေးသနားတော်မူပြန်လေသည်။ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး နတ်ရွာစံ၍ သီပေါမင်းကလေး နန်းတက်ချိန်တွင် နန်းတွင်း အရေးတော်ပုံကြောင့် ကွက်မျတ်ခံရလေသည်။ ... ။ စာရေးသူ)

အိပ်ဖန်တော်မှူး ကဖိုးညွန့်လည်း ဦးရွှေမောင်ကြီး အကြောင်း စဉ်းစားရင်း သူ့ဘုန်းသူ့ကံက ပါသောကြောင့် မြို့စားကြီး ဖြစ်ရသည့်အပြင် ဘဝရှင်မင်းတရားကြီး၏ အရေးယူမြှောက်စားခြင်း ခံရပုံတို့ကို သုံးသပ်မိ၍ မအံ့သြတော့ပါပေ။

ဦးရွှေမောင်ကြီးလည်း မင်းတရားကြီးဘုရားကို နံနက်ညီလာခံ အပြီးမှ ရွှေမျက်နှာတော်ကို ကြည့်၍ တင်လျှောက်လျှင် တင်လျှောက်မည်ဟု ရည်စူးထားပါလေသည်။ နံနက်ညီလာခံကို မှန်နန်းဆောင်တွင် ကျင်းပလေ့ရှိပါသည်။ နေ့ခင်းပိုင်းညီလာခံကိုတော့ မှန်နန်းစံဆောင်တွင် ပြုလုပ်ပါသည်။ နိုင်ငံတော်၏ အမြင့်ဆုံး တရားရုံးတော်ကြီးဖြစ်သော ရွှေလွှတ်တော်ကြီးကို မြေစိုက်နန်းတွင် သတ်မှတ်ပြုလုပ်ပါသည်။ ၎င်း ရွှေလွှတ်တော်ကြီးတွင် ပြည်မှုပြည်ရေး၊ ကြီးလေးသော တရားများကို မင်းတရားကြီးကိုယ်တိုင် ထွက်တော်မူ၍ တရားစီရင်တော်မူပေသည်။ ရွှေလွှတ်တော်ကြီးကို အကြောင်းထွေအထူး မရှိခဲ့ပါလျှင် အဖိတ်နေ့များ မှသာ ကျင်းပပြုလုပ်လေ့ရှိပါသည်။

ထိုနေ့ နံနက်ညီလာခံ စတင်သည့် အချိန်မှစ၍ ညီလာခံ စဲချိန်တိုင်အောင် မည်သည့်ကိစ္စများကို မည်သူက စတင်တင်သွင်း လျှောက်ထား၍ မည်ကဲ့သို့ ဆုံးဖြတ်တော်မူလေသည်၊ မည်သည့်

ဝန်ကြီးက မည်ကဲ့သို့ အမိန့်တော်ချ မှတ်တော်မူသည်တို့ကို ဦးရွှေမောင်ကြီး လုံးဝမကြားမိပါ။ ညီလာခံချိန်တွင် ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးအား မည်ကဲ့သို့ စတင်လျှောက်ထားရမည် ဆိုသည်ကို စဉ်းစားတွေးတောခါ ကရဝေးသားဖြင့် ထုလုပ်ရသည့် ပိတုန်းရုပ်ခံ ရတနာများ စီချယ်ထားသည့် ဘမယာသန ပလ္လင်တော်ပေါ် ထိုင်တော်မူရင်း ဝန်ကြီးဝန်ကလေးများတို့ လျှောက်တင်ချက်များကို အဆုံးအဖြတ် ပေးတော်မူနေသော ဘဝရှင် မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး၏ မျက်နှာရိပ်၊ မျက်နှာကဲကိုသာ ဖူးမျှော်စောင့်စား ငံ့လင့်နေမိပါတော့သည်။

ညီလာခံစဲ၍ လူစုခွဲခါနီး တခဏဝယ် တောင်ဆောင်တော် အဂ္ဂမဟေသီ စကြာဒေဝီ မိဖုရားကြီး စိန်တုန်းမိဖုရား အပါအဝင် အလယ်နန်းမတော် ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားနှင့် လောင်းရှည်မိဖုရား (သီပေါမင်း မယ်တော်)၊ သရစိန်းမိဖုရား၊ သက်ပန် မိဖုရားစသော မိဖုရားကြီး ၆ ပါးတို့ ထုံးတမ်းစဉ်လာအတိုင်း အခစား ဝင်ရောက်လာကြပါလေသည်။

ထိုမိဖုရားကြီးများတို့ အခစား ဝင်ရောက်ချိန်တိုင်းတို့တွင် မင်းခစား ယောကျာ်း၊ မှူးမတ် သေနာပတိ၊ အတွင်းဝန်ကြီး ဝန်ကလေးများပါ မကျန် တဦးတယောက်မှ မရှိစေရပါ။ သားရေး၊ သမီးရေးနှင့် ကိုယ်တော်၏ အတွင်းရေးတော်များကို လျှောက်ထားရသည်ဖြစ်၍ မည်သူမျှ ထိုညီလာခံတွင် နေခွင့်မရှိပါပေ။ ပင်တလဲဝန် ဦးရွှေမောင်ကြီးမှာ လက်သုံးတော်ကြီး အိမ်တော်ပါ ငယ်ကျွန်ရင်း တယောက်ဖြစ်၍ တံခါးမရှိ ဆောင်တော်အတွင်း အချိန်မရွေး

ဝင်ထွက်စေ အမိန့်တော် ရသူဖြစ်သဖြင့်သာ မထွက်မူဘဲ ခစားလျက်နှင့် ရှိနေပါသည်။

မိဖုရားကြီးများ ခစား လျှောက်ထား အရေးဆိုသမျှ အကြားမှ ဘဝရှင် မင်းတရားကြီးသည် တယောက်ထီးထီး ခစားတော် မူနေသော အိမ်တော်ပါလက်စွဲတော်ကြီး ဦးရွှေမောင်ကြီးအား တွေ့ရှိ သတိချပ်မိတော်မူသဖြင့် ....” အလို .. ပင်းတလဲမြို့စား လက်စွဲတော်ကြီး ငရွှေမောင်ကြီးပါလား၊ ဝိသေသ ထူးဟန်ရှိသည်ပ အခစားတော်ထူးသည့် အကြောင်းအရာကို တင်လျှောက်ခွင့် ရှိစေ မောင်မင်း”

ဘဝရှင် မင်းတရားကြီးဘုရား၏ မိန့်တော်မူသံ ကြားကြရသော အဆောင်ရ၊ နန်းရ မိဖုရားကြီးချုပ်တို့မှာ တိုင်ပင်ထားဘိသကဲ့သို့ ပင်းတလဲမြို့စားကြီး ဦးရွှေမောင်ကြီးရှိရာသို့ တပြိုင်တည်း ခေါင်းငဲ့ ကြည့်ကြပါလေသည်။ အချို့သော မိဖုရားကြီးများ၏ မျက်မာန်တော် အဝင့်ခံ့ကောင်းခံ့ရမည်ကို ဦးရွှေမောင်ကြီး သိလင့်ကစား....

“မှန်လှပါ ဘဝရှင် မင်းတရားကြီးဘုရား၊ နှစ်ကိုယ်တော် တိုင်ကြား လျှောက်တင်တော်မူရန် အကြောင်းရှိပါသဖြင့် ကျွန်တော်မျိုး ငံ့လင့်လျက် ရှိနေကြောင်းပါဘုရား။”

“အိမ်း ... ထူးသည် ဆိုသည်ပ၊ ငါ့အား တင်လျှောက်မည့် အရေးအခင်းအတွက် ပန်းခုံတော်မှ စောင့်စေ ငမောင်ကြီး။”

“ဗျာဒိတ်တော်မြတ်အတိုင်းပါ ဘုရား”ဟု ဦးရွှေမောင်ကြီးလည်း ပြန်လည်လျှောက်ထားရင်း ပန်းခုံတော်ဆောင်သို့ ဦးတည်ထွက်လှမ်း

သွားပါလေသည်။ (ပန်းခုံတော် အဆောက်အဦးမှာ အုတ်ဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားပြီး မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး အနားယူချင်သည့်အခါနှင့် အထူးတလည် ကိစ္စများ တိုင်ပင်လိုရာများရှိလျှင် ၎င်းပန်းခုံတော် အုတ်တိုက်အတွင်း တိုင်ပင်လေ့ရှိပါသည်။) ပန်းခုံတော် ခန်းမဆောင်ရှိ သလွန်တော်နံဘေးရှိ ထိုင်နားရာမှ စောင့်ဆိုင်း၍ မကြာမီ ကာလအတွင်း ဘဝရှင် မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး ကိုယ်တော်ထီးထီး ကြွချီတော်မူလာ၍ သလွန်ညောင်စောင်းပေါ် ထိုင်တော်မူရင်း

"လက်သုံးတော် ငမောင်ကြီး၊ တင်လိုသမျှ တင်ဘို့ ငါ ခွင့်ပြုသဗျ"

"မှန်လှပါ။ ဘုန်းတော် ကြီးမြတ်တော်မူလှသော မင်းတရားကြီး ဘုရား၏ သစ်စိမ့်မိဖုရား အဆောင်တော်တွင် ယမန်နေ့ ညပိုင်း၊ ပေါင်ပေါ်တွင် ထိုးကွင်းမှင်ကြောင်ပါရှိသော နန်းတွင်း အပျိုတော်အသွင် ဝတ်ဆင်ထားသူတဦး ကျူးကျော်တော်မူကြောင်းပါ ဘုရား"

ဦးရွှေမောင်ကြီး တင်လျှောက်သံ ကြားနာရပြီး မျက်နှာတော် မသာမယာ ဖြစ်သွားလျက် အခိုက်အတန့် ဆိပ်ငြိမ်သွားရာမှ ....

"ဘယ်ပုံနည်း သိရသည်ပ၊ ဘာပြုမဲ့ တပါတည်း နှောင်ကြိုးတဲပြီး ရှေ့တော်မသွင်းခဲ့သနည်း ငမောင်ကြီးရဲ့"

"မှန်လှပါ၊ အိပ်ဖန်တော်မှူး ငဖိုးညွန့်၏ အိပ်ဖန်တော်သား ငအောင်ခင် ဆိုသသူ အိပ်ဖန်တော်တာဝန် ထမ်းဆောင်ဆဲ ညဉ့်သန်းခေါင် မတိုင်မီ တဇဟိုလ်အလို ထိုအပျိုတော်အသွင် ဝတ်ဆင် ထားသည့်သူမှာ အဆောင်တော်ဝင် ကျည်းရှင်တံခါးအကျော်

တပေါင်ပေါ်၍ ထိုးကွင်းမှင်သေ့၊ မြင်တွေ့ရကြောင်း တင်လျှောက် ပေးပါရန် အိပ်ဖန်တော်မှူးက နံနက်ညီလာခံမစမီ အလာတော် ရှိကြောင်းပါ ဘုရား။"

"သည်လိုဖြင့် ငါကိုယ်တော်မြတ် အမိန့်တော်နဲ့ သည်မိဖုရား ပေးရပြီးသား အဆောင်အနန်းတို့ကို သိမ်းရုတ်၍ အိမ်နိမ့်စံထားစေ၊ စစ်မေးပြီး ကျူးကျော်သသူကို ဖမ်းဆီး၊ အားပေးသသူ၊ အကူအညီပံ့သူ၊ အဆက်အနွယ်ဝင်သသူ အားလုံး ကွပ်မျက်စေ။"

မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း အမိန့်တော်မှတ၍ ထိုအမှုကို ပင်းတလဲမြို့စားကြီး ဦးရွှေမောင်ကြီးအား အာဏာကုန် နင်းအပ်လျက် မျက်နှာတော် လွှဲသွားပါတော့သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဦးရွှေမောင်ကြီးမှာ အမိန့်တော်ကို သုံးလျက် မြို့တော်ဝန်ကို ပြဲတိုက်တော်သို့ ဆောလျင်စွာ လာရောက်ရန် ဆင့်ခေါ် လိုက်ပါသည်။

ဦးရွှေမောင်ကြီးလည်း ပြဲတိုက်တော်သို့ သွားရောက်ပြီးနောက် အိပ်ဖန်တော်မှူးနှင့်အတူ အိပ်ဖန်တော်သား ငအောင်ခင်ကိုပါ လာရောက်ရန် ခြေမြန်တော် လွှတ်ပြန်ပါသည်။ မကြာမီအတွင်း ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆိုသလို အိပ်ဖန်တော်မှူး၊ မြို့ဝန်မင်းနှင့် အိပ်ဖန်တော်သား ငအောင်ခင်တို့ပါ ဆိုက်ရောက်လာကြပါသည်။

ဦးရွှေမောင်ကြီးကို ဘုရင်မင်းမြတ်က သစ်ဆိမ့် မိဖုရားကိစ္စနှင့် ပတ်သတ်သမျှကို အာဏာကုန်အပ်နင်း၍ မျက်နှာတော် လွှဲသွားတော် မူသောကြောင့် မည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက် ရမည်တို့ကို

မြို့တော်ဝန်မင်းအား အကြံဉာဏ်တောင်းလို၍ အမိန့်တော်ကိုသုံး၍ ဆင့်ခေါ်ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဦးရွှေမောင်ကြီးက ရှင်းလင်းပြလေသည်။

"ပင်းတလဲမြို့စားကြီးရဲ့၊ သည်အတိုင်း ဆိုရင်ဖြင့် ကျုပ်တို့အနေနဲ့ သစ်ဆိမ့်မိဖုရားကြီးထံ အရင်သွားကြရမယ်။ သည်ကိစ္စကို အိပ်ဖန်တော်မှူးက ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မြင်သသူ ငအောင်ခင်သာ ကျုပ်တို့နှင့်အတူ ပါးလိုက်ရင် ဖြစ်သည်ပ"

"အိမ်း ..... ကောင်းသဗျား။ သာမှလဲ ကျုပ်တို့ မိဖုရားကြီးထံမှ ပေးရပြီးသား၊ အဆောင်အနန်းတို့ကို ရုပ်သိမ်းမိန့်လည်း ဆောင်ရွက်ပြီး ဖြစ်မပေ့ါ။ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါရယ်လို့လဲ စစ်မေးတော်မူကြသာပ။"

"သည်လိုဖြင့်ရင် ကျုပ်လက်ရုံး သွေးသောက် မောက်ပေါက်ကို တပ်စိတ်တခုနဲ့ ကျူးကျော်သသူကို အရအမိ ဖမ်းဆီးပြီး အနွယ်အခင်တွေကိုလဲ ချုပ်နှောင်ဖို့ စီစဉ်ပမယ်။ ပင်းတလဲ မြို့စားကြီးသာ သစ်ဆိမ့်မိဖုရားကြီး အဆောင် သွားနှင့်သည်ပ"ဟု ပြောဆိုမှာထားပြီး မြို့ဝန်မင်းလည်း ပြတိုက်တော်မှ မြင်းကို အသော့နှင်းကာ သူ၏လက်ရုံး သွေးသောက်ကြီး မောင်ပေါက်ကို အမှုကိစ္စ စီရင်ရန်စေခိုင်းဖို့ အိမ်တော်သို့ အရောက်ပြန်ပါလေတော့သည်။

ဦးရွှေမောင်ကြီးနှင့် ငအောင်ခင်ပါ တပ်သားအချို့ခေါ်ယူလျက် အနောက်တော်ကြီးမှ သစ်ဆိမ့်မိဖုရား အဆောင်တော်သို့ သွားကြပါသည်။ ဦးရွှေမောင်ကြီးတို့ လှူသိုက်ရောက်သည် ဆိုလျှင်ပင် ခစားလျက် ရှိသော မိဖုရားကြီး၏ အပျိုတော်တသိုက်မှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားပါလေသည်။

သစ်ဆိမ့်မိဖုရားမှာလည်း မျက်နှာတော်ပျက်ပျက်နှင့် .....

"ပင်းတလဲ မြို့စာကြီးရဲ့ ဘယ်လို အကြောင်း အရေးအတွက်နှင့် သည်ကို လာရသည်လဲ"

"မှန်လှပါ ..... ဘဝရှင် မင်းတရားကြီးဘုရား၏ အမိန့်တော်ကို ဦးထိပ်ရွက် ပန်လျက် အရှင် သစ်ဆိမ့် မိဖုရားကြီးကို အပ်နှင်း ချီးမြှင့်တော်မူသော အဆောင်အနန်းတို့ကို ရုပ်သိမ်းရပါမည် ဘုရား။"

သစ်ဆိမ့်မိဖုရားနှင့်တကွ အဆောင်တော်အတွင်း ရှိနေကြ ကုန်သော အထိန်းတော် အချော့တော် အပျိုတော်များ အံ့သြထိတ်လန့် ကုန်ပေသည်။

"မှန်လှပါ ..... ခြေကကျုံးလျှင် ဒူးဖြတ်ရန် အမိန့်တော် မှတ်ထားသည့် အဆောင်တွင်းသို့ ထိုးကွင်းမှင်ကြောင် ပါရှိသူ အပျိုတော်တုနှင့် ကြည်ဖြူတော်မူကြောင်း ဘဝရှင် မင်းတရားကြီးဘုရား ကြားသိတော်မူ၍ အမျက်တော် ရှပါသဖြင့် ပေးရပြီးသား အဆောင် အနန်းတို့ကို ရုပ်သိမ်း၍ အိမ်နိမ့်စံအဖြစ် ထားရှိရပါမည်ဟု အမိန့်တော်မှတ်ပါသည်။ ကျူးကျော်သသူကိုလည်း ပေးအပ်ရမည်ပါ။ ..."

ပင်းတလဲမြို့စားကြီး၏ အမိန့်စကား ကြားကြရသော သူအပေါင်းတို့မှာ လှုပ်လှုပ်ရွရွနှင့် တယောက်မျက်နှာ တယောက် ကြည့်ပြီး တိတ်ဆိတ်နေကြပါသည်။

ထိုအခိုက်ဝယ် မြို့တော်ဝန်ကြီးနှင့် သူ၏ လက်ရုံး သွေးသောက်ကြီးတို့ အဆောင်တော်အတွင်း ဝင်ရောက်လာ ကြပြီးနောက် .....

"ပင်းတလဲမြို့စားကြီးဗျား၊ ဘဝရှင် မင်းတရားကြီးဘုရား၏ အမိန့်တော်ကို မိဖုရားကြီးအား ပန်ကြားပြီးတော်မူပါစ ...."

"မှန်လှပါ .... သည်လို အရေးအခင်းအတွက် ကျွန်တော်မျိုးကြီး လက်သို့ ကျူးကျော်သူကို ပေးအပ်တော်မူပါ၊ ရှင်မိဖုရားကြီးဘုရား ...."

အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေကြပြန်ပါသည်။ အပျိုတော် တချို့၏ ရှိုက်သံ သဲ့သဲ့သာ ခန်းမဆောင်အတွင်းမှ လှုပ်ရှားသံအဖြစ် ထွက်ပေါ် လာနေပါသည်။ မြို့ဝန်မင်းကပင် ဆက်လက်ပြီး"

အသျှင်မိဖုရားကြီး၊ ကျွန်တော်မျိုးတို့ လက်ဝယ်သို့ ကျူးကျော်သူ မပေးမအပ် ရှိကြောင်း ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးဘုရား ရွှေနားတော် ပေါက်ကြားတော်မူပါလျှင်၊ မိဖုရားကြီး အသက်တော်ပင် စိုးရိမ်ရကြောင်းပါဘုရား ..... ။"

"ငမောင်ကြီး လက်ဝယ်သို့ အသျှင်မိဖုရားကြီး အနေဖြင့် ကျူးကျော်သူ မပေးမအပ်ခဲ့ပါလျှင် အမိန့်တော်မြတ်အတိုင်း အဆောင် တော်အတွင်း နေ့ညမဟူ ခစားသသူ အထိမ်းအရာနှင့် အချော့တော် ပျိုများ အားလုံး သေမိန့်သေဒဏ်မှတ်၍ ကွပ်မျက်ချင်းခံရမည် ဖြစ်ကြောင်းပါ ..... ။"

ဦးရွှေမောင်ကြီး၏ စကားအဆုံးတွင် သစ်ဆိမ့်မိဖုရားကြီးမှာ မနေသာတော့ဘဲ

"အထိမ်း မမများနှင့် အချော့တော်ပျိုများနှင့် မပတ်သတ်စေချင်ပါ။ ကျူးကျော်သသူမှာ မြို့မြောက်ပြင် ဂေါသီတာရာမ ကျောင်းတိုက်မှ ဆရာတော်ကြီး၏ တပည့်သား မောင်မြတ်စံ ဖြစ်သပ မြို့စားမင်းကြီးတို့ … ။"

"မိဖုရားကြီး မိန့်ဆိုချက် အကြားအတိုင်းဆိုလျှင် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ဘုရားကြီး တပည့်သား ဖြစ်နေသည်ကြောင့် ဘယ်သို့ပြုရအံ့ ပင်းတလဲစားကြီးဖျား"

"ကျုပ်တို့ ဝန်မင်းတို့သည် ဘဝရှင်မင်းတရားကြီး၏ အမိန့်တော်ကို ဦးထိပ်ရွက်ပန် မလွန်ဆန်ဝံ့ကြပါ။ မည်သူပင်ဖြစ်ပါစေ အနွယ်အစင်တို့ကို ကုန်စင်အောင် စစ်မေး ရှင်းလင်းပေးရမည်ပ။"

မိဖုရားကြီးနှင့် အပျိုတော်၊ အချော့တော်တို့၏ ရှိုက်ငိုသံတို့မှာ တဖြည်းဖြည်း တိုးရာမှ ကျယ်၊ ကျယ်ရာမှ ဆူညံသံ ထွက်လာပါတော့သည်။ သို့နှင့် ဝန်မင်းလည်း လက်ရုံးသွေးသောက်ကြီး ဘက်သို့ လှည့်၍ …..

"သွေးသောက်ကြီး အမရဋ္ဌာနီရပ်ရှိသော ဂေါသီတာ ရာမတိုက်သို့ သွား၍ သီတင်းသုံးနေသော ရဟန်း၊ သာမဏေ၊ ကပ္ပိယ ကျောင်းသားပါ မကျန်စေရ။ ကျူးကျော်သူ ငမြတ်စံနှင့် အဆက်အသွယ် ရင်းသသူများရှိက ရဟန်းရှင်လူမရွေး အမြန်ဆုံး ဖမ်းဆီးထောင်သွင်း အကျဉ်းအချုပ်ထားပါလေ …. ။" ဟု မြို့ဝန်မင်းက အမိန့်ပေးပြီးနောက်

သွေးသောက်ကြီးလည်း အဆောင်တော်အတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားပါတော့သည်။

မိဖုရားကြီးလည်း စံနေရာသလွန်ထက်မှပင် အထိမ်းတော်ကြီးအား ...

"မမခင်ဖွားမြစ်၊ အဆောင်တော်တွင်းမှ ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးဘုရား၏ ချီးမြှင့်ပေးသနားထားသော မိဖုရားတို့နှင့် အပ်စပ်ပိုင်ဆိုင်သော ပစ္စည်းများကို ပင်းတလဲမြို့စားကြီး လက်ဝယ်သို့ စာရင်းနှင့်တကွ လက်ရောက်အပ်နှံ ဆက်သပ ...."

"အထိန်းတော်ကြီး ခင်ဖွားမြစ်ကပင် ...."မှန်လှပါ၊ သခင်မဖုရား။ အဆောင်ရနန်းရတို့ ပိုင်ဆိုင်အပ်သော ပစ္စည်းများကိုသာ ဆိုလိုရင်း ဖြစ်ပါလျှင်၊ အသျှင်မဖုရား ပိုင်ဆိုင်သော ပစ္စည်းအများ ကျန်ရှိပါလိမ့်မည်။ ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးဘုရား ဆုတော်ချထားပေးသနား၊ ရထားတော်မူသော ရွှေ၊ ငွေ၊ ရတနာ၊ ဘဏ္ဍာပစ္စည်းများကို မည်ကဲ့သို့ ပြုပြင်စီရင်ရမည်ကို မိန့်တော်မူပါ အသျှင်မဖုရား ......"

"မမခင်ဖွားမြစ်ရယ် .... မဖုရားမှာ အမျက်တော်ရှလို့ မျက်နှာတော်မလှ ဖြစ်နေသမျှ ရွှေ၊ ငွေ၊ ရတနာ၊ ဥစ္စာပစ္စည်းများသည် ပသို့မျှ တောင်းတမက်မောဖွယ် မရှိပါ။ မင်းကြီးလက်ဝယ်သာ အပ်နှံပ..."

မိဖုရားကြီး အမိန့်တော် စကားအဆုံး ပင်တလမြို့စားကြီးသည် ဂရုဏာ သက်သွားမိပါလေသည်။

မိဖုရားကြီးဟုသာ ပညတ်သတ်မှတ်ထားသော်လည်း သူ့သမီးရွယ် လုံခလေးသာရုံမျှ ရှိသေးသော နနယ်ပျိုရွယ်သူတို့ မှောက်မှားတတ်သော သဘောကို ရိပ်စားမိသည်ကြောင့် မသက်ဆိုင်သော ပစ္စည်းသည် ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးအတွက် မဟုတ်ကြောင်းကို ...” အထိမ်းတော်ကြီး လျှောက်တင်ချက်သည် သင့်မြတ်လှပါပေသည်။ ကျုပ်ကို လက်ဝယ်သို့ အပ်နှံရန် အမိန့်တော် ပါရှိသည့်အတိုင်း အဆောင်ရ နန်းရစဉ်က ပါဝင်သော ပစ္စည်းများသာ သက်ဆိုင်မည်ပ။ ရွှေသင်ဖြူး၊ ငွေသင်ဖြူး၊ ရွှေကွမ်းအုပ်၊ ရွှေရေတကောင်း၊ ရွှေကရား၊ ရွှေဖလား၊ ရွှေကလပ်၊ ရွှေထွေးခံ စသော မင်းမိဖုရားတို့ ကိုင်ရဆောင်ရသည်တို့သာ ဖြစ်ပါမည်....။”

မြို့ဝန်မင်းကလည်း ...” ဦးရွှေမောင်ကြီး ပြောကြားချက် သင့်မြတ် မှန်ကန်လှသည်ပ။ ကျုပ်အနေဖြင့် ကျေးကျော်နှင့် အညီအကူပြုသသူ အမှန်ရရှိစေရန် တာဝန်ကျန်ရှိသေးသမို့ ထောက်လှမ်း ခရီးဆက်ရပါဦးမည်ပ .....။”

“ဟုတ်ပေသဗျို့။ ခင်ဗျားပြောသည့် အတိုင်းသာ ပြေချောအောင် စီရင်လိုက်ပါ၊ ညညီလာအမှီ ဘဝရှင် မင်းတရားကြီး ဘုရားကို ရွှေနားတော် လျှောက်နိုင်ဖို့ကိုသာ ပြည့်စုံစေဘို့ လုံးလစိုက်ပေတော့ ဝန်မင်းရေ့ ....”

မန္တလေးမြို့တော်ဝန်ကြီးလည်း မြောက်ပြင် အမရဉာနီ အနီးရပ်မှ ဂေါသီတာရာမတိုက်ဆီသို့ လိုက်ပါသွားပါလေသည်။ ညညီလာခံတွင် တင်လျှောက်ရန် ရရှိသော အချက်ကလက်များကို ရွှေလွှတ်တော် အဆောက်အဦးအဖြစ် သတ်မှတ်ထားသော မြေနန်း

တော်တွင် ညီလာခံမစမီ တဗဟိုရ်အလို တွေ့ဆုံကြရန် အချိန်းအချက် ပြုသွားခဲ့ပါသေးသည်။ မြို့တော်ဝန်လည်း ဂေါသီတာရာမတိုက် ရောက်ရှိ သွားချိန်တွင် ကျူးကျော်သူ ငမြတ်စံနှင့် နီးစပ်သသူ ရဟန်းရှင်လူ နှစ်ဆယ်ကျော်တို့ ဖမ်းဆီးပြီးသားတွေ့ရှိရပါသည်။

သွေးသောက်ကြီးနှင့် အမှုတော်ထမ်း အချို့မှာ နန်းရှေ့ရှိ အရှေ့ သက်နန်းတိုက်ဟု ခေါ်သည့် မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံ ပထမတိုက်သို့ ငမြတ်စံ၏ အစစ်ခံချက်အရ သံဃာအချို့နှင့် သူ့အပေါင်းအသင်းများကို ဖမ်းဆီးရန် ထွက်ခွာသွား၍ မတွေ့ရတော့ပါ။

ဂေါသီတာရုံ ကျောင်းတိုက် ဆရာတော်ဘုရားမှာ သက်တော် ငါးဆယ်ကျော်ဟန်မရှိ သေးသော်လည်း သိက္ခာတော် ရှိပါသည်။ ပထမကျော် အောင်မြင်ပြီးသူ စာတတ်ပုဂ္ဂိုလ် သီလသမာဓိရှိသော ဆရာတော်တပါးအဖြစ် ကျော်ကြားပါသည်။ ဘဝရှင် မင်းတုန်း မင်းတရားကြီး၏ လက်ထက်တော်အခါက သာသနာကို ချီးမြှင့်မြောက်စားသည့်အတွက် စာတတ်ကျမ်းတတ် ပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာ အထူးအခွင့်အရေး ရရှိပါသည်။ အကျော်အောင်လျှင် ဆယ့်နှစ်မှုပင်တိုင် ကင်းလွတ်၍ အခိုင်းရေအတွက် ခုနစ်အိမ်ထောင် ရရှိပါလေသည်။

ယခုဖမ်းဆီးထားသော ဆရာတော်မှာ နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားများ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သော ဆရာတော်ဖြစ်၍လည်း မြို့ဝန်မင်းမှာ ဇောချွေးများ ပြန်လာအောင် အခက်အခဲ တွေ့ပါလေသည်။

မြို့ဝန်မင်းလည်း ဆရာတော်ထံပါးသို့ သွား၍ဦးချပြီး "ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ အသျှင် သူမြတ်ဘုရား .... ဘုရား တပည့်တော်တို့မှာ မင်းခယောက်ျားဖြစ်၍ အမိန့်တော်ကို လွန်ဆန်ရန် မဝံ့ကြောင်း တင်လျှောက်ပါသည် .... ။ ဘဝရှင် မင်းတရားကြီးဘုရား အကြောင်းစုံ ကြားသိတော်မူပါလျှင် အပြစ်တော်မှ ချမ်းသာရာ ရနိုင်ကောင်းပါသည်ဘုရား ..... ။"

"ရှိပစေ .... တကာတော်မြို့ဝန်မင်း...။ ဘုန်းကြီး ကံကုသိုလ်အတိုင်း ဖြစ်ရပါမည်....။

ဝဋ်မကင်း၍သာ ယခုကဲ့သို့ ကင်းအောင် နေသော်လည်း မရှင်းရခြင်း ဖြစ်ပါသည် ... ။ ငါသည် ဘုရား သားတော်စစ်စစ် ဖြစ်၍ ရတနာသုံးပါးကိုသာ ဦးထိပ်ထား၍ တရားသဘောကို နလုံးသွင်းပါသည် ... ။

တကာတော်ကို အပြစ်မယူပါ ... ။ ခံရသူမှာ အဟောင်းဖြစ်၍ ပြုသူမှာ အသစ်ဖြစ်မည်ကို စိုးရိမ်မိ၍ မေတ္တာပို့သပါသည် .... ။ မြို့ဝန်မင်း ဝတ္တရားအတိုင်းသာ ဆောင်ရွက်ပါ ... ။ သည်ကိစ္စသည် ရဟန်းတို့ကိစ္စ မဟုတ်သော်လည်း ငါ့တပည့်ဖြစ်၍ ငါမသိရ ဆိုသော်လည်း တာဝန်မကင်း မယုံကြည်မည်ကို ငါသိရှိ၍ ဆိတ်ဆိတ်နေပေသည် တကာတော် ..... ။"

မြို့ဝန်မင်းလည်း တရားသဘောပြည့်ဝသည့် သူတော်စင် ဆရာတော် ဘုန်းကြီး စကားကို ကြားနာတော်မူရသဖြင့် စိတ်ဝမ်း မချမ်းမြေ့လှစွာဖြင့် ခြေတော်ဦးခိုက်ရင်း ....

"အရှင်ဘုရားသည် သူတော်စင် သူမြတ်ကောင်း ဖြစ်ကြောင်းကို ဘုရားတပည့်တော်တွင် ယုံမှားသံသယ မရှိကြောင်းပါ အရှင်ဘုရား .... ။ ဘုန်းတော်ကြီး မိန့်တော်မူစကားအရ ဝဋ်မကင်း၍ ဖြစ်ခြင်းကို ဘုရားတပည့်တော် ဆင်ခြင်မိပါသည် ဘုရား .... ။" ဟုလျှောက်ထားပါသည်။ ၄င်းနောက် စိတ်နလုံး ငြိုငြင်ချင်းကြီးစွာဖြင့် မြို့ဝန်မင်းလည်း ဘီရိုလှည်းပေါ် သို့ တက်ရောက်ရင်း ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားပါလေသည်။

♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥

(၂)

လက်ရုံးတော် သွေးသောက်ကြီး ပြန်လည်အစီရင်ခံချက်ပေါ်တွင် မူတည်၍ ညညီလာခံတွင် တင်လျှောက်နိုင်ရန် အစီအစဉ်ပြုနိုင်ရန် သူ့အိမ်တော်သို့ ဦးတည်ခဲ့ပါသည်။ မြို့ဝန်မင်း မျက်စိ၊ မျက်နှာအပျက်ပျက်နှင့် ဘီရိုလှည်းပေါ်မှ ဆင်းလာသည်ကို မြို့ဝန်ကတော်မြင်လျှင် စိတ်မချမ်းမြေ့စွာဖြင့် .....

"လုံမလေးတို့ ဘဘဘုရား စိတ်ဝမ်းတော် မသာမျက်နှာမလှသည့် ဝိသေသထူးကြောင့် ကျန်းခန့်ရှိတော်မူပါစ .... ။"

"မိမိငယ် စိုးရိမ်လင့်သလို ကျုပ်တွင် မဖြစ်ရိုးပါ...။ ဒါပေသည့်ကျုပ်ထမ်းရွက်ရသည့် အမှုတော်တသက်တာအတွင်း ဒီလောက်စိတ်ဝမ်းတော်ညှိုး အဖြစ်ဆိုးလှသည့် အမှုမျိုး မကြုံတွေ့ဘူး၍မျက်နှာမလှခြင်းပါ မိမိငယ် ....."

"လုံမလေးတို့ ဘဘဘုရား။ စိတ်တော်ညှိုး အလိုတော်မကျရသည့်ကိစ္စမှာ ပြည်တွင်းရေးရာ ပုန်းစားခြားနားသသူ ရှိလေတော်မူသောကြောင့်ပေလား။ သလိုမဟုတ်ပဲ လုံမလေးတို့ ဘဘအပေါ်

ဘဝရှင် မင်းတြားကြီးဘုရား စိတ်ဝမ်းတော် မကျ၊ အလိုတော် မကျ၍ပေလား မိန့်ဆိုပေမှ သိရမည်ပ ....''

မြို့တော်ဝန်လည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား အမူအရာဖြင့် .....

''သည်လို မဟုတ်ဘူးပ မိမိငယ် ..... ပြောရမှာ မသင့်လျော် လျှပ်ပေါ်သည့် အရေးအတွက် သစ်ဆိမ့်မိဖုရား အရှုပ်ဇာတ်ကြောင့် ထေရ်ရဝါရ ဆရာတော် အကျော် မြို့မြောက်ပြင် ဂေါသီတာရာမ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် အပါအဝင် ရဟန်းရှင်လူတို့ကို ကွပ်မျက်ရမည့် အရေးကြောင့် တွေးမိ၍ စိတ်ဝမ်းတော် မအေးဖြစ်ရသည်ကြောင့်ပါ မိမိငယ် .....''

ဝန်ကတော်ကြီးလည်း မြို့ဝန်မင်း ဆိုချက်စကားကြောင့် ရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့် ဖိကပ်ရင်း.....

''မြတ်စွာဘုရား ကယ်တော်မူပါ..... ဂေါသီတာရာမ ဆရာတော်ကြီးမှာ အဂ္ဂမဟာသီ တောင်နန်းစံ စကြာဒေဝီ မိဖုရားခေါင်ကြီးမှအစ ကျမ်းတတ်အကျော် သီလသိက္ခာတော် တို့ဖြင့် ပြည့်စုံသည်မို့ နန်းတွင်းသူ၊ နန်းတွင်းသားတို့ ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်မစဲ တသဲသဲရှိနေသည်မှာ မြို့သိရပ်သိ ဖြစ်သည်ကိုမှ ကြုံပါလေ လုံမလေးတို့ ဘဘရယ် .....''

''သဟာကြောင့် ကျုပ်ဘဝ တာဝန်ထမ်းရွက်စဉ် ခရီးမှာ မတွေ့မကြုံဘူးသည်မို့ မျက်နှာတော်မလှ စိတ်ဝမ်းတော်မကျရခြင်းပါ မိမိငယ် .... ၊ ညညီလာခံအမီ လက်သုံးတော်ကြီး ပင်းတလဲမြို့စား

ဦးရွှေမောင်ကြီးမှတဆင့် တင်ကြားရလျှင် အပြစ်တော်သာ ပေါ့လျော့လာတန်ကောင်းပ မိမိငယ်ရယ် ...”

“မြို့တော်ဝန်မင်းလည်း သက်ပြင်းသံ ရှည်ရှည်ချရင်း အထက်ပါ စကားကိုဆိုလျက် ဆင်ဝင်ပေါ်တွင် ချေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ပါတော့သည်..။ ဝန်ကတော်လည်း နံနက်စာ အချိန်လွန်နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း နံနက်စာပွဲတော်စာ နှင့်အတူ အချိုယမကာ အဖြာဖြာသော စားတော်အုပ်ကို ယူစေခဲ့ပါသည်။ အပါးတော်မြဲ အစေခံ မယ်ထွေးနှင့် ကျွန်ယုံတော် ဖိုးသန့်တို့ကို မြို့ဝန်မင်း ထိုင်နေရာ အရောက် သယ်ယူမချိ၍ ကျွေးမွေးပြုစုသော်လည်း မြို့ဝန်မင်းမှာ မသုံးဆောင်နိုင်တော့ပါ...။

သည်လိုနှင့် နစ်ပတ်သာသာ ဆယ်ဗိဇနာ စွန်းလောက်တွင် လက်ရုံးတော်ကြီး မောင်ပေါက် ချွေးသံ တရွှဲရွှဲဖြင့် ဝင်ရောက်လာပါသည် ...။

“မြို့တော်ဝန်မင်း အမိန့်တော်ဖြင့် ကျွန်တော်မျိုးကြီး သစ်ဆိမ့်မိဖုရားကိစ္စနှင့် သက်ဆိုင်သူ အားလုံး ဘမ်းဆီးထောင်သွင်း အကျဉ်းချထားပြီး ဖြစ်ပါကြောင်း ...”

မြို့ဝန်မင်းလည်း မျက်ခုံးပင့်ချီလျက် သွေးသောက်ကြီးအား .....

“သည်ကိစ္စဟာဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးဘုရား အမိန့်တော်ကြောင့် ဆောင်ရွက်ရပေမင့် ..

သွေးသောက်ကြီးရာ ..... ကျုပ်အနေဖြင့် အတော် စိတ်မချမ်းမြေ့ ရသည်ပ၊ ဝတ္တရားဆောင်ရွက်ရာမှာ တပည့် တာဝန်ကျေပါမှ ဆရာ စိတ်ဝမ်းသာပေမယ် မဟုတ်လား ....။ သာကြောင့်ပ မင်းတရားကြီး စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်စေဘို့ မောင်တို့ ကျုပ်တို့ ကြိုးစားနေရသည်ပ .... ။"

"မှန်လှပါ .... ကျွန်တော်မျိုးလည်း အမိန့်တော်ကို ဦးထိပ် ပန်ရွက်ရသည့် အတွက် လုပ်ဆောင်ရပေမင့် ဂေါ်သီတာရာမ ဆရာတော်ဘုရားမှာ အကျော်ဒေယျနှင့် ဖြစ်သည့်ပြင်၊ ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်သူများမှာလည်း မြို့တော်ကြီးအတွင်းနှင့် နန်းတွင်းသူ၊ နန်းတွင်းသားလူကြီး လူကောင်းများသာ များကြသပ ..... ။"

"ခု အရေးအခင်းကြောင့် သွေးသောက်ကြီး ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်၍ စစ်မေးရန် ရဟန်းသံဃာတော် ဘယ်နပါး၊ လူဘယ်နယောက် ရှိသနည်း။ ငမြတ်စံကို ဘယ်လို အကြောင်းနဲ့ နန်းတွင်း ရောက်လာရသည်ကိုလည်း မင်းတရားကြီးဘုရား သိလိုတော်မူပေမယ် သွေးသောက်ကြီးရဲ့ ..... ။"

"ကျွန်တော်မျိုးကြီးတို့ အမိန့်တော်ဖြင့် ဖမ်းဆီးစကပင် ငမြတ်စံ ဖြောင့်ဆို အစစ်ဆေးခံပြီး ဖြစ်ပါသည် .... ။ အလွှာထက်တွင် ရေးဆက်ပြီး မြို့ဝန်မင်းထံ တင်ရန်အသင့်ပါ .... ။ ငမြတ်စံမှာ လူလုံးလူရပ် ခပ်ပြတ်ပြတ်ရှိပေမင့် ရုပ်ရေ ချောမော လှပသူ ဖြစ်ကြောင်းပါ မြို့ဝန်မင်း ..... ။"

"ကျုပ်ကိုယ်တိုင် စစ်မေးရပေဦးမယ်ဗျာ .. ။ ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးဘုရား အရေးနှင့် ပတ်သတ်နေသူဖြစ်သမို့ ငယ်လူများနှင့် လွှဲအပ်ထားလျှင် အမှုတော်ထမ်း ပေါ့လျော့ပေတယ်လို့ ရွှေနန်းတော်ကြီးက ထင်မှတ်စရာ ရှိပေမယ် မဟုတ်လား .... ။"

"မှန်လှပါ... ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ စစ်ဆေးရန် သင့်လှသည်ပ၊ အဖမ်းအဆီးခံ ရဟန်း သံဃာသာမဏေ သုံးကျိပ်နှစ်ပါးရှိ၍ လှူဝတ်ကြောင် ၆ ယောက်တွင် နန်းတွင်းသူ နှစ်ယောက် ပါဝင်ခါ ... ပေါင်း ၃၈ ကျိပ် ရှစ်ပါးရှိပါသည်... မြို့ဝန်မင်း ..... ။"

"ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ငမြတ်စံကို စစ်မည်ပ ...၊ ကျန်အနွယ်အခင်များကိုတော့ သွေးသောက်ကြီး ကိုယ်တိုင် မည်ကဲ့သို့ ကူပံ့သည် အားပေးအားယူပြုသည်ကို ကျကျစိပ်စိပ် စစ်ဆေးပါဘိ ... ၊ မဆိုင်သသူ အပြစ်မယူစေပါနှင့် သွေးသောက်ကြီး ... ။"

"ငမြတ်စံကို ထောင်သွင်း အကျဉ်းချထားရှိသည် ဖြစ်၍ မြို့ဝန်မင်း စစ်ဆေးလိုပါက မည်သည့်နေရာ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ရမည်ကို မိန့်တော်မူပ ... ။ ညညီလာခံ အမီတင်ရမည်ဆိုပါက အချိန်တော် နည်းလှပေပြီ မြို့ဝန်မင်း ..... ။"

"အိမ်း .... ဟုတ်ပေသဗျို့ ....။ ကျုပ်တို့မလဲ သည်အရေးကိစ္စ တွေးနေရသမို့ နေတောင် အတော်ကျလာပပြီ ... ။ သွေးသောက်ကြီးလည်း အမှုတော် လုံးပမ်းနေရသမို့ ယနေ့တာ အဖို့နားနေပ ...။ ကျုပ်ဟာ ကျုပ်ဘဲ စီးတော်မြင်းနဲ့ ထောင်ချုပ်ကို သွားစစ်ဆေးမဗျ .... ။"

သွေးသောက်ကြီးလည်း မြို့ပြင်တွင် နေထိုင်သူ ဖြစ်သဖြင့် လေးချက်တီးအမှီ ပြန်ထွက်ရပေမည်။

(ညနေ နေဝင်ချိန် အရှေ့ဘက်ရှိ နာရီစင်မှ ကြီးမားသော မောင်းကြီးကို တီး၍ အချက်ပေးသည်။ ၄ ချက်တီးသောအခါ နန်းတော် တံခါးများအားလုံး ပိတ်တော့သည်။ စာရေးသူ)

မြို့ဝန်မင်းအား နှုတ်ဆက်၍ သွေးသောက်ကြီး ပြန်သောအခါ မြို့ဝန်မင်းလည်း ဇောင်းတွင်းမှ စီးတော်မြင်းကို ကျွန်ယုံတော် ဖိုးသန့်ကို ကုန်းနှီးတင်ခိုင်းလိုက်ရင်း အတွင်းတော်သို့ ခေတ္တဝင်ရောက် သွားပါသည်။

"အလို ...... အပျိုတော် ခင်ထားနဲ့ ခင်ဖုန်းတို့ပါလား ..... ဘယ်လို ဝိသေသထူးနဲ့ လာကြသလဲ အမိတို့ရယ် ..... ။"

"မှန်လှပါ ....၊ မြို့ဝန်မင်းကို သက်ပန်မိဖုရားကြီးနဲ့ ကျွန်တော်မျိုးမရဲ့ ထိပ်စုဖုရား (သရစိန်း မိဖုရားကြီးတို့က အခေါ်တော် ရှိလိုက်ကြောင်းပါ .... ။ နင်တို့ ကိုယ်တိုင် သွားပြီး တင်ပချေ ရမယ်ဆိုသမို့ လာခဲ့ရသည်ပ မြို့ဝန်ကတော်မမကြီး ဘုရား .... ။"

"ရှိပ ...။ ရှိပ ...။ လုံမလေးတို့ဘာ အခုတင် စီးတော်မြင်း အသင့်ကုန်းတင်ခိုင်းရင်း အတွင်းဆောင်ဘက် ဝင်သွားပါတယ် ... ။"

မကြာမီ ထွက်လာသော မြို့ဝန်မင်းသည် နန်းတွင်း၌ တန်ခိုးထက်သော မိဖုရားကြီးများ၏ အပျိုတော်ကြီးများကို တွေ့ရ၍" ဘယ်လို အကြောင်းပ အမိတို့ရေ ....

ရွှေနန်းတော်ကြီးက မလာစဘူး အလာထူးသည်မို့ သစ်ဆိမ့် မိဖုရားကြီး အကြောင်း စနည်းနာလာကြလေသလား.....။"

သရစိန်း မိဖုရားကြီး၏ အပျိုတော် ခင်ဖုန်းကပင် .....

"မှန်လှပါ .... မြို့တော်ဝန်မင်းကို ကျွန်တော်မျိုးမရဲ့ အရှင်သခင် မိဖုရားနှင့် သက်ပန်မိဖုရားကြီးတို့က ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ သွားပြီး ဖိတ်ခေါ်ချေကြဘိ ဆိုမိန့်တဲ့ အတွက်ပါ ..."

"အမိတို့ သခင်မဖုရားများကိုသာ လျှောက်တင်လိုက်ပါ .... ခုမကြာမတင်ပဲ ကျုပ်ဝင်ရောက် ခစားပမယ် ဆိုတာကို သစ်ဆိမ့် မိဖုရားနှင့် ပတ်သတ်သည့် အရေးအခင်း ဖြစ်နေရင်တော့ ဘုန်းတော်ကြီး ဘုရားကိုတော်တိုင် ပင်းတလဲ မြို့စားကြီး ဦးရွှေမောင်ကြီးကို အရေးကုန် လွှဲအပ်ထားကြောင်း အမိတို့ သခင်ဘုရားမများကို တင်ကြိုလျှောက်ထားနှင့်ကြပေရော့ ကွယ်တို့ ...။"

မြို့ဝန်မင်းလည်း အပျိုတော်ကြီးများကို ပြန်ကြားပြောဆိုပြီး ကျူးကျော်သူ မောင်မြတ်စံ ရှိရာ ထောင်ချုပ်သို့ သွားရောက်ပါလေသည်။ ထောင်မှူးကြီးနှင့် တွေ့ဆုံပြီး ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ စစ်ဆေးရန် ငမြတ်စံကို အထုတ်ခိုင်းလိုက်ပါတော့သည်။

များမကြာမီ အတွင်းဆောင် အကြပ်နှစ်ယောက် ခြံရံလျက် လိုက်ပါလာသူ ငမြတ်စံကို မြင်ရသည့် တခဏဝယ် မြို့ဝန်မင်းစိတ်တို့ပင် အတန်ငယ် တုန်လှုပ် သွားပါလေသည်။ ကြီးတို့အလယ် တင့်တယ်စွာ စံပယ်နေသော ဟသ်ာမင်းကို မြင်တွေ့ရဘိသည့်အလား လိင်တူ ယောကျ်ားချင်းဖြစ်သူ မြို့ဝန်မင်း ကိုယ်တိုင်ပင် ဂရုဏာစိတ်

ယိုဖိတ်လာပါသည်။ ကျက်သရေ မင်္ဂလာအပေါင်းတို့နှင့် ပြည့်စုံသူပင် ဖြစ်ငြားသော်လည်း ကံမကောင်း အကြောင်းမလှ၍ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရ ကံကို ကျူးလွန်သူ ဖြစ်ရပေသည်ဟု မြို့ဝန်မင်းကပင် ထင်ယောင် ထင်မှား ကျူးလွန်သူအတွက် စောဒကတက်စိတ် ဖြစ်သွားရပါ လေသည်။

"ကဲ..... မောင်ရင်။ ဘယ်ကနေပြီး ဘယ်လို သစ်ဆိမ့်မိဖုရားနှင့် မှောက်မှားကြရသည်ကို တိုတိုနှင့် လိုရင်းကို လင်းစမ်းပ .... ။"

"မှန်လှပါ....။ မြို့ဝန်မင်းဘုရား ..။ ကျွန်တော်မျိုးသည် ဂေါသီတာရာမ ကျောင်းတိုက်အုပ် ဆရာတော်ဘုရားနှင့် တရွာတည်းနေ တရေတည်းသောက်သသူ အုတ်ဖိုရွာသား ဖြစ်ပါသည်...။

ဆရာတော်ဘုရား ကျောင်းတော်တွင် စာဝါတက်နေသူ ဖြစ်ပါသည် ...။ သျှောင်တလုံး အဆုံးမခံလိုသေး၍ ပထမငယ် ပြန်ဆိုပြီးမှ သာသနာ့ဘောင်သို့ ကူးဝင်တော့မည်ဟု ရည်မှန်းချက် ရှိပါသည် .... ။"

နားထောင်နေရာမှ စကားမဆုံးမီ မြို့ဝန်မင်းက ကြားဖြတ်၍ .....

"အဆောင်တော်ထဲ ဝင်ရောက်ပုံနဲ့ သစ်ဆိမ့်မိဖုရားနဲ့ ဘယ်လို ယဉ်ပါးကြပုံသာ ပြောပါဘိ ...။

ကျူးကျော်သူ အတွက်ကတော့ သေမိန့်ပဲ ကိုယ့်လူရ .... ။"

"ကျွန်တော်မျိုးကို သွေးသောက်ကြီး စစ်ဆေးမေးမြန်းသည့်အတိုင်း ထွက်ဆိုရမည် ထင်မှတ်၍ပါဘုရား ....။ ကျောင်းတိုက်သို့ သစ်ဆိမ့်မိဖုရား လပြည့် လကွယ်နေ့တိုင်း ဆွမ်းအုပ်ကိုယ်တိုင်ပိုက်၍ ဆွမ်းဝတ်ပြုအလာတွင် ကျွန်တော်မျိုးကြီးအား တွေ့မြင်တော်မူပါသဖြင့် ... ဆရာတော်ဘုရားအား သည်သူငယ် ရုပ်ရည် ရူပကာသည် ကျောင်းတော်နှင့်မတန်၊ ထီးဟန်၊ နန်းဆန်သည်မို့ တပည့်တော်မထံ ပေးအပ်ပါလျှင် နန်းတွင်းသုံး မင်းခစား ယောကျာ်း ဖြစ်စေရပါမည်ဟု လျှောက်ထား၍ တောင်းဆိုတော်မူချက်ကို ဆရာတော်ဘုရားက ငါ့တပည့်သားမြေး ဖြစ်သော်လည်း သူ့အလိုရှိ၍ လိုက်လိုပါသည်ဆိုပါမှ ဖြစ်ပေမည်.... ။ သူ့သဘော စောကြောဘိ ဒကာမကြီးဟု ဘုန်းဘုရား မိန့်ကြားတော်မူခဲ့ပါသည် ... ။"

ငမြတ်စံလည်း အနည်းငယ်မျှ အားခြောက်ဟန်နှင့် တံတွေးမျိုရင်း ခေတ္တစကားပြော ရပ်ဆိုင်းပြီးမှ

ဆက်လက်၍ .....

"မြို့ဝန်မင်း သိတော်မူသည့်အတိုင်း ကျွန်တော်မျိုးကို ထီးသုံး အမှုတော် အထမ်းအရာတော် ဖြစ်စေမည်ဟု မဖုရား အမိန့်ထားရှိသည်ကြောင့် လိုက်လိုပါသည်ဟု အဖြေပေးတော်မူခဲ့ပါသည် ....။

သည့်နောက်ပိုင်း ခင်ဝိုင်းစိုးနှင့် ခင်ပိုတို့က ဘုရား တပည့်တော်ကို အပျိုတော် တယောက်လို ဝတ်ဆင်စေပြီး၊ အလိုတော်ရှိတော်မူသည့် အခါတော်တိုင်း သန်းခေါင်မတိုင်မီ ကြာချည်ရုံကို အရောက်လှမ်း ဖြေဖျော်ခဲ့ရာမှ တစ်နှစ်ကျော် အကြာတွင် အိပ်ဖန်တော်

သား မြင်တွေ့၍ ယနေ့ကဲ့သို့ ရာဇဝတ်တော်သင့်၍ အနှောင်အဖွဲ့ ရရှိခြင်းပါ မြို့တော်ဝန်မင်းဘုရား ..... ။"

"ကောင်းကပြီ မောင်ရင် ... ။ မောင်ရင်သည် စတင်သူ မဟုတ်သော်လည်း ကျူးကျော်သူ အမှန်ပင် ဖြစ်သည့်အတွက် အကွပ်မျက်ခံရမည်ပ ... ။ ဘဝကူးပြောင်း ကောင်းစေရန် မကွပ်မျက်ခင် ဘုရားတရားသာ အာရုံပြုပြီး ကောင်းရာ ကောင်းမှုသာ ပြုပေတော့ ကိုယ့်လူရ .....။"

မြို့ဝန်မင်းလည်း မောင်မြတ်စံအား စကားပြန်ကြားရင်း၊ ထောင်မှူး အကြပ် အာဏာပါးကွက်သားပါမကျန် အားလုံးသို့ သစ်ဆိမ့်အမှုနှင့် ပတ်သတ်သသူ အားလုံး ရဟန်းရှင်လူများမှာ ကွပ်မျက်ခံရမည့် သူများဖြစ်၍ စစ်ဆေးမေးမြန်းမှု မပြီးမီ မလစ်လပ် ရှော့ပါးစေရ၊ နိပ်စက် ညှင်းပန်းမှုလည်း မရှိစေရ၊ မင်းတရားကြီးဘုရား ကိုယ်တော်နှင့် သက်ဆိုင်သော အမှုဖြစ်၍ အကျဉ်းအချုပ်ချထားသူများ မပျောက်မရှ စေရန်ကိုလည်း အထူးဂရုပြုရမည် စသည်တို့ကို သွန်သင်ဆုံးမပြီး ရွှေနန်းတော်ကြီးဆီသို့ ထွက်ခွာခဲ့ပါတော့သည်။

ပင်းတလဲစား ဦးရွှေမောင်ကြီးနှင့် တွေ့ဆုံဘို့ရန် ချိန်းဆို ထားချိန်ထက် အနည်းငယ် စောသေးသဖြင့် သက်ပန်မိဖုရားကြီးနှင့် သရစိန်း မိဖုရားများထံ အခစား ဝင်ရောက်ပါသည်။ ထိုမိဖုရားကြီး နှစ်ပါးစလုံးကလည်း မြို့ဝန်မင်းအား သစ်ဆိမ့်မိဖုရား အမှုနှင့် ပတ်သတ်မေးမြန်း စုံစမ်းကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံကျောင်းတိုက်မှ သံဃာအချို့နှင့် ဂေါသီတာရာမတိုက် ဆရာတော်ဘုရား အပါအဝင် ရဟန်းသံဃာများကိုတော့ သက်သက်ညှာညှာ စစ်ဆေးအပြစ်ပေးရန်တို့ကို မိန့်ကြားကြပါသည်။ မြို့ဝန်မင်း အနေဖြင့်လည်း လက်စွဲတော်ကြီး ပင်းတလဲစား ဦးရွှေမောင်ကြီးကိုသာ အာဏာကုန် လွှဲအပ်ခြင်းခံရသူ ဖြစ်၍ သူသာတတ်နိုင်မည့်အကြောင်းတို့ကို လျှောက်ထားခဲ့ပါသည်။

မြို့ဝန်မင်းလည်း ဗဟိုရ် (၇) ချက် တီးသံ ကြားရပြီး ပင်းတလဲစား ဦးရွှေမောင်ကြီးနှင့် တင်ကြိုချိန်းဆိုထားရာ မြေစိုက်နန်းမကြီးသို့ ထွက်ခွာသွားပါသည်။ ဦးရွှေမောင်ကြီးလည်း ရွှေလွှတ်တော် အဆောက်အဦးအဖြစ် အသုံးပြုထားသော မြေစိုက်နန်းမကြီးမှ မြို့ဝန်မင်းအလာကို ကြိုဆိုနေနှင့်ပါသည်။

မြို့ဝန်မင်းလည်း ပင်းတလဲစားကြီး ရောက်သည်မှာ ကြာပပြီလား .... ။ ကျုပ်လည်း သရစိန်းမိဖုရားကြီးနှင့် သက်ပန်မိဖုရားကြီးများ အခေါ်တော်ရှိ၍ အခစားဝင်နေရသမို့ အချိန်တော် နှောင်းသလို ဖြစ်ရပလေတယ် .... ။

"နောက်မကြာ တခဏကပဲ ကျုပ်လဲရောက်သည်ပ ... ။ မိဖုရားကြီးက မြို့ဝန်မင်းကို သစ်ဆိမ့်မိဖုရားအကြောင်း စောကြောသည် မဟုတ်ပေလား .... ။"

"မှန်လေသဗျား .... ။ ကျုပ်ကလဲ ပင်းတလဲစား ဦးရွှေမောင်ကြီးသာ အညီအပွဲ ပြုနိုင်ပေမယ် .... ။

ဘုန်းတော်ကြီးဘုရား ကိုယ်တော်တိုင် အရေးကုန် အပ်နှင်းတော်မူကြောင်း တင်လိုက်သဗျ .... ။"

"ဘာပြုမဲ့ ပြောရသည်တုန်း ... မြို့ဝန်မင်းရဲ့.... ။ သူရှိ့လင် သူရှိ့ တင်လိုရာ တင်ရင်ပီးသပ...။ ကျုပ်တို့က နိုင်းသည့်ကျွန် ထွန်သည့်နွားပေကပဲ .... ။"

မြို့ဝန်မင်းလည်း သဘောတွေ့၍ ရယ်သွမ်းသွေးရင်းမှ ......

ပင်းတလဲစားကြီးက အိမ်တော်ပါ လက်စွဲတော်ကြီးမို့ မိဖုရား တွေကို ပြောချင် ဆိုချင်သည့်အရေးဆို မိန့်ဝံ့ပေမဲ့၊ ကျုပ်တို့သာဆိုရင် ခေါင်းပျောက်လိမ့်မပျား .."

ပင်းတလဲစားကြီးနှင့် မြို့ဝန်မင်းတို့လည်း စုံစမ်းသိရှိ ရချက်များကို အတန်ကြာဆွေးနွေး တိုင်ပင်ကြပါသည်။

မည်ကဲ့သို့ တင်လျှောက် ကြရမည်ကိုလည်း ညှိနှိုင်း တိုင်ပင်ကြပါသည်။

ပင်းတလဲစားကြီး အနေဖြင့် မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံကျောင်းတိုက်မှ (အရှေ့အက်န်း) တိပိဋကဓရ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ၊ ရာဇာဓိရာဇဂုရု ဘွဲ့တံဆိပ် နာမတော်ရ စံကင်းဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ တပည့် ရဟန်းအချို့တို့ အမှုတွင်ပါဝင်နေသည်ကို ကြားသိရ၍ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိပေသည်။ ဂေါသီတာရာမ ဆရာတော်မှာလည်း အကျင့် သိက္ခာတော်နှင့် ပြည့်စုံသူ ပုဂ္ဂိုလ်အကျော် ဖြစ်ကြောင်း ကြားသိရ၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါလေသည်။

ညညီလာခံသဘင် စတင်ချိန် စေ့ရောက်သည်ဖြစ်၍ မြို့ဝန်ကြီး နှစ်ပါးလည်း ရှေ့တော်မှောက် အခစား ရောက်လာကြပါ လေသည်။ ညညီလာခံကိုလည်း မှန်နန်းတော် ဘမယာသန ဆောင်နန်းတွင် ပြုလုပ်မြဲဖြစ်ပါသည်။ မှူးကြီးမတ်ရာ သေနာပတိ စုံညီချိန်တွင် ဘဝရှင် မင်းတရားကြီးဘုရား ကြွရောက်တော်မူလာပေသည်။

ညီလာခံ စတင်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ဘဝရှင်မင်းတရားကြီး ဘုရားသည် ပင်းတလဲစား ဦးရွှေမောင်ကြီးအား အမေးတော်ရှိပါ လေသည်။

မင်းကြီး- "ဟဲ့ ... ငမောင်ကြီးရဲ့၊ သစ်ဆိမ့်မိဖုရား အရေးအခင်းအတွက် ထောက်လှမ်းရသမျှ နားတော်ဆက်စမ်း ...."

ငမောင်ကြီး -"မှန်လှပါ .. ဘုန်းတော်ကြောင့် အနွယ်အခင်များ တဦးတယောက်မျှ မကျန်ရအောင် ဖမ်းဆီး ချုပ်နှောင်ပြီးကြောင်းပါ ဘုရား ...။"

မင်းကြီး- "အမှန် ကူပံ့သသူတို့ကို စစ်ဆေးရွေးချယ်၍ ကွပ်မျက်ရမည်လို့ မိန့်တော်မူပြီးကပြီဘဲ .... မဆိုင်သသူမှန်သမျှ အပြစ်မရှိ ကင်းလွတ်ကြစေပဗျား ...။"

ငမောင်ကြီး- "အနွယ်အခင်တို့ကို ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ရာတွင် ကျူးကျော်သူမှာ ဂေါသီတာရာမတိုက် ဆရာတော်ဘုရားကြီး သားတပည့် ဖြစ်နေပါသဖြင့် ဆရာတော်ဘုရားကြီးအားလည်း ချုပ်နှောင်ပြီး ရှိပါသည် ....။ ကျူးကျော်သူ၏ အနွယ်အခင်များ အဖြစ်နှင့်လည်း မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံ ကျောင်းတိုက် စံကင်းဆရာတော်

ဘုရားကြီး၏ တပည့်သားအချို့တို့ ပါရှိနေပါသဖြင့် မည်ကဲ့သို့ အရေးယူ အပြစ်ပေးရမည်ကို အမိန့်တော်မှတ်တော်မူပါ မင်းတရားကြီးဘုရား ...။"

မင်းကြီး- "တပည့်မကောင်း ဆရာ့ခေါင်း၊ သားသမီး မကောင်း မိဘခေါင်း ဆိုဘိသို့၊ တပည့်တာဝန်

ဆရာတွင် ရှိသမို့ ငါ့ဆရာပင်ဖြစ်လင့်ကစား အပြစ်ရှိသသူကို အပြစ်ယူစေမှသာ တရားမင်းစစ် ကေန်ဖြစ်မည်ပ ...။ ကွပ်မျက်မှုသာ ပြုပစေ ငမောင်ကြီး ...."

မင်းတရားကြီးဘုရား၏ စကားအဆုံးတွင် ဦးရွှေမောင်ကြီးမှာ စောဒက မတက်သာတော့သဖြင့် ....

"ဗျာဒိတ်တော်မြတ် အတိုင်းပါဘုရား .....။" ဟု တင်လျှောက်လိုက်ရပါသည်။ သစ်ဆိမ့်အရေးကိစ္စ ပြီးပြတ်ပြီးနောက် ညီလာခံတွင် ပြည်တွင်းပြည်ပ အရေးတို့ကို သက်ဆိုင်ရာ ဌာန ဝန်ကြီး၊ ဝန်ကလေး၊ အတွင်းဝန် စသည်တို့နှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးပြီး အခါတော်စေ့မှ ညညီလာခံ သဘင်ကို ရုပ်သိမ်းလိုက်ပါတော့သည်။

မြို့ဝန်မင်းနှစ်ပါးလည်း ညီလာခံအစဲတွင်မှ ပင်းတလဲစားကြီးက

"ကျုပ်စိတ်အထင်က မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံကျောင်းတိုက် စံကင်း ဆရာတော် ဘုရားကြီး သားတပည့်များ ပါဝင်သည်ဟု ကြားရ ကတည်းက သည်အမှုတော့ ပေါ့လျော့တန်ရဲ့လို့ ယုံမှတ်မိသမျှ အမြင်နဲ့ ကွဲလွဲသွားသဗျား ... ။"

"ဟုတ်သဗျ .... ပင်းတလဲစားကြီး မှတ်သလို ဂေါသီတာရာမ ဆရာတော် ဆိုတာလည်း ကျုပ်တို့ မိဖုရားကြီးများရဲ့ ဆရာတကာ ဖြစ်နေပြန်တော့ ပေါ့လျော့တန်ကောင်းရဲ့လို့ ထင်မိသဗျ .... ။"

ပင်းတလဲစား - "အိမ်း ..... ကျုပ်တို့ကတော့ မင်းခယောကျာ်းဆိုတော့ မင်းကြိုက်လိုက်ပြီး လုပ်ဆောင်ကြရလေမပေါ့ ...။ မြို့ဝန်မင်း ဆက်လက်စစ်ဆေးမှု ပြုသာပြုသပ .. ။ အားလုံး ပြည့်စုံတဲ့နေ့ အမိန့်တော်အတိုင်း လွှတ်သင့်သသူလွှတ် ကွပ်မျက် သင့်သသူ ကွပ်မျက်လိုက်ရုံဘဲ ... ။"

မြို့ဝန်မင်းနှင့် ပင်းတလဲစားကြီးတို့လည်း ဘီရိုလှည်း ကိုယ်စီဖြင့် ကိုယ်သက်ဆိုင်ရာသို့ ကိုယ်စီ ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

သစ်ဆိမ့်မိဖုရား အမှုနှင့်ပတ်သတ်၍ ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင် ထားခြင်း ခံထားရသော ရဟန်းရှင်လူများကြောင့် အုတ်အော် သောင်းနင်းဖြစ်ခါ ထင်ကြေးအမျိုးမျိုး ပေးနေကြပါသည်။ နေရာတကာ တိုင်းတို့တွင်လည်း ကိုယ်လိုရာ ကိုယ်ဆွဲယူပြီး တီးတိုး ပြောဆို နေကြပါသည်။ သာသနာ့ဒါယကာဘွဲ့ ခံယူ၍ သာသနာပြုမည့် မင်းတရားကြီးက ဤကဲ့သို့ ရဟန်းတော်များကို မကွပ်မျက်တန်ကောင်း နောက်နောင်တွင် ယခုကဲ့သို့ အလားအလာများ ပပျောက်စေဘို့သာ အပြစ်ရှိသူများကို ဖမ်းဆီးအကျဉ်းချ အပြစ်ပေးခြင်း ဖြစ်ကြောင်း တို့ကိုသာ လက်တို့ပြောနေကြသည်။

စိတ်ဝမ်းတော်ပြေ အနေတော်ကျလာပါက ကျူးကျော်သူမှ တပါး အားလုံးကိုပင် ပြန်လွှတ်လိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း ထင်ကြေးပေးသူများလည်း ရှိကြပါသည်။

ထိုကောလဟာလ သတင်းအမျိုးမျိုးကို ချေဖျက်သည့် သတင်းတခု မကြာမီ ရွှေနန်းတော်ကြီးဆီမှ ပြင်ပသို့ ပေါက်ကြားလာပါတော့သည်။ အဆောင်ရ၊ နန်းရ မိဖုရားကြီးတို့၊ အကြီးအကဲ မိဖုရားကြီးတစုတို့ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးဘုရားအား လျှောက်ထားကြသည်ဟု ကြားရပေသည်။ ကျူးကျော်သူနှင့် ကိုယ်ထိလက်ရောက် အားပေး အားမြှောက်ပြုသူ သစ်ဆိမ့်မိဖုရားနှင့် အပျိုတော် နှစ်ယောက်ကိုသာ ထိုက်သင့်သော အပြစ်ပေး ဆုံးမခြင်းပြုလုပ်ပြီး ကျန်ရဟန်းရှင်လူများအား အပြစ်တော်မှ ချမ်းသာခွင့်ပေးပါရန် ဖြစ်ပေသည်။ ဘဝရှင် မင်းတရားကြီး ဘုရားကလည်း မယ်မင်းတို့ပါ နောက်တကြိမ် သည်အမှုမျိုး မကျူးလွန်ဝံ့စေရန် ပြင်းပြင်းထန်ထန် အရေးယူ နမူနာပြသသည့် သဘောဖြစ်၍ အမိန့်တော်မြတ်အတိုင်း ကွပ်မျက်ရမည်ဟု ပြောကြားတော်မူ၍ နောက်တကြိမ်မျှပင် မတင်လျှောက်ဝံ့တော့ကြောင်းပင် ဖြစ်ပါသတည်း။

ရာဇဂုရု ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ရ ဆရာတော်ဘုရားကြီးများဖြစ်သည့် သင်္ဂဇာဆရာတော် ဘုရားကြီးပင် သွားရောက် မေတ္တာရပ်ခံခဲ့သည်ကို မင်းတရားကြီးဘုရားက ဆိတ်ဆိတ်နေခဲ့သည့်အတွက် လက်လျှော့ပြန်ခဲ့ရပေသည်။

ထိုသတင်းများကြောင့် နန်းတော်အတွင်း ဩဇာညောင်းသည် ဆိုသော ဗန်းမော်ဆရာတော်၊ ရှမ်းကလေးကျွန်း ဆရာတော်ကြီးများပင်

မသိကျိုးကျွန်ပြု နေကြလေသည်။ ငယ်ရွယ်သူ ကျောင်းသား ရှင်သာမဏေများကိုသာ ကင်းလွတ်စေပြီး ရဟန်းတော်နှစ်ကျိပ်၊ သာမဏေ လေးဝတ်ကြောင်ခြောက်ပေါင်း သုံးကျိပ်တိတိ တို့ကို ကွပ်မျက်သုတ်သင်ရန် ရက်သတ်မှတ်လိုက်ပါတော့သည်။

♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥

(၃)

တောင်စွယ်နေကွယ်လျှင် သတ်ဖြတ်ရမည့်နေ့၊ နံနက်အာရုဏ် တက်ချိန်တွင် အရှေ့တံခါးမှ တောင်ဝှေးတချောင်း ထောက်၍ ဆရာတော်ကြီးတပါး တံခါးကိုလာရောက်ပြီး တောင်ဝှေးဖြင့် ခေါက်ပါ လေသည်။ တံခါးမှူး အမေးအလျှောက်ရှိ၍ ပထမ ရွှေကျင်ဆရာတော် ဘုရား ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြချက်အရ မနေသာဝင့်သော အကြောင်းကြောင့် တံခါးမှူးက ဖွင့်ပေးလိုက်ရပါတော့သည်။

နန်းတော်အဝင် သစ်တပ်မြို့ရိုး တံခါးနီတော် ရောက်ပြန်သော် ရှေးနည်းအတိုင်း အတွင်းတော်သို့ ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်ရပါသည်။ ဘဝရှင် မင်းတရားကြီးဘုရား စက်တော်ခေါ်ရာ မှန်နန်းဆောင်သို့ အိပ်ဖန်တော် သားများ အကူအညီဖြင့် ရောက်ရှိသွားပါလေသည်။ ဘဝရှင် မင်းတရားကြီးဘုရား စက်တော်ခေါ်ရာ သလွန်ညောင်စောင်းကို တောင်ဝှေးဖြင့် ခေါက်၍ နှိုးတော်မူရာ မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း စက်တော်ခေါ်ရာမှ မျက်စိဖွင့် အကြည့်တွင် ပထမရွှေကျင်ဆရာတော် ဘုရားကြီးကို မြင်တော်မူ၍ စက်တော်ခေါ်ရာမှ ချက်ခြင်းတဖြုတ်ထကာ ရွှေကျင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို နေရာထိုင်ခင်းပေးလျက် ဦးချပြီး ....

"အရှင်ဘုရား၊ မည်သို့သော အရေးအခင်းတော်အတွက် ယခုကဲ့သို့ အာရုဏ်တက် ကြွလာရပါသနည်း ... ဘုရား ... ။"

"တကာတော် မင်းတရားကြီးအတွက် လာခဲ့ရပါသည် ... ။ တကာတော်သည် မင်းသားဘဝ ငါနှင့်အတူရှိစဉ်က ငါ့အား သာသနာ့ဝန် ထမ်းဆောင်၍ သာသနာကို စောင့်ရှောက်တော်မူပါ ... ဘုရား တပည့်တော်လည်း သာသနာကို ပြုစုနိုင်သော မင်းအဖြစ်ရအောင် ကြိုးပမ်းပါမည်ဟု .. ငါ့အား လျှောက်တင် ထားခဲ့သည်ကို မှတ်မိပါသေး၏လော .... ။"

"မှန်လှပါ ... ဘုရားတပည့်တော် လျှောက်ထားချက်အတိုင်း သာသနာကို ပြုစုနိုင်သော မင်းအဖြစ် ရရှိပြီးသည့်နောက် အရှင်ဘုရားနှင့်အတူ သာသနာကို ပြုစုလျက်ရှိကြောင်းပါ ဘုရား..... ။"

"အိမ်း ..... သာသနာကို ပြုစုသည့် မင်းအဖြစ် ခံယူသူက သာသနာ့အကျိုး သယ်ပိုးမည့် ရဟန်းတော်၊ သံဃာတော်များကို ကွပ်မျက်ရပါသလော....၊ သူ့အပြစ်ကို ကိုယ့်အပြစ် ဘောက်မဲ့ပြုရ မည်နည်း တကာတော် .... ။"

မင်းတုန်းမင်း တရားကြီးဘုရားလည်း အတန်ငယ် စဉ်းစားတော်မူပြီးနောက် လျှောက်တင်လိုက်သည်။

"အရှင်ဘုရား .... ဘာကို အလိုရှိပါသနည်း ဘုရား .... ။"

"ငါ အလိုရှိသည်မှာ သာသနာ တိုးတက်ထွန်းကားဖို့ပင် ဖြစ်ပေသည် တကာတော် … ။ သို့အတွက် သာသနာ ပြုစုမည့် ရဟန်းရှင်လူ အားလုံးကို လွတ်စေလိုသည် တကာတော် … ။"

"လွတ်စေရပါမည် … ဘုရား ။"

"လွတ်စေရရုံဖြင့် မပြီးပြေနိုင်သေး တကာတော် … ။ သူတော်ကောင်းတို့ကို ပြစ်မှားမိသောအပြစ် တကာတော်တွင် ရှိနေပေသည်။ သို့အတွက် အကျဉ်းချခံနေရသော ရဟန်းတော်အားလုံး အပြစ်မှ ကျေချော့အောင် တိစီဝရိတ် သင်္ကန်းများဖြင့် ငါ့ရှေ့တွင် ယခုပင် ကန်တော့ပါလေ တကာတော် … ။"

"မှန်လှပါ .. ဘုရား။ ယခုပင် လွတ်စေ၍ ဆွမ်းတော်များ ကျွေးမွေးဆက်ကပ်၍ တိစီဝရိတ် သင်္ကန်းတော်များ လှူဒါန်းပါမည် ဘုရား ….." ဟု ကတိပေးရပါလေသည်။ (ပထမ ရွှေကျင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးမှာ သာသနာပိုင်ဖြစ်၍ အလိုတော် မကျလျှင် မင်းတရားကြီးကိုပင် တောင်ပန်ပေးတော်ဖြင့် ထိုးတတ်သည်ဟု သတင်းကြီးနေသော ဆရာတော်ဖြစ်ပါသည်။)

မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း ရွှေကျင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား စွယ်တော်ဆောင်တွင် ပင့်ဖိတ်၍ အာရုံဆွမ်းကပ်လှူပါသည်။ ဆွမ်းဘုန်း ပေးနေသခိုက် အချုပ်အကျဉ်းချခံ ရဟန်းတော်များ အားလုံးနှင့် လူဝတ်ကြောင် များသည် အမိန့်တော်ဖြင့် မင်းတရားကြီးဘုရားနှင့် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ရှိရာသို့ ရောက်ရှိလာပါလေသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို မြို့ဝန်ကြီး နစ်ပါး ဘီရိုလှည်းဖြင့် ပင့်ဆောင်ခေါ်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဘဝရှင် မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း ပထမရွှေကျင် သာသနာပိုင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး အလိုတော်အတိုင်း ဆွမ်းများ လုပ်ကျွေး ဆက်ကပ်ပြီးနောက် တိစီဝရိတ် သင်္ကန်းများလှူဒါန်း၍ အပြစ်မှ ကျေချေအောင် တောင်းပန်ရပါသည်။ ထိုသည့်နောက် သီတင်းသုံးရာ ကျောင်းတိုက်အသီးသီးသို့ လိုက်လံ ပို့ဆောင် ပေးလိုက်ပါတော့သည်။

ထိုနေ့မှစ၍ ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးဘုရားသည် "လေ့ကြီးပေါ် လေ့ငယ်တင်။ ပဲ့ပြင်ကလှုပ်၊ လှိုင်းကပုတ်" လာရသော အရေးအခင်း အတွက် မမေ့မလျော့နိုင်ဘဲ ဖြစ်ပေါ်လာရသည့် အကြောင်း အခြင်းအရာတို့ကို ကြေညက်စွာ အပြန်ပြန် အလှန်လှန် သုံးသပ် ပါသည်။ ဖြစ်ခဲ့သမျှသော အဖြစ်တို့၏ ဇစ်မြစ်အကြောင်းကို ချင့်တွက်တော်မူသည်။ မိဖုရားတပါး ရရှိခံစားအပ်သော အခွင့်အရေးနှင့် အာဏာစည်းစိမ် ချမ်းသာ၊ မင်းချမ်းသာတို့ကား လောကတွင် နှိုင်းယှဉ်တုပ မရနိုင်လေသော လောကီ စည်းစိမ် ချမ်းသာတို့ပင် မဟုတ်ပါလား။ သို့ပေမင့် ထိုအရာတို့ထက် ခုံမင်တွယ်တာ မက်မောစွာဖြင့် အသက်ကို စွန့်ဝန့်လောက်အောင် ဖြစ်ပေါ်လာရသော အဖြစ်တို့၏ အဖြေကား အဘယ်နည်း။ ထိုအဖြေကို မင်းတရားကြီး တွေ့ရှိပေပြီ။ "ငါသည် ရေမြေသနင်း ပြည့်ရှင်မင်း ဖြစ်ချေ၍ ငါ့အလိုတော်ရှိတော်မူတိုင်း ပြည့်စုံရသည်ချည်းပင်။ ငါသည် နနယ်ပျိုမြစ်ဆဲ အချိန်အရွယ်ပင် ရှိနေဆဲပင်။ ငါ၏ စွမ်းပကားဖြင့် သင်းတို့ ခံစားလိုသော လောကီစည်းစိမ် ကာမဂုဏ်ရမ္မက်ကို ဉာဏ်တော်ဖက်၍ ငါ၏ မိဖုရားအပေါင်းတို့အား အလိုတော် ပြည့်ဝစေအံ့" ဟု ကြုံးဝါးတော်မူလျက် ငယ်ကျွန် လက်စွဲတော်ကြီး ဦးရွှေမောင်ကြီးအား ....

"ငါ့ မိဖုရားများ အဆောင်နန်းသို့ ငါကိုယ်တော်ကူးသည့် အချိန်နာရီ နေ့ရက်တို့ကို စာရင်းဖွင့် မှတ်တမ်းထားရှိစေ။ မိဖုရားတို့အား တညလျှင် တပါးကျ အလှည့်တော်ပေးရမည်။ မည်သည့် မိဖုရားအဆောင်တော်မှ စတင်၍ မည်သည့်နေ့ရက် မည်သည့် အဆောင်တော် ကူးရမည်ဆိုသော အစီအစဉ် စာရင်းဇယား နှင့်တကွ ငါ၏ အလိုတော်ကို သိရှိပြီးသော ငယ်ကျွန် ငမောင်ကြီးက နေ့စဉ် ငါ့အား ညညီလာခံ မတိုင်မီ တင်ဆက်စေ။" ဟု အမိန့်တော်မြွတ် မှတ်လိုက်ပါလေသည်။

မြန်မာမင်းဆက်ပေါင်း (၁၈၆) ဆက်၊ နှစ်ပေါင်း (၃၀၀၀) နီးပါးမျှ၊ မြန်မာနိုင်ငံတော်ကို တကောင်းမြို့မှ စတင်တည်ထောင် အုပ်စိုးခဲ့သော မြန်မာမင်းအပေါင်းတို့ ကိုယ်ရေးမှတ်ရာများကို ရှာဖွေစူးစမ်း လေ့လာခဲ့သောလည်း မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးမှတပါး မိဖုရား အဆောင်တော်ကူး မှတ်တမ်း ထားရှိခဲ့သည်ဟု မကြားဖူး၊ မတွေ့ဖူးမိပါ။ ထူးခြားစွာ ဆောင်တော်ကူး မှတ်တမ်း ဖွင့်လှစ် ထားရှိခဲ့သော တပါးတည်းသော မင်းဖြစ်သည်။ ဘဝရှင် မင်းတရားကြီး ဘုရား စိတ်တော်ကြည်သာသော နေ့တနေ့တွင် ငယ်ကျွန်တော် လက်စွဲတော်ကြီး ဦးရွှေမောင်ကြီးမှာ စကားစပ်မိသည့် အဖြစ်ကြောင့် ...

"ကျွန်တော်မျိုးကြီး စောင့်ရှောက် ထိမ်းသိမ်းရတော်မူသော ဆောင်တော်ကူး မှတ်တမ်းကို နာမတော် အသစ်ပြောင်း၍ သားစပ် မှတ်တမ်းဟု ပြောင်းလွဲ ခေါ်ဝေါ်တော်မူခွင့် ပြုတော်မူပါဘုရား ...."

ဟု နားတော်အလျှောက်တွင် သောက်တော်ရေ ရွှေဖလားဖြင့် ဦးရွှေမောင်ကြီး နဖူးကို ဘဝရှင် မင်းတရားကြီးဘုရား ထုတော်မူလိုက်၍ ဦးရွှေမောင်ကြီး နဖူးတော် "ဖု" သွားပါလေသည်။

ဦးရွှေမောင်ကြီး၏ နဖူးတော်ကြီးမှာ ၁ ရက်မှ ၁၀ ရက်မျှနှင့်လည်း မပြေပျောက်သည်ကို မြင်ကြရသော ဝန်ကြီးများ၊ ဝန်လေးများ တွေ့ရှိ၍ မေးတော်မူကြသောအခါ ဦးရွှေမောင်ကြီးက မင်းတရားကြီးဘုရား၏ ဆောင်ကြာမြိုင် မှတ်တမ်း အရေးအသား ချို့ယွင်း ချွတ်ချော်မိသည်ကို အပြစ်တော်ယူကာ ရွှေဖလားတော်ဖြင့် ထုတော်မူသောကြောင့် နဖူးတော် "ဖု" ရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း မေးမြန်း စုံစမ်းသူများအား ပြန်လည်ပြောပြ၍ တသောသော ရယ်ကြသောဟူ၏။ ထိုနေ့ ထိုရက် ထိုအချိန်အခါမှစ၍ တညလျှင် တဆောင်ကျ ကူးတော်မူသော ဘဝရှင် မင်းတရားကြီးဘုရားအား ၆၃ ပါးမျှ ရှိသော မိဖုရားများက အဆောင်တော်ကူး ရက်ဝေး အလှည့်ပေးနည်းသည်ကို ဦးရွှေမောင်ကြီးအား ဆန္ဒပြု အရေးဆိုကြပါသည်။ ထိုပြဿနာ စတင် ပေါ်ပေါက်လာပြီးသည့်နောက် ချီးကျူးအံ့သြဖွယ် မယုံကြည်နိုင်ဖွယ် ကောင်းသော ဗမာ့ ဆေးပညာ အစွမ်းဖြင့် မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး ဘုရား၏ မိဖုရားကြီး အပေါင်းတို့အား နိုင်နင်းစွာ ထိန်းချုပ် ကွပ်ကဲတော်မူခဲ့ပုံတို့သည် စံတင်ရလောက်ပေသည်။

မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးဘုရား နတ်ရွာလားတော်မူချိန်တွင် မိဖုရားပေါင်း ၈၀ ရှစ်ကျိပ်တိတိ ကျန်ရှိခဲ့ကြောင်း အချို့သော ရာဇဝင် သုတေသီများပင် မသိရှိလိုက်ပါ။

ရင်သပ်အံ့သြ ချီးမွမ်းဖွယ်ကောင်းသော မြန်မာ့ ဆေးပညာ စွမ်းပကားကို အခြေခံထား၍ ဖြစ်ပေါ်လာရသော မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးဘုရား၏ ဆောင်ကြာမြိုင် ပုံပြင်ပေါင်းမှာလည်း အရာမက အထောင်မျှလောက်ပင် မှတ်တမ်း မတင်ရသေးဘဲ လူထုထဲတွင် တဝဲလယ်လယ်ဖြင့် ရှေးစကားအဖြစ် ကျန်ရှိနေရစ်သေးသည်ကို အခွင့်ရလျှင် စာဖတ်သူများသို့ စုဆောင်းတင်ပြပေးနိုင်ရန် ကြိုးစားပါမည့် အကြောင်း သတင်းကောင်းပါးရင်း

"ပွဲပြင်ကလှူပ်၊ လှိုင်းကပုတ်"

သားစပ်မှတ်တမ်းကို နိဂုံးချုပ်လိုက်ပါသည်။

♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥

မြိုးမြံတော်မူပါဘုရား

"ဘုရားကားအောက်၊ မျောက်ကားထက်ဆို၊
သည့်ပုံလိုပင်၊ မင်းလိုကို ရှောင်ပေဘူး။
အောင်နိုင်လည်း ခေါင်ထက်က၊
မြင်းဇက်ခွသကဲ့၊
ခြေခွကားယား ...."

ရွှေတိုက်စိုးဦးတိုး

တံပူဖြင့် သွားတို့ကို စောလျှင်စွာ တိုက်စားရင်းပင် မျက်နှာကို အမြန်သစ်လိုက်ရပါလေသည်။

သာယာသော ဥဩသံသည် ခါတိုင်း နေ့ဦးရက်လို ပျံ့လွင့်လာခါ လူသားတို့ကို ခညောင်းရင်း ရာသီပြောင်းကြောင်း အစီရင်ခံနေသလိုပင် ဖြစ်တော့သည်။ သူ့သံသာ အစီအရင်ခံချက်ကို နာခံလိုရက်နှင့်ပင် ဝေလီဝေလင်း ခေါ်တော်ရောက်လာသည့်အတွက် ရွှေနန်းတော်ကြီးဆီကို အရောက်နှင်းရပေဦးတော့မည်။ ထိုသည်တို့ကြောင့် ချစ်စဖွယ် သာယာသော ဥဩသံလေးကိုပင် ရတက်မအေးသောကြောင့် နားမဆင်နိုင် ဖြစ်ရပေသည်။

ကြောင်းကျိုး ကောင်းဆိုးမသိရ၍ မအေးနိုင်သေးသော အတွေး စိတ်တို့ဖြင့် မြင်းကုန်းနီးတင်နေသည်ကို စောင့်စားရင်း အရှေ့ဘက်ဆီသို့ လှမ်းမျှော် အကြည့်လိုက်တွင် ဖန်နေဝင်းသည် ကြက်သွေး အရင့်ရောင်ဖြာလျက် လောကဓါတ်အား အလင်းရောင် ပေးဆောင်ရေး တာဝန်ကို ထမ်းရွက်ရန် အလို့ငှာ ပေါ်ထွက်လာပါလေသည်။

ထိုရောင်နီနှင့် ထိုဥဩသံကောင်းမှုတို့ကြောင့် စကားပင်သည် အရိုးပြိုင်းပြိုင်းကျအောင် ရွက်ဟောင်းတွေ လွင့်ကြွေလေပြီကိုလဲ သတိပြုမိ လာပါသည်။ တဖန် ဥဩသံက ဆက်ကာဆက်ကာ တွန်ကြူးသံ လာတော့မည်ဆိုပါလျှင် စိမ်းနိုနို စကားရွက် နုနု ထွတ်ထွတ်တို့ အကြားဝယ် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသော စကားပွင့်တွေ ဝေလာကြဦးမည်။

အကျွန်သည် ချိုသာသော ဥဩသံကို နားထောင်ရင်း နစ်သစ်ကို မျှော်မှန်းကြည့်မိပါသည်။

ပိတောက်ပင်သည်လည်း တာအကူးတွင် ရွှေရည်လူးသော အဖူးအပွင့်တို့ဖြင့် ဝေဆာစွာ တင့်တယ်ပေဦးတော့မည်ကို အားယူ မျှော်မှန်း ကြည့်မိပေသည်။ အတွေးတို့အကြားဝယ် ငေးမျော်ယမ်းယော် နေဆဲတွင် ငယ်ကျွန်လက်စွဲတော်က သတိပေးလိုက်သဖြင့် လွင့်ပျံ့နေသော စိတ်အာရုံတို့ကို စုစီးကာ မြင်းပေါ်သို့ လွှားကနဲတက်ပြီး ရွှေနန်းတော်ကြီးဆီသို့ မြင်းကို အပြင်းနှင်ခဲ့ပါလေသည်။ အတွင်းသစ် တပ် တံခါးနီတော်အရောက် အစောင့်တံခါးမှူးက .....

"ဟော့ .... ရပ်။ အသူနည်း..." ဟု အမေးတော်ရှိပြန်၍.....

"တံခါးမှူး ကျုပ် ပင်းတလဲစား ရွှေမောင်ကြီ ပလေ ..." ဟု ပြန်ပြောလိုက်ရသည်။

အကျွန်၏ တုံ့ပြန်သံကို ပြန်လည်ဖြေကြားခြင်း မရှိသော်လည်း တံခါးမှာ ပွင့်လာပါသည်။

ထိုပွင့်ဟလာသည့် အချက်ကပင် အကျွန်အား သွားခွင့်ပြုသည်ကို နားလည်လိုက်၍ မြင်းကို ကြိမ်ဖြင့် တချက် ဆတ်၍ ရိုက်လိုက်ပါတော့သည်။ သခင့် အလိုကိုသိသော သိန္ဓောမျိုး စပ်အုန်းခွန်ချော စီးတော်မြင်းသည် အကျွန်အား တဟုန်ထိုး နန်းတော်ဦးဆီ အရောက် သယ်ဆောင်သွားပါလေသည်။

လျင်မြန်လှသော အဟုန်ကြောင့် လက်ပစ်တတွတ်အတွင်း အရှေ့စမုတ်တော်ကြီး လှေခါးရှေ့အရောက်တွင် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပါသည်။ အောက်ရောက်သည် ဆိုလျှင်ပင် အိပ်ဖန်တော်သားများကို တွေ့ရပါသည်။

အကျွန်က မည်သူမည်ဝါဟု မသိသော်လည်း အကျွန့်ကို သိသော ထိုအိပ်ဖန်တော်သားလက်သို့ မြင်းဇက်ကို ပေးအပ်လိုက်ပြီး စမုတ်တော်ကြီး လက်ဝဲလှေခါးမှ နန်းတော်ကြီးပေါ်သို့ ခပ်သော့သော့ တက်သွားမိပါသည်။ (အရှေ့စမုတ်တော်ကြီးဟု ခေါ်သော နန်းတော် အရှေ့ဘက်ပိုင်းတွင် လှေခါးသုံးသွယ်တို့သည် ကပ်လျက် ယှဉ်တွဲ၍ ရှိပါသည်။ အလယ်လှေခါးမှာ မင်းတက်လှေခါးဖြစ်၍ ရှင်ဘုရင်မှတပါး မည်သူမျှ မတက်ရပါ။ ဝဲဘက်၊ ယာဘက် လှေခါးတို့မှသာနန်းတွင်းသူ၊ နန်းတွင်းသားများနှင့် အခြားသူများ တက်ရောက်ကြရပါသည်.... စာရေးသူ)

အရှေ့စမုတ်တော်ကြီးမှ ပတ်၍ မြေနန်းတော် သီဟာသနပလ္လင် တောင်ဘက်ဘေးကပ်လျက် ကွေ့ပတ်ပြီး မှန်နန်း စနဆောင်သို့ ကူးဝင်ချိန်တွင် အိပ်ဖန်တော်မှူး ကဖိုးညွန့်နှင့် တွေ့ပါသည်။

"မင်္ဂလာပါ ဝန်မင်း။ နံနက်စောစော ကသောကမောနဲ့ ဘယ်လိုအရေးအခင်းများနဲ့ ဘယ်ကို ကြွမလို့ပါလဲ.....။

"မှန်ပေသဗျ ...။ ဘဝရှင် မင်းတရားကြီးဘုရားက အခေါ်တော်ရှိနေတယ် ...။ ချက်ချင်း လာခဲ့ရမယ်ဆိုတဲ့ အမိန့်တော်မြတ်ကြောင့် ကသောကမြော ဖြစ်ရသဗျ ...။" ဟု စကားကို တဝက်တပျက်ပြောရင်း ဆက်မပြောနိုင်တော့ပဲ မင်းတရားကြီးဘုရား စက်တော်မူရာ မှန်နန်းတော် အိပ်ဖန်တော်ဆောင်သို့သာ အသော့ ကူးဝင်လိုက်ပါတော့သည်။

ဘဝရှင် မင်းတရားကြီးဘုရားနှင့် အကျွန်တို့ ဤတစ်ကြိမ် တွေ့ဆုံရခြင်းမှာ မမျှော်လင့်သော တွေ့ဆုံမှုပင်ဖြစ်ပါသည်။ အကျွန် အနေဖြင့် ရင်တွင်း၌ ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးဘုရား၏ ရုပ်လက္ခဏာကို လုံးဝမေ့လျော့သွားပြီဟု မဆိုသာသော်လည်း ပင်းတလဲမြို့၌ ရှိနေချိန် သုံးလသော ကာလအတွင်း ဘဝရှင် မင်းတရားကြီးဘုရား အကြောင်းကိုမူ တသသ သတိရလျက် ရှိနေကြောင်းကိုတော့ ဝန်ခံရမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ အကျွန်နှင့် ခွဲခွာရခါနီး မင်းတရားကြီး ဘုရား၏ ရွှေရုပ်သွင်နှင့် ယခု မင်းတရားကြီးဘုရားကို ဖူးတွေ့နေရသော ရွှေရုပ်သွင်တို့ ခြားနားပုံတို့မှာ ဇေလုဝ နတ်စောင်းကို တီးခတ်အံ့သောငှာ နတ်သမီး ငါးရာခြံရံလျက် တင့်တယ်စွာဖြင့် စောင်းကြိုးကို ညှိနေသော ပဉ္စသိက္ခနတ်သားနှင့် ခွေးဝဲစား အလယ် ဗျက်စောင်းကြိုးကို တီးခတ်နေသည့် ဖုန်းတောင်းစား ကဲ့သို့ပင် နှိုင်းယှဥ်လောက်အောင် ကွာခြားပါဘိတကား။

ဟိုစဉ်အခါက မင်းတရားကြီးဘုရား၏ ဝင်းဝါစိုပြေသော အသားတော်သည် အလောင်းမင်းတရားကြီးဘုရား၏ အနွယ်တော်ပီပီ နုပျိုစိုပြေလျက်၊ တောင့်တင်းသန်မာ မြင့်မားသော ကိုယ်ဟန်နေထား ရှိပေသည်။ ယောကျ်ားပီသသော မောင်းသားအဖုံဖုံတို့ကို ထုထုပြီး ခရာချင်၊ တာချင်သော မိဖုရားအပေါင်းတို့ကို စွေ့ချီမြှောက်ကိုင်ကာ လဲဝါဂွမ်းဆိုင်ကို ဆုတ်ကိုင်သည့်အလား အားအင်တော်များ ရှိခဲ့သည်ကိုလည်း အကျွန်သိပါသည်။

ကျက်သရေရှိလှ၍ ကြီးမားကျယ်ပြန့်သည့် မဟာနဖူးတော် အောက်ရှိ ဖြောင့်စင်းသော နှာတန်၊ သောက်ရှူးကြယ်အလား ဝင်းလဲ့တောက်ပြောင်သည့် မျက်လုံးတော်တို့မှာ ယခုအခါ ညှိုးလျော် မှေးမှိန်၍နေချေပြီ။ ပြုံးမလို၊ ရယ်မယောင်နှင့် မစေ့တစေ့ရှိသော နှုတ်ခမ်းတော်တို့မှာလည်း ပွင့်အံ့ဟပြု၍ နေပါလေပြီ။ ရာမမင်း၏ လေးတော်လို မကွေးတကွေးလေးရှိနေသော မျက်ခုံးတော်မှာလည်း ပြူးကြောင်ပြဲလန်လာသော မျက်လုံးတော်တို့ကြောင့် ဖြောင့်တောင့် တောင့်ပင် ဖြစ်နေချေပါပြီ။

အကျွန့်အား မြင်တိုင်း၊ တွေ့တိုင်း အာဝဇ္ဇန်း ရွှင်ရွှင်နှင့် မင်းတရားကြီး ဘုရားက မေးလေ့ပြောလေ့ ရှိပါသည်။ အကျွန် သံတော်ဦး အတင်မှီ နှုတ်ခွန်းမဆက်မှီ နစ်လိုဖွယ်သော အပြုံးဖြင့် "ငမောင်ကြီး၊ ခဲ့ရွှေကြီး၊ ငတာတူးကြီး" ဟု အကျွန်၏ ငယ်နာမည်များဖြင့် မင်းတရားကြီး ခေါ်ချင်သလိုခေါ်ကာ စကားဆိုလေ့ ရှိပါသည်။ ယခုအချိန်တွင် မင်းတရားကြီးဘုရားမှာ အပါးတော်တွင် ခေါ်တော်မူ၍ ရောက်ရှိခစားနေသည်မှာ ကွမ်းတရာညက်မက ကြာရှည်

ရှိသည်တိုင်အောင် မည်သို့မျှ မိန့်ဆိုခြင်း မပြုပဲ တွေဝေ ငေးငိုင်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရသော အကျွန်မှာ ဝမ်းနည်းသလို ဖြစ်လာရပါတော့သည်။ ယူကြုံးမရလည်း ဖြစ်လာပါသည်။

သခင်ဘုန်းကြီးလျှင် ကျွန်ဓါးပီးသည် ဆိုသည့်အတိုင်း အကျွန်အား မြောက်စားချီးမြှင့်ခဲ့သော အရှင်သခင်တွင် မည်ကဲ့သို့သော အဖြစ်အပျက် အပြောင်းအလဲမျိုး တွေ့ကြုံဖြစ်ပျက် နေရသည်တို့ကိုပင် မသိရနိုင်လေအောင် အပျော်ကျူးမိသော အကျွန့်ကို အကျွန်သာ အပြစ်တင်ချင်သလို ဖြစ်လာရပါတော့သည်။

သို့ပြီးတကား အကျွန်လည်း မင်းတရားကြီးဘုရား အခေါ်တော်ရှိရသည့် အကြောင်းအရင်းကို သိရှိနိုင်ရန် ....

"မှန်လှပါ ... ။ ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးထံပါး ငယ်ကျွန်လက်စွဲ ငမောင်ကြီး ခစားလျက် ရှိကြောင်းပါဘုရား ...။"ဟု တင်လျှောက် လိုက်လေတော့မှ မင်းတရားကြီးဘုရားမှာလည်း တိုး၍ညင်သာသော လေသံဖြင့် .....

"ငမောင်ကြီး ... ၊ နင်စားရသော နယ်ပယ် အေးချမ်းသာယာပါ၏လော၊ ရှောင်းဝယ် ဖောက်ကား စပါးဆန်ရေ ပေါများပါ၏လော ..." ဟု အမေးတော်ရှိလေသည်။

"ဘုန်းတော်ကြောင့် ရပ်ရွာလည်း အေးချမ်းသာယာ၍ စပါးဆန်ရေလည်း ပေါကြွယ်ဝ၍ စိုးရိမ်တော်မမူပါနှင့်ဘုရား ... ။ အရှင်မင်းကြီးဘုရားတွင်သာ မည်ကဲ့သို့သော ဝေဒနာတော် ကပ်ရောက်နေပါ၍ ဤမျှညှိုးငယ်နေရပါသလဲ ဘုရား ... ။"

"ငမောင်ကြီး ...၊ ငါ့တွင် ဘယ်သို့သော ရောဂါထူးထွေ ကပ်ရောက်လေသည်ကို ဘဇာ့ကြောင့် မေးဘိသနည်း ငမောင်ကြီး ..။"

"မှန်လှပါ ... ဘဝရှင် မင်းတရားကြီးဘုရား။ ကျွန်တော်မျိုးကြီး အပိုင်စားရသော နယ်ပယ်ဒေသသို့ ကျွန်တော်မျိုးကြီး မသွားရောက်ရမီ ကာလ အရှင့် အပါးတော်တွင် ဖဝါး၊ ခြေထပ် ခစားလျက်ရှိစဉ် ကိုယ်တော်၏ အသားအရေတို့သည် စိုပြေ ပြည့်ဖြိုးပါသည်။ ယခု ဘဝရှင် မင်းတရားကြီး ထံတော်အပါး ကျွန်တော်မျိုး ပြန်လည်ရောက်ရှိ ခစားချိန်တွင် ကိုယ်တော်ဘုရား၏ အရည်အသွေးတော်တို့မှာ ညှိုးလျော် လျက် ရှိသည်ကို မြင်ရမိကြောင်းပါဘုရား ... ။"

"အိမ်း .... ဟုတ်ပေသဗျ။ လွန်ခဲ့တဲ့ တလလောက်က စပြီး ငါကိုယ်တော်မြတ်မှာ နလုံးတုန် ရင်ခုန်တော်မူသည့် အတွက် သမားတော်ကြီးများနဲ့ တိုင်ပင်ကာ ဆေးတော်များစားသုံးခဲ့ပေမယ့် မသက်သာဘူး ငမောင်ကြီးရဲ့ ... ။"

"မှန်လှပါ ... မင်းတရားကြီးဘုရား၏ ဝန်မင်းကြီးများ ဖြစ်ကြသော ကင်းဝန်မင်းကြီး၊ ခန်ပတ်မင်းကြီး၊ ရွှေပြည်ဝန်ကြီး၊ တိုင်းတားမင်းကြီးများတို့က အကြံဉာဏ်တော်များ မပေးဆက်ကြ ပေဘူးလား ဘုရား ...။"

"သမားဟူးရားများ ပေးဆက်တော်မူသော ဆေးတော်များ သောက်သော်လည်း မပျောက်ကင်းတော်မူ၍ သူတို့လဲ လောကီ ဗေဒင်ကိန်းခန်းအရ ဇီဝိတဒါန၊ ယတြာ၊ ဓါတ်ရိုက် ဓါတ်ဆင် စသော ဘုရားကု သမားတော်များကိုလည်း အဆောင်ရ၊ နန်းရ

မိဖုရားကြီးများနှင့် မောင်းမမိတ်သံများ တိုင်ပင်ပြီး ငါကိုယ်တော် အရှင်မြတ်အတွက် ပြုလုပ် ဆောက်ရွက်ကြပေမဲ့ မထူးခြားလှဘူး ငမောင်ကြီးရဲ့ ... ။

သို့မို့ကြောင့် ငါကိုယ်တော်မြတ် နင်အခစား ဝင်ရောက်ချိန်ထိ မစောင့်ဘဲ အခေါ်တော်ရှိလိုက်ရခြင်းပ ...။"

"ဘဝရှင် မင်းတရားကြီးဘုရား ဆေးတော်ဆက်သည့် အထဲတွင်၊ ဘုရားကျွန်တော်မျိုးကြီးတို့နှင့် အရှင့်အရေးတော် ပေါ်ခိုက် တုန်းက တိုက်ဖော်၊ ခိုက်ဖက်ဖြစ်သော မြင်းစီးရဲဘက်ဗိုလ်ပောင်း သမားတော်ကြီးငခဲ ဆေးတော်များ ပါဝင်တော်မူပါရဲ့လား ဘုရား .... ။"

"သမားတော် ငခဲဟာ ငယ်ရွယ်သူ ဖြစ်နေသမို့ကြောင့် သမားတော်ကြီးများ ဆက်သသော ဆေးတော်များသာ စားသုံးရ ပေသေးတယ် ငမောင်ကြီးရဲ့ ... ။ ငခဲဟာ သမားတော် အဖြစ်နဲ့ အမှုထမ်းဆောင်နေပေမင့် .. သူ့ဆေးတော်များကို ငါကိုယ်တော်တိုင် မစားသုံးဘူးသေးသမို့ ငခဲ အကြောင်းတော့ ကောင်းကောင်း မသိရသေးဘူးပ ... ။"

"မှန်လှပါ ဘုရား ... အရှင်ဘုရား စွဲကပ်သော ဝေဒနာအတွက် ငခဲနှင့် တိုင်ပင်၍ ဆောင်ရွက်ခွင့် ပေးတော်မူပါ။ ကုလားဖြူလူမျိုး ဆေးဝါးများနှင့် ကုလားမဲလူမျိုး ဆေးဝါးတော်များလည်း အောက်ပြည် ဒဂုန်တွင် ပေါများလှကြောင်း ကြားမိဘူး၍ စိုးရိမ်နှောင်းလို့ ကြောင့်ကြ တော်မူရန် မရှိကြောင်းပါ ဘုရား .... ။"

"ကောင်းပေသဗျာ ... ကောင်းပေဗျ။ သာပေမင့် ငါကိုယ်တော်မြတ် အနေဖြင့် ကုလားဖြူရော၊ ကုလားမဲ လူမျိုးများရဲ့ ဆေးဝါးတော်တွေကို မမှီဝဲလိုဘူး ငမောင်ကြီးရဲ့ ... ။"

"ဘဝရှင် မင်းတရားကြီးဘုရား အလိုတော်ကျ ဖြစ်စေရပါမည် ဘုရား ... ။ ကုလား အဖြူ၊ အမဲတို့ ဆေးမမှီဝဲလိုလျှင် စိန့်တိုင်းပြည်မှ သမားတော်ကြီးများလည်း ရှိပါသေးသည် ... ။ တိုင်းရင်းသား လူမျိုးအနွယ်ဝင် ရှမ်းဆေးယွန်း ဆေးတော်များလည်း အများအပြား ရှိသေးကြောင်းပါဘုရား .. ။

ကျွန်တော်မျိုးကြီး ကိုယ်တိုင် ဆေးပညာရပ်များကို ကျွမ်းကျင်သူ ငခဲနှင့် တိုင်ပင်၍ ဆေးတော်များ စီရင်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါမည် ဘဝရှင် မင်းတရားကြီးဘုရား .... ။"

"အိမ်း .... ဆေးတော်အတွက် အလိုရှိရာများကို ဝယ်ယူရန်၊ စုဆောင်းရန် ငမောင်ကြီး အလိုရှိရာကို ရွှေတိုက်တော်ဝန်ထံမှ အမိန့်တော်မြတ်ခံယူပြီး အလိုရှိသမျှ ရွှေ၊ ငွေ ဘဏ္ဍာတို့ကို ထုတ်ယူသုံးစွဲခွင့် ရှိစေဗျား ..."

အကျွန်လည်း ခြေတော်ဦးခိုက်ရင်း မင်းတရားကြီး ထံပါးမှ ထွက်ခွာလာခဲ့ပါသည်။ မင်းတရားကြီးဘုရား ရွှေစိတ်တော် မကြည်သာ ကျန်းဂန်တော်မမူကြောင်း တွေ့မြင်ရသည့် အကြောင်းချင်းရတို့ကြောင့် အကျွန်၏ စိတ်ဝယ် လေးလံထိုင်းမှိုင်း နေရပါလေသည်။

အကျွန့် တကိုယ်လုံးလည်း ချွေးစေးများဖြင့် နစ်လျက် ရှိလေသည်။ အကျွန့်ကိုယ်ပေါ်မှ ချွေးရည်တို့သည် အကျွန်ဝတ်ဆင်

လာခဲ့သော တောင်ရှည် ကြိုးပုဆိုးနှင့် တရုတ်ပိုး အပေါ်ဝတ် သိုရင်းအင်္ကျီတခုလုံး ရေဖျန်းဆွတ် ထားသကဲ့သို့ ရွဲရွဲစိုလျက် ရှိပါလေသည်။

စွတ်စိုနေသော အဝတ်ဖြင့် မြင်းကို အသော့နှင်ခဲ့၍ တိုးဝှေ့လာသော လေအရှိန်တို့သည်လည်း အကျွန်ုပ် ရင်ထဲ၊ ဝမ်းထဲတွင် ဘဝရှင်မင်းတရားကြီး ဘုရားအတွက် ပူပင်ခြင်း၊ ပြင်းပြနေသော စိတ်နလုံးကို အေးချမ်းအောင် မပြုနိုင်ခဲ့ပေ။ ထိုသို့ ပူပန်စိတ်ဇော ဆောင်နေသောကြောင့် ရောင်းရင်း အပေါင်းအသင်းဖြစ်နေသော ငခဲ ထံသို့ အကူအပံ့ရယူရန် မြင်းကိုနှင်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ငခဲမှာ ဘုရင့် သမားတော်အဖြစ် အမှုတော် ထမ်းရွက် ရသော်လည်း နန်းတော်အတွင်း အချိန်ပြည့် တာဝန်ထမ်းရွက်ရသူ မဟုတ်မူ၍ မြို့တော်အပြင် အနောက်တော်ပိုင်း မလွန်မင်းသား အပိုင်စားရာ မလွန်ရပ်ကွက်တွင် နေထိုင်ပါသည်။ ရွှေနန်းတော်ကြီးနှင့် ခရီးတစ်တိုင်သာသာ အဝေးလေးပင် ရှိရိုးမှန်သော်လည်း ရောက်ခဲ လှသည်ဟု ထင်မှတ်နေပါသည်။ မင်္ဂလာတံခါးမှ ထွက်ခဲ့ပြီးနောက် တံတားကျော်ခါ ကျုံးအပြင် ရောက်ရှိသည်နှင့် တပြိုင်တည်း မြင်းကိုကြိမ်တို့၍ ခပ်သုတ်သုတ်ပင် အပြင်းစီးမိပါသည်။

မြင်းစီးရင်းနှင့် ဘဝရှင် မင်းတရားကြီးဘုရား အရေးတော် ပေါ်ခဲ့စဉ်အတွင်းက ငခဲ၊ ငစံကြီး၊ ငရွှေဘေးတို့နှင့်အတူ အမှုတော် ထမ်းရွက်ပုံတို့ကို ပြန်လည် အမှတ်ရလာပါသည်။

မင်းတုန်းမင်းသား ရွှေဘိုမြို့လုပ်ကြံရန် ငစီဆိုသူနှင့် ကြက်တက်ရွာသား ငဘိုးတို့အား ရွှေဘိုမြို့အတွင်း ရုပ်ဖျက် ဝင်ရောက်စေကာ အချက်ပေး မီးအပြခိုင်းပါသည်။ မြကန်ရွာသူကြီး ငရွှေသီးကိုလည်း မုန်အာ တံတားပြင်က မီးပြစေပါသည်။ ချိန်းချက်ဆိုသည့်အတိုင်း မီးပြသည်နှင့် တပြိုင်တည်း မြို့ပြင်ရှိ ရဲဘက် မြင်းတပ်ဗိုလ်ပောင်း ငခဲ (ပုဂံမင်း အမှုတော်ထမ်းစဉ်က ငခဲကို အင်္ဂလိပ်၊ မြန်မာ စစ်ပွဲအတွက် ရဲဘက် မြင်းတပ်ဗိုလ် ခန့်အပ်၍ အောက်ပြည်ရွာရှိ စစ်မြေသို့ ပို့ခါနီးအခိုက်အတန့်တွင် မင်းတုန်းမင်း အရေးတော် ပေါ်လာသည်၍ ပုဂံမင်းထံ မနေတော့ဘဲ မင်းတုန်းမင်းသား နောက်တော် ပါလာခဲ့၍ အမှုတော်ကို ထမ်းသူဖြစ်သည် ။) ငရွှေဘေး၊ ငစံကြီး၊ ငရွှေသိုက်နှင့် အကျွန်တို့ကိုယ်တိုင် ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် ကွပ်ကဲထားသော မင်းတုန်းမင်းသားကြီး၏ တပ်များသည် မြို့ထိပ်ကနေ၍ မြို့ဝန်ငပိုင်းတပ်များကို ပမာဏမပြုဘဲ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ကြပုံတွေကိုလည်း သတိရလာပါသည်။

မြို့ပေါက်သောကြောင့် မြို့ဝန်ငပိုင်းလည်း သူ့တပ်ကို သူမစည်းကြပ်၊ မကွပ်ကဲနိုင်တော့ဘဲ ကိုယ်လွတ်ရုန်း၍ ထွက်ပြေး သွားရပါလေသည်။

ငပိုင်း ထွက်ပြေး သွားပြီးနောက် မြို့ကို အမိအရ သိမ်းမိပြီဖြစ်၍ မင်းတုန်းမင်းသားကြီး ရွှေဘိုမြို့ကို အမြန်လာရောက် သိမ်းပိုက်တော်မူပါဟု ငခဲတို့က မြင်းလျင်စေလွှတ်၍ လျှောက်ထား သည်တို့ကြောင့် ၁၂၁၄ ခုနှစ်၊ ပြာသိုလဆန်း ၁၂ ရက်နေ့တွင် မင်းတုန်းမင်းသားကြီး ရတနာသိင်္ဂီ၊ ရွှေဘိုမြို့သို့ ရောက်ရှိလာကာ

မြို့ဝန်ငပိုင်းအိမ်တွင် စံနေတော်မူသည်။ ရက်များမကြာမီ နောက်မှ ချီလာသော ကနောင်မင်းသားတပ် ရွှေဘိုသို့ ဆိုက်ရောက်လာကြောင်းတွေ့ကိုပါ တရေးရေးနှင့် မြင်ယောင်လာပါသည်။

အမရပူရကို လုပ်ကြံရာတွင်လည်း စစ်ကိုင်း စစ်ကြောင်းကို လှတော်ကြီးရှာသား မြင်းတပ်ဗိုလ် ငရွှေပြင်ကို ဗိုလ်ချုပ်အဖြစ် ခန့်အပ်ဦးစီး တိုက်ခိုက်စေခဲ့ပါသည်။ ပုဂံမင်းတပ်များကို လှိုင်မင်းသား ဦးစီး၍ စမွန်းကြီးရွာမှ စောင့်ကြိုရင်း တိုက်ခိုက်သည်ကြောင့် တိုက်ပွဲကြီး ဖြစ်ပွားခဲ့ပေသည်။ ထိုတိုက်ပွဲတွင် ငခဲ အစွမ်းပြခဲ့ပုံတို့မှာ လူတိုင်း ပါးစပ်ဖျားတွင် ရေပန်းစားနေသော ပုံပမာကဲ့သို့ပင် ဖြစ်ခဲ့ပါလေသည်။

ခါးထက်သော ကနောင်မင်းသား အိမ်ရှေ့စံ ကိုယ်တော်ကြီးမှာ ငခဲ၏ လုပ်ရည်ကြံရပ်ကို သိရှိတော်မူ၍ အမြင့်သို့ရောက်ရှိချိန်တွင် ငခဲကို စစ်တပ်အတွင်း ဗိုလ်မှူးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန် အခွင့်အရေး ပေးသနားခဲ့သည်။ ငခဲမှာ တာဝန်ဝတ္တရားအရသာ တိုက်ရခိုက် ရသော်လည်း စိတ်မွေ့လျော် ပျော်ပိုက်ခြင်းမရှိကြောင်း၊ ကနောင်မင်းသားကြီးအား လျှောက်တင် ငြင်းပယ်သည်ကြောင့် သူတတ်သိသော ဆေးပညာဖြင့် သမားတော်အရာပေး မြှောက်စားခြင်း ခံခဲ့ရပေသည်။

ငခဲမှာ ဘုရင့်သမားတော် ၁၀ ပါးတွင် တပါးအပါအဝင် ဖြစ်သော်လည်း ရှင်ဘုရင်ကိုယ်တိုင် အသုံးမပြုဘူးကြောင်း ယခုမှပင် သိရှိရပါလေသည်။ ထိုသည်ကြောင့် ငခဲမှာ နန်းမြို့ပြင်တွင် နေထိုင်ပုံ ရလေသည်။ သူ့ကို ချီးမြှင့်မြှောက်စားသော ကနောင် ကိုယ်တော်ကြီး၏ သားတော် မလွန်မင်းသားနှင့် အတူ နေထိုင်ဟန်ရှိပေသည်။

မလွန်ရပ်ရှိ မလွန်ဈေးမှာ မြို့ပြင်ရှိ ဈေးများအားလုံးတို့တွင် အကြီးဆုံးဖြစ်၍ အကောက်ခွန်ကို မလွန်မင်းသားပင် ရယူပိုင်ခွင့်ကို ဘကြီးတော်သူ ဘဝရှင်မင်းတရားကြီး ဘုရားက အပိုင်စား ပေးထား ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

မလွန်ရပ်ရှိ ငခဲအိမ်သို့ အကျွန်ရောက်ရှိချိန်တွင် အခြား တစ်မိန်းတရံ ညှော့သည်နှစ်ယောက်နှင့် စကားပြောနေသည်ကို တွေ့ရပါလေသည်။ အကျွန်အား ငခဲက .....

"ဟယ် .... ပင်းတလဲစား ငမောင်ကြီးပါလား ... ။ ဘယ်သို့သော အချင်းရပ်ဖြင့် ငါ့အထံ လာဘိသနည်း ...။ အိမ်သူသက်ထား နာမကျမ်း၍လော ... ။"

"မဟုတ်ပေဘူးပ ငခဲရ၊ မင်းတရားကြီးဘုရားအတွက် နင်နှင့် ငါတိုင်ပင်၍ အကျိုးသယ်ပိုးရန် လာခဲ့ခြင်းပေပဲ ..."

"အသို့ ဆိုလေသနည်း။ ဘဝရှင် မင်းတရားကြီးဘုရားတွင် ပြည့်ရှင်မင်း အဖြစ်ကို ရယူအောင် ကြံဆောင်ရပြီးသည့်နောက် မည်သို့သော အရေးအခင်းသည် နင်နှင့်ငါတို့အတွက် အချက် ရှိလေပါသနည်း ... ။ လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ကျော်အတွင်း တို့များအတူ အသက်နှင့်လဲ၍ ထမ်းရွက်ဝန်တာ

ပြီးဆုံးလေမှ ငါတို့ နင်တို့ အကူအညီသည် ထူးခြားအံ့လော ..။"

"တော်စမ်းပ ငခဲရာ .....။ နင်သည်သာ သမားဟူးရား အဖြစ်ခံယူထားသသူမို့ တွေ့မြင်သသူများအပေါ် မစောကြော မမေးမစမ်းပဲ သောက်ရမ်း ဆရာမလုပ်ပါလေနှင့်။ ငါလာသည့်အရေးမှာ ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးဘုရား မကျန်းခန့်တော်မူသည့် အရေးသာပ .... ။"

"အလို ..... ကျန်းခန့်တော် မမူဘူး ဟုတ်စ ... ။ ငါလွန်ခဲ့သည့် သီတင်းပတ် ခစားဝင်စဉ်က မာချာသေးသဟ ... ။ ကိုယ်တော် အနည်းငယ် ကြုံလှီသွားသည်မှအပ တခြား ဘာမျှ ငါမမြင် ... ။ သူ့တွင် သမားဟူးရားအိုတို့ ခြံရံနေသဟာကြောင့် ငါအသို့ ပြုရအံ့နည်း ... ။"

"နင့်စကား ငါ့နားအသိပါ၊ ငခဲရာ ... ။ နင့်ဆေးဝါးကို မင်းတရားကြီးဘုရား မမှီဝဲသည့်အတွက် နင်မကျေနပ်တော်မူတယ် မဟုတ်လား ... ။ အဲ့သဟာ မင်းတရားကြီးဘုရား အလိုတော် မဟုတ်ဘူးဗျ ...။"

"မင်းတရားကြီး ဘုရား ကြားသိတော်မူရင် နင့်စကားကြောင့် ငါဒဏ်သင့်နေပမယ် ငမောင်ကြီးရာ။ သူတို့

အဘိ (စကြာဒေဝီ တောင်နန်းစံနှင့် ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားတို့ကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည် ။) ခံတော်ပျို့မှ

သမားအိုမှ ဆိုသဟာကြောင့် ငါလဲ အဝေးကနေပြီး မေတ္တာတော် ပို့ဆက်လျက်ပါ... ။ ငမောင်ကြီးရာ ငါ့အရှင် သခင်အရင်းပေပဲ ... ။"

"အေးပဟယ် ... သဟာကြောင့် မင်းတရားကြီးဘုရား ကျန်းခန့်ဘို့အရေး ငါတွေးမိလို့ နင့်ဆီလာသပေါ့ ... ။"

"သည်လိုဆိုရင် မင်းတရားကြီးဘုရားကို နားတော်ဆက်ခဲ့ပြီပေါ့ ဟုတ်လား ... ။ ငါက မင်းတရားကြီးဘုရားအတွက် ဘယ်လို ဆောင်ရွက်ပေးရမယ်ဆိုတာ သိစမ်းပရစေလကွာ ... ။ အနာရှိရင် ဆေးရှိသည်ပ ငမောင်ကြီးရ ... ။"

"လာရင်း အလိုကတော့ မင်းတရားကြီး ဘုရားဟာ အအိပ်အနေ နည်းပါးရပြီး၊ နလုံးတုန် ရင်ခုန်တော်မူတယ်လို့ မိန့်ဆိုသဟ ... ။ ကိုယ်တော်လဲ အတော်ချုံ့ပြီး မျက်လုံးတော်တွေပင် ညှိုးလျော် နေတာ ဖူးတွေ့ရပေတယ် .... ။"

"အိမ်း ... ကိုယ်တော်ကြီး ဘုရားက ငါဆက်မဲ့ ဆေးတော်ကို သောက်သုံးတော်မူလိုတယ် ဆိုရင်ဖြင့် ငါလိုကကြည့် ရပေမယ် ... ။ သာမှလဲ အနာမသိ ဆေးမရှိ ဆိုသလို မဖြစ်ရမပေါ့ ... ။"

ဟုပြောရင်း ငခဲသည် သူ့ညှော်သည်များဘက်သို့ လှည့်၍ ယခုပေးလိုက်သော ဆေးများကိုယူ၍ အညွှန်းအတိုင်း တိုက်ကျွေးပြီး မနက်ဖြန် မနက် အကြောင်းပြန်ပြောရန် မှာကြားလိုက်သည်။ အနာမမြင်၊ ဆေးမတင်နှင့်၊ အနာမသိ ဆေးမရှိ၊ အနာမပိုင် ဆေးမကိုင်နှင့် ဆိုသည့် ဆောင်ပုဒ်အတိုင်း မင်းတရားကြီးဘုရား၏ ဝေဒနာတော်ကို ကုစားရမည့် အရေးအခင်းအတွက် လူနာ၏ အခြေအနေကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ လိုက်လံ စစ်ဆေးမည် ဖြစ်သောကြောင့် နံနက်စာ ထမင်းစားသောက်ရန် ဒုတိယဇနီးသည်

မယ်အုန်းခိုင်ကို လှမ်း၍စေခိုင်းလိုက်ပါသည်။ ငခဲတွင် အတူနေဇနီး မယ်ငြိမ်း၊ မယ်အုန်းခိုင်၊ မယ်တုတ်၊ မယ်မြိုင် လေးယောက် ရှိကြောင်းကိုတော့ တပ်အပ်သိပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ကျုန်ကိုယ်လုပ်တော် အမြောင်မယားလည်း အများအပြားရှိကြောင်း ကြားရဘူးသော်လည်း၊ ရေးက မယုံမကြည် ရှိသော်လည်း ယခုတော့ ငခဲလက်ဝယ် တခုကောင်းရှိရမည် ဟူသော အတွေးတို့က အကျွန့်အား အလုပ်ပေးနေပါတော့သည်။

ငခဲနှင့် အကျွန်မှာ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်များ မဟုတ်ကြ သော်လည်း မင်းတရားကြီး အရေးတော်မှစ၍ သေအတူ၊ ရှင်မကွာ အမှုတော်ထမ်းဖက်များ ဖြစ်ကြပါလေသည်။ မင်းတရားကြီးဘုရား အမြင့်သို့ရောက်ရှိ၍ သင့်လျော်သလို မြှောက်စားခံရသည့် ကျွန်ရင်း မှတ်တမ်းတွင် အကျွန်တို့ နှစ်ယောက်လည်း ပါဝင်ခဲ့ပေသည်။ ရောင်းရင်းများအဖြစ် မရှိအတူ၊ ရှိအတူ၊ တစ်ယောက်အိမ် တစ်ယောက်ဝင်ထွက် စားသောက်ခဲ့ကြသည် အထိ ရင်းနှီးခဲ့ကြ ပါလေသည်။

ငခဲ၏ သက်ထားအိမ်သူ မယ်အုန်းခိုင် ယူလာခဲ့သော ဒေါင်းလန်းကြီးမှ ထမင်းကို အကျွန်ပါ လက်ဆေးရင်း အတူတကွ စားသောက်ကြပါသည်။ ငရံ့ကင်ကို နမ်းဆီရွှဲရွှဲဆမ်း၊ ပဲနီပြုတ်နှင့် ဘူးချဉ်ရည် ဟင်းတို့အပြင် မိုးမျှော် ငရုတ်သီးထောင်းကလေးဖြင့် စားသောက်ကြပါသည်။ လက်ရေတပြင်စီး ဒေါင်းလန်းကြီးဖြင့် အရသာရှိစွာ စားသုံးကြပြီးနောက် ငခဲလည်း အကျွန်နှင့် အတူပင် မင်းတရားကြီးဘုရား ထံတော်သို့ မြင်းကိုယ်စီ စီးရင်း လိုက်ပါလာ

ခဲ့ပါသည်။ စကားတပြောပြောနှင့် မြင်းကို အသားကျ စီးနှင်းခဲ့ရာ တခဏအတွင်း ရွှေနန်းတော်ကြီးဆီသို့ ဆိုက်ရောက်ပါတော့သည်။

ဘဝရှင် မင်းတရားကြီးဘုရား ညီလာခံသဘင် မဝင်တော့သည်မှာ ယနေ့ (၄) ရက် မြောက်ရှိပြီ ဖြစ်ပါသည်။ မှန်နန်းဆောင်တော်တွင် မင်းတရားကြီးဘုရားအနား ခစားလျက်ရှိသော ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီးနှင့် ခြွေရံ သင်းပင်းများသာ ရှိနေချိန်ဖြစ်ပါသည်။

အကျွန်တို့လည်း မင်းတရားကြီးဘုရား ခြေတော်ရင်းတွင် ဝပ်စင်းခစားရင်း "မှန်လှပါ ... ငယ်ကျွန်ရင်း ငခဲရောက်ရှိ ခစားလျက်ရှိကြောင်းပါ မင်းတရားကြီးဘုရား" ဟု ငခဲက တင်လျှောက်လိုက်သည်။

"အိမ်း ... ကောင်းသဗျား။ ငမောင်ကြီးနဲ့ အတူပါလာတယ်မဟုတ်လား ...."

"ဘုရား ကျွန်တော်မျိုးကြီးကို ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးဘုရား အလိုတော်ရှိတယ်ဟု ပင်းတလဲစား ငမောင်ကြီး ဆင့်ခေါ်ချက်အရ ခြေဖဝါးတော်အောက် အခစား ရောက်ရပါသည် ... ။ အရှင်မင်းတရားကြီးဘုရား အလိုတော်ကျ လုပ်ဆောင်ပေးရန် အသင့်ရှိတော်မူကြောင်း လျှောက်ထားဝံ့ပါသည် ဘုရား ... ။"

"ဟုတ်ပေသဗျား .... ငါကိုယ်တော ကျန်းခန့်တော်မမူလို့ နန်းတွင်း သမားဟူးရားများ ဆေးတော်ဆက်ကြလို့ သုံးစွဲတော်မူတာလဲ မထူးခြားလှဘူး ငယ်ကျွန်ကြီး ... ။ ဘာလဲဘာရှာစားနဲ့လဲ အနိပ်တော်

မပြတ်ဆက်တော်မူတာလဲ မခြားနားသည်ကို ငမောင်ကြီး တင်လျှောက်ချက်ကြောင့် ငခဲဆေးတော်နဲ့ စမ်းသပ်လိုက်တော်မူသဗျ ...”

“အမိန့်တော်မြတ် အတိုင်းပါဘုရား ... ။ အနာနှင့် ဆေးသင့်အောင်ပေး၊ ပျောက်ရေးမခက်လှပါဘုရား ... ။ အနာမသိ၊ ဆေးမရှိသလို ဖြစ်တတ်၍ မင်းတရားကြီးဘုရား ဝေဒနာတော်ခံစားရပုံတွေကို မိန့်တော်မူပါဘုရား ... ။”

“သည်လို ငခဲရ။ ငါကိုယ်တော်မြတ်ကြီးမှာ လွန်ခဲ့သောတလလောက်ကစပြီး နလုံးတုန် ရင်ခုန်တော်မူတယ် ..” စကားမဆုံးမီ မောပန်းဟန်နှင့် ခေတ္တစကား အဖြတ်လိုက်တွင် သမားတော်ကြီး ငခဲက ဘုရင်မင်းမြတ် မိန့်တော်မူမည့် စကားများကို ကြို၍ လျှောက်ထားလေသည်။

“မှန်လှပါ ... ။ အမောရင်တုန် အားကုန် အားပျက်တဲ့အခါ အစားအသောက်လျော့ပါး၍ အိပ်စက်ခြင်းလဲ ကင်းတတ်ပါသည် ဘုရား ... ။ အိပ်စက်လျော့ပါး တံတွေးများ၍ ရင်ဝမ်းတွင်း မအီမသာ မသတီရာမှ ပျို့အန်လိုစိတ်များလည်း မကြာမကြာ တွေ့ရတတ်ပါသည် ဘုရား .... ။”

“ဟုတ်ပေသဗျား ... ဟုတ်ပေသဗျား .. ။ ငခဲ လျှောက်တင်ချက် အတိုင်းပေပဲ ..”

“ထိုမှတဖန် ရှေ့ဆက်ပြန်သော် သွေးလေချောက်ခြား၊ ကြောက်အားတော်ပို အလိုလို စိတ်ဝမ်းတော်မကျ ရှိတတ်လှ၍ ငိုချင်ရယ်ချင်သလို ဖြစ်ရပါမည် ...။ ငိုရ၊ ရယ်ရ ထိုမှစ၍

ခံတွင်းမကောင်း ကိုယ်တော်ညောင်းလျက် ကာမအား ခန်းခြောက် ကိုယ့်ငယ်တော်ပါ ညီညီမှာ နွမ်းခွေ ပန်းသေ ပန်းညှိုး ...” စကားမဆုံးမီ မင်းတရားကြီးဘုရားက လက်ဟန်ပြ တားမြစ်တော်မူပြီး ...

“ဟယ် .. ငခဲ၊ နင်ပင် ငါ့ကိုယ်တွင်း ပူးဝင်ကပ်ခါ ကြည့်ဘိသို့ ရှိလှ၏။ နင့်ပညာကို ငါယုံစားတော်မူကပြီမို့ ငါကိုယ်တော် ခံစားရမှု ဝေဒနာ အစုစုတို့ကို ကုသနိုင်လျှင် ကုသပါတော့ ငယ်ကျွန်ကြီး .....” ဟု အမိန့်တော်မြွတ် ချလိုက်သည်။

“မှန်လှပါ .... ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးဘုရား ရောဂါဝေဒနာတော်ကို အမြန်ဆုံး ကြိုးပမ်းကုစားပေးပါမည် ဘုရား .. ။ ဆေးတော်ဆက်ရေးအတွက် ဆေးပြုစုမှုတခုသာ ကျန်ရှိနေသေးကြောင်းပါ ဘုရား ... ။”

ဤတွင် အနားမှ ခစားလျက်ရှိသော ဆင်ဖြူမရှင် အလယ်နန်းမဆောင်တော် မိဖုရားကြီးမှာ သမားတော်ကြီး ငခဲနှင့် ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးတို့ ပြောဆိုကြပုံ အစအဆုံး ကြားသိပြီး ယုံကြည်အားထားလာစိတ်ဖြစ်၍ ... .

“သမားတော်ကြီး ဦးခဲရဲ့ ဆေးဝါးတော် ကုသမှု ခံယူရပါလျှင် မုချ ရောဂါတော် ပျောက်ကင်းမည် ဖြစ်ကြောင်း စုစု ယုံကြည်တော်မူပါသည် ဘုရား ...” ဟု ထောက်ခံလျှောက်တင်လိုက်လေသည်။

“မောင်ဘုရား အလိုတော်လဲ ကျတယ် စုကြီးရဲ့ .. .။ စုကြီးတို့ကလဲ ယုံကြည်တော်မူတယ်ဆိုရင် ကောင်းသဗျား ..... ။”

မိဖုရားကြီးဘက်လှည့်ရင်း ပြောရာမှ တဆက်တည်း ငခဲကိုပင် ....

"ခုနက မောင်မင်း တင်လျှောက်ချက်ထဲမှာ ဆေးပြုရမှု တစ်ခုသာ ကျန်နေသေးကြောင်း ပါတယ်မှတ်တယ် .... ။ ဘယ်သို့သော အကြောင်းခြင်းလဲ ငခဲရဲ့ .. .၊ ရွှေ၊ ငွေ လိုသမျှ ဘဏ္ဍာတော်တိုက်မှ လိုသလောက် ထုတ်ယူသုံးစွဲစေဘို့ ငမောင်ကြီးကို အမိန့်တော်မြွက် မှတ်ပြီးကပြီပဲ ....။"

"မှန်လှပါ ... ဆေးတော်ဆက်ဘို့ ဘဏ္ဍာငွေကြေးအတွက် မဟုတ်ကြောင်းပါ ဘုရား ... ။

ကျွန်တော်မျိုးကြီး၏ ဆေးဝါးဖော် စပ်မှုကို ပြုနိုင်ရန် မတ္တရာနယ် လမိုင်းတော အတွင်း ဆေးပင်၊ ဆေးမြစ်၊ ဆေးဥ စုဆောင်းရှာဖွေဘို့ အချိန်တော် သုံးရက်လောက်သာလိုကြောင်း အခွင့်တောင်း လျှောက်ထားပါသည် ဘုရား ... ။"

"ရှိစေဗျား .... ။ အချိန်တော် အလိုရှိသလောက်ယူ၍ ဆေးတော်ဆက်စေဗျား ... ။

ဆေးဝါးကုသနိုင်ရေးအတွက် ဆေးတော် စုဆောင်းရန် ငခဲအလိုရှိသမျှ ငမောင်ကြီးက အမိန့်တော်သုံး၍ အကူအပံ့ ပေးစေဗျား ... ။"

အမိန့်တော်မြွက်မှတ်သည်ကို အကျွန်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး တပြိုင်တည်း ....

"ဗျာဒိတ်တော်မြတ် အတိုင်းပါဘုရား .. ။"ဟု သံတော်ဦးတင်၍ အတူတကွ ရှေ့တော်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြပါသည်။

အပြန်တွင် ငခဲကို အကျွန်အိမ်သို့ ဖိတ်ခေါ်၍ အတူလိုက်ပါလာလေသည်။ ငခဲအား ရေမိုးချိုးပြီးမှ ပြန်ရန်တားမြစ်သော်လည်း ဆေးတော်စုဆောင်းရေးအတွက် လမိုင်းတောသို့ တက်ရောက်ရမည့် အစီအစဉ်များ ပြုလုပ်ရန်လည်း ရှိသေး၊ သူ့ဆေးဝါးများ စားသုံးနေကြသော လူနာများကို ဆေးပတ်ကုန်၍ သူခရီးထွက်နေစဉ် လာရောက် ဆေးဝါးတောင်းပါက မည်သို့ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ရမည်တို့ကို မှာကြားစရာတွေ များပြားလှသည်ကြောင့် ပြန်သွားပါလေသည်။ ငခဲမပြန်မီ မင်းတရားကြီးဘုရား ရောဂါတော်အကြောင်းနှင့် ပတ်သတ်၍ မေးမြန်းစုံစမ်းသည်တွင် ငခဲက ပြုံးစေ့စေ့ဖြင့် အကျွန့်နားသို့ တီးတိုး ပြောကြား ခဲ့ပါလေသည်။

သူ့ဆေးစုသွားသခိုက် မင်းတရားကြီးဘုရား ညီလာခံ မဝင်နိုင်ဘဲ ရက်အတော်ကြာ ဖြစ်နေရသည့် ရောဂါတော် အကြောင်း အပြင်အပသို့ တရက်မဟုတ် နှစ်ရက် အမှန်အတိုင်း ပေါက်ကြား ရပေလိမ့်မည်။

ထိုသို့ ပေါက်ကြားသွားပါလျှင် မင်းတရားကြီးဘုရားအတွက် ရောဂါတော်ကြောင့် အရှက်တော် ရနိုင်ကောင်းစရာ အကြောင်းရှိ၍ တခုခုကို ရိုးမယ်ဖွဲ့စေလျက် ပြုလုပ်ထားသင့်ကြောင်း ငခဲ အကြံဉာဏ်ပေးခဲ့ပါလေသည်။

ထိုသည်တို့ကြောင့် အကျွန်လည်း ငခဲနှင့် ဆေးတော် အတွက် ဘယဆေးဖြစ်သော သစ်ဥ၊ သစ်ဖု၊ သစ်ရွက်၊ သစ်မြစ်တို့ စုဆောင်းရာသို့ လိုက်ပါလိုလျက်နှင့်ပင် ဘဝရှင်မင်းတရားကြီး ဘုရားအပေါ် ရဟန်းရှင်လူအပေါင်းတို့ အထင်သေးစေ၍ အရှက်တော် ရမည့် ကိစ္စမှ လွဲရှောင်ပေးနိုင်စေရန် ပြုလုပ်ရမည့် တာဝန်အတွက် နေရစ်ခဲ့ရပါသည်။

အကျွန့်အနေဖြင့် စဉ်းစားရသည်မှာလည်း အမောတကောပင် ဖြစ်ပါလေသည်။ ငခဲကလည်း အတိအကျ ပြောဆို အကြံပေးခဲ့သည် မဟုတ်၍ ပြေလည်ပြီးပြတ်စေဘို့မှာ အကျွန့်တာဝန်လုံးလုံး ရှိနေသည့် အတွက် အိပ်မပျော်နိုင်အောင်ပင် ဖြစ်ရပါသည်။

အကျွန်သည် ဘဝရှင် မင်းတရားကြီးဘုရားနှင့် ဆယ့်ငါးနှစ် ကျော်ကျော် အတူတကွ နေထိုင်ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသူ အိမ်တော်ပါ တစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ မင်းတရားကြီးဘုရား စိတ်သဘောတော်ကို သိတန်သ၍ သိရှိပြီး ဖြစ်ပါလေသည်။ မင်းတရားကြီးဘုရားသည် ရတနာသုံးပါးကို တကယ်ယုံကြည်သူ၊ ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်လိုသူ တဦးဖြစ်ကြောင်း အကျွန့်တွင် သံသယလုံးဝ မရှိခဲ့ပါ။

မည်သည့်အခါကာလ မည်သည့် ဒေသနေရာ မျိုးများတွင်လည်း ရတနာသုံးပါးတည်းဟူသော ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ထိုသုံးပါးတို့ကို မေ့လျော့လိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း အကျွန်သိပါသည်။ ထိုသိရှိချက်များကို မူတည်၍ မင်းတရားကြီးဘုရားအတွက် တပည့် လိမ္မာ ဆရာအာပတ်လွတ်စေသော ကိစ္စမျိုးကို ပြုလုပ်ပေးရန် အကျွန် သံနိဌာန် ချလိုက်မိပါတော့သည်။

နောက်တနေ့ နံနက်စောစောတွင် အကျွန့် လူယုံတော်များဖြင့် မြို့တော်မြောက်ဘက်ရှိ ရွှေဖျဉ်းညီနောင် နတ်ကွန်းကို မင်းတရားကြီးဘုရား အမိန့်တော် ရှိလေဟန်ဖြင့် ဖျက်ဆီး ပစ်လိုက်ပါသည်။

မင်းတရားကြီးဘုရား အလိုတော်အရ ကုလားညီနောင် နတ်ကွန်းမှာ နတ်သတ်ကြွေပြီးဖြစ်၍ နတ်ကွန်းရှိနေရန် မလိုလား အပ်တော့ကြောင်း ဥက္ကောဒေယျဖြစ်အောင် ကောလဟာလ သတင်းအဖြစ်လည်း တီးတိုးလွှင့်လိုက်ရပါသည်။ တီးတိုးသတင်းသည် နံနက်စာ စားအပြီး ဆွမ်းခံပြန်ချိန်လောက်တွင် အကျွန် ရွှေနန်းတော်ကြီး ထံသို့ အခစား ဝင်ရောက်ချိန်လောက်တွင် ထိုသတင်းစကားကို လူတိုင်းလူတိုင်း ကြားသိပြီး ဖြစ်နေကြပါသည်။

မင်းတရားကြီးဘုရား အပါးတော်သို့ အကျွန်ခစားဝင်သော ကာလတွင် အဆောင်ရ နန်းရ မိဖုရားကြီးတို့၏ မိဖုရားအကြီးချုပ် (၆) ပါး ခစားလျက်ရှိနေပါသည်။ မင်းတရားကြီးဘုရားသည် သမားတော်ငခဲ တင်ကြို ပြောကြားခဲ့သည့်အတိုင်း ဝေဒနာတော်ကြောင့် ကယောင်ကတမ်း မြည်တမ်းစပင် ပြုနေပါချေသည်။ ထိုမိဖုရားများ ထဲတွင် ပါဝင်သူ အလယ်နန်းမတော် ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားတပါးသာ အနည်းငယ် ပူပန်မှုနဲ့ဟန် ရှိပါသည်။ အဂ္ဂမဟေသီ မင်္ဂလာဒေဝီ မိဖုရားကြီးသည် သမားတော်များအားလုံး ဆင့်ခေါ်၍ ဆေးတော် ဆက်ရေးအတွက် တိုင်ပင်ရန် စီစဉ်နေသည်ကို အကျွန် မြင်တွေ့ရပါသဖြင့် မနေသာတော့ပဲ ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီးအား အရိပ်အခြည်ပြရင်း သံတော်ဦးတင်ရန်ရှိကြောင်း နားတော်ပေါက်စေရန်

အဆောင်တော်မှ အခြွေအရံများနှင့် ထွက်ခွာတော်မူရင်း ပန်းခုံတော်ဘက်သို့ ကူးဝင်သွားတော်မူပါလေသည်။

အကျွန်လည်း တအောင့်တနားလောက် စောင့်ဆိုင်းပြီးမှ ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီးရှိရာ ပန်းခုံတော်ဆောင်သို့ ကူးဝင်ရောက်ဖူးမျှော်ပါသည်။ အကျွန် ရောက်ရှိသွားလေမှ အထိန်းအရများကို အဝေးမှခစားရန် အမိန့်တော် မှတ်လိုက်သည့်အတွက် အကျွန်လည်း မိဖုရားကြီးအား .....

"အရှင် မိဖုရားကြီး သိရှိတော်မူသည့်အတိုင်း သမားတော်ကြီး ငခဲ ဆေးတော်ဆက်ရန် ဆေးဝါးစုဆောင်းဖို့ ခရီးထွက်သွားကြောင်းပါ ဘုရား ... ။ သမားတော်ကြီး ငခဲ တင်ပြောဆိုချက်အရ မင်းတရားကြီးဘုရား စိတ်တော်ချောက်ခြား၍ နေတော်မူလျှင် စိတ်တော်ပူရန် မရှိကြောင်းပါ ဘုရား ....။"

"မဖုရား အနေဖြင့် သမားတော် ဦးခဲတင်လျှောက် ပြောကြားချက်ကို ကြားသိရသည့်အတွက် ဦးခဲ ဆေးတော်ဆက်လျှင် မောင်မောင်ဘုရား ဝေဒနာတော် ပျောက်ကင်းမည်လို့ ယုံကြည်ပါသည်။ ဒါပေမင့် တောင်နန်းစံ မိဖုရားကြီးအမိန့်ဖြင့် တခြား သမားတော်ကြီးများ ဆေးတော်ဆက်လျှင် ဆေးချက်မှားပြီး မောင်ဘုရားအတွက်များ ဆိုးဝါးနေလေမလားလို့ စိတ်တော်မူမိတယ် ပင်းတလဲစားကြီးရဲ့ ... ။"

"မှန်လှပါ ... ပူပင်ရန် မရှိသေးကြောင်းပါ။ သမားတော်ကြီးငခဲ ဆေးတော်ဆက်နိုင်မည့် ရက်လောက်သာ ခန့်မှန်းတွက်ဆပြီး နောင်သုံးရက်မြောက်သော နေ့တွင် မင်းတရားကြီးဘုရား ဝေဒနာတော်

မသက်မသာရှိလာခဲ့သော် အရှင်ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားသဘောတော်နှင့် တခြား တပါးသော သမားဟူးရားများဖြင့် ကုသခွင့် ရရှိရန်သာ အဂ္ဂမဟေသီ တောင်နန်းစံ မင်္ဂလာဒေဝီ မိဖုရား (တချို့ ရာဇဝင်ဆရာများက စကြာဒေဝီ ဟုလည်း ဆိုကြပါသည်။) ကြီးနှင့် အစီအစဉ်သာ ပြုတော်မူထားနှင့်ပါဘုရား .... ။"

"သည်တာဝန်ကို မဖုရား တာဝန်သာထားလိုက်ပါ.... ။ မြို့စားကြီးတို့ အနေနဲ့ သမားတော် ဦးခဲ ဆေးတော် အချိန်မှီ ဆက်သနိုင်ဖို့ ကြိုးစားကြပါ ... ။"

"မှန်လှပါ ... ကြိုးပမ်းလျက် ရှိကြောင်းပါ ... ။" ဟု ပြန်လည် တင်လျှောက်ခဲ့ပြီးနောက် အကျွန်လည်း ငခဲ ဘယဆေး အစုသွားသည်ကို စောင့်ကြို့ငံ့လင့်ရင်း ဆေးတော်ကို စိတ်စောလျက် ရှိနေပါသည်။

ဥသြပျို သံချိုနောခဲ့ပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် မန်ကျည်းရွက်နု ထွက်ရန် ပုရစ်ဖူး ကိုယ်စီဖြင့် အရိုးပြိုင်းပြိုင်း ထနေသော အကိုင်းအခက်တို့ကို တန်ဆာဆင်လာပေပြီ။ တောင်ဥယျာဉ်တော် အတွင်းမှ သပြေငုတ်တို့သည် သပြေညိုတက် တလူလူနှင့် အညွန့်အတက်တို့ ထွက်လာသည်ကိုလည်း တွေ့ရပေပြီ။ ဥသြသံ ကူနောချက်ကို အကျွန်လည်း နာခံရင်း မင်းတရားကြီးဘုရားကို ဆေးတော်ဆက်ခဲ့သည်မှာ ငါးရက်ပင်ရှိလာကြောင်း အမှတ်ရမိ ပါတော့သည်။ ဆေးတော်ဆက်ပြီး ငါးရက်အတွင်း မင်းတရားကြီး ဘုရား၏ ရောဂါတော်မှာ ရေတွေ့သော ကြာကဲ့သို့ ပြန်လည် လန်းဆန်း စိုပြေစပြုလာပေပြီ။

ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးဘုရား နှစ်ခြိုက်စွာ စက်တော်ခေါ်နေရာမှ စီးချက်မှန်မှန် ထွက်ပေါ်လာသော ဟောက်သံကို နားခံရင်း အကျွန်ုပ်အတွေးတို့မှာ ပျံ့လွင့်နေပါလေသည်။

သည်ကနေ့ ငခဲဆက်သမည့် ဆေးတော်အသစ်မှာ ကနောင်အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်အား မပြတ်ဆက်သနေရသည့် ဆေးတော်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရပေသည်။ ယခုအကြိမ် ဆေးတော်အစုသွားရာတွင် ငခဲတို့အသိုက် သက်စွန့်ဆံဖျား စွန့်စားမှုကို အမှတ်မထင် တွေ့ကြုံရပုံကို ငခဲပြန်လည် ပြောပြသဖြင့် နားထောင်ရသော အကျွန်ုပ်ပင် ကြက်သီးထမိပါသည်။ ငခဲနှင့် တပည့်ပေါင်း ၁၅ ယောက်တို့မှာ လမိုင်းတောအတွင်းမှ အလိုရှိသော ဘယဆေးများကို ရှာဖွေစုဆောင်းကြပြီးသည့်နောက် ဆေးတော်တွင် ပါဝင်သည့် ကျောက်သွေး ရယူနိုင်ရန် လမိုင်းတောမှ အရှေ့စူးစူးသို့ ခရီးဆက်ကြပါသည်။ တောင်ပေါ်အတက် ပြင်ဦးလွင် မရောက်မီ သုံးတိုင်လောက်အလိုတွင် ကျောက်ချပ် ကျောက်လွှာတို့ အကြားမှ ယိုစီးကြလာသော ကျောက်သွေး (ကျောက်ဆီ၊ ကျောက်နစ်ကို ခေါ်ပါသည်။) များ တွေ့ရှိ၍ ဝါးကျည်တောက်များ ပြုလုပ်ထည့်သိုနေဆဲ ငခဲ၏ တပည့်ဖိုးမှင် အော်သံကြားကြရသည့်အတွက် အနီးဆုံးလူများ ဖြစ်ကြသော ငခဲနှင့် ငပေါက်တို့ ဖိုးမှင်ရှိရာသို့ အရောက်ပြေးကြပါသည်။

ငခဲတို့ ရောက်ရှိချိန်တွင် ဖိုးမှင်နှင့် ဝက်ဝံကြီး တကောင်တို့ သူတပြန်၊ ငါတပြန် သတ်ပုတ်နေသည်ကို တွေ့ကြရပါသည်။ ငခဲလည်း ၎က်ကြီးတောင်ဓါးဖြင့် ဝက်ဝံကို ခုတ်ပိုင်းရန် ဓါးမိုး၍ အသင့်ပြင်ထားသော်လည်း ဖိုးမှင်မှာ ဗလကောင်းသူဖြစ်၍ ဝံတပြန်၊ ဖိုးမှင်

တပြန်ဖြစ်နေသည့်အတွက် ဓါးဖြင့် ခုတ်ပိုင်းရန် အခွင့်မသာနိုင်ခဲ့ပါ။ အတန်ကြာမှ ဖိုးမှင်အောက်အရောက် ငခဲ၏ ဓါးချက်ဖြင့် လက်ျာနံတောင်းမှ လက်ဝဲနံတောင်းကို ထိုးဖောက်နိုင်ခဲ့သည်ဟု ပြောပါသည်။

ဝံကုတ်သည့် ဒဏ်ချက်ဖြင့် ဖိုးမှင် မျက်လုံးတဖက် ထွက်သွားပါသည်။ ရှားပါး၍ ရခဲလှသော ဝံသည်းခြေနှင့် ဖိုးမှင် မျက်စိတဖက် လဲလှယ်ယူရသလို ဖြစ်နေသောကြောင့် မင်းတရားကြီး ဘုရား ကျွန်းခန့်တော်မူလာပါလျှင် ဂရုဏာတော်သက်၍ ဆုတော်၊ လာဘ်တော် ရရှိလေအောင် ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ ငခဲက အကျွန်အား မှာထားခဲ့ပါသည်။ အရှင်တို့ အကျိုးကို သက်စွန့်ကြိုးပမ်း ထမ်းရွက်သူများကို မြှောက်စားလေ့ရှိသော မင်းတရားကြီးဘုရား အကြောင်းကို ကောင်းစွာသိရှိသော အကျွန်မှာ ဖိုးမှင်အတွက် ဆောင်ရွက် ပေးရန် သဘောတူလိုက်ပါသည်။

ငခဲဆက်သမည့် ဆေးတော်သည် ခက်ခက်ခဲခဲ စုဆောင်း ရသလောက် တန်ခိုးအာနိသင် ထက်မျက်လှပါသည်။ ၎င်းဆေးတော် အကြောင်းကို နောင်တွင် လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင် အိမ်ရှေ့စံမိဖုရား သိရှိသွားပြီးနောက် သမားတော် ငခဲကို ခေါ်ယူကြိမ်းမောင်းရင်း သမားတော်ကြီး ဆေးတော်အစွမ်းကြောင့် "စိန်ခြူးကြာညောင်" ဘောလယ် ဖြစ်လာရကြောင်း ညည်းတော်မူသဖြင့် သူ့ဆေးတော်ကို "စိန်ခြူးကြာညောင် ဆေးတော်" ဟု အမည်မှည့်ထားကြောင်း တိတ်တခိုး ငခဲက ပြောခဲ့သည့်အတွက် အကျွန်တို့နှစ်ယောက် တသောသော ရယ်ရပါသေးသည်။

မင်းတရားကြီးဘုရား ယခုခံစားနေရသော ဝေဒနာနှင့် ပတ်သတ်၍ အကျွန်ုပ်အား ငခဲက အပြင်းအထန် ကြိမ်းမောင်းခြင်းကို ခံခဲ့ရပေသည်။ သူ့ကိုသာ တင်ကြိုတင်ကူး အသိပေးခဲ့လျှင် ရွှေနန်းရှင်လည်း စိတ်ပျို ကိုယ်နုစေရမည့်အပြင် မင်းတရားကြီးဘုရား၏ မိဖုရားများအားလုံးလည်း ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ အလိုတော်ကျစေရမည်ဟု ပင်ဆိုခဲ့ပါသေးသည်။ သစ်ဆိမ့်မိဖုရား အမူကိစ္စမျိုးပင် မပေါ်ပေါက်နိုင်ကြောင်း ငခဲက ရဲရဲကြီးပင် အာမခံခဲ့ပါသည်။ သူ၏ ဆေးစွမ်း မည်မျှထက်မျက်သည်ကို အကျွန်ုပ်ကိုယ်တွေ့ မရှိရသေးသော်လည်း ကနောင် အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်ကြီး သန်စွမ်း ကြောင်းတော့ ပြည်ကြီး ပျော်ဘွယ်အရပ်မှ ဂေါင်းမ မိစပ်ပြောဘူး၍ သိခဲ့ရပေသည်။

ကနောင်မင်းသားကြီးအား "အာဂယောကျ်ားပါလား" ဟု

မှတ်ထင်ခဲ့သော်လည်း ယခုမှပင် ငခဲဆေးစွမ်းကြောင့်ကိုးဟု နားလည်လာပါတော့သည်။

တတို့တဆိပ်ကို တအိတ်လုပ်ပြောကြသည်မှာ လူတို့၏ သဘာဝပင် ဖြစ်ချိမ့်မည်ထင်ပါသည်။

တိုင်းတားမင်းကြီး ဦးဖိုးသည် ယမန်နေ့ကပင် အကျွန်ုပ်အား မင်းတရားကြီးဘုရားသည် မြို့တော်မြောက်ပါးက ဖျဉ်းညီနောင် နတ်ကွန်းကို ဖျက်ဆီး ပစ်လိုက်သည့်အတွက် ဖျဉ်းညီနောင် စိတ်တော်ခု၍ ဖမ်းစားသောကြောင့် စိတ်တော် ကယောင်ချောက်ခြား ဖြစ်သွားရကြောင်း၊ ယခုတောင်နန်းဒေဝီ အမိန့်တော်ဖြင့် သူကိုယ်တိုင် ဦးစီးကြီးကြပ်၍ ကန်ပိုင်ရွာတွင် ကြီးမားခန့် ညားသော နတ်ကွန်းအသစ်

ဆောက်လုပ်ပေးလိုက်သဖြင့် ကိုယ်တော်ကြီး ရောဂါမှာ ပိန်းကြာဖက်ပေါ် ရေမတင်လျှောကျဘိသကဲ့သို့ ရှိလာကြောင်း အကျွန့်အား အမြုပ်ထွက် မတတ် လာပြောပါလေသည်။ အကျွန်လည်း မရယ်မိစေရန် မနည်းအောင့်အီး သီးခံနာထောင်ရင်း အကျွန်ကပင် သဟာကြောင့် လွန်ခဲ့သော ရက်၊ သီတင်းတပတ်လောက်က ကျားဟိန်းသံ ကြားနေရသည် ထင်မိကြောင်း ခပ်ဖျောဖျော ပြောလိုက်ရာ ...၊ "ဟုတ်ပဗျာ.... ၊ ဟုတ်ပေမဗျ ..." ဟု ခေါင်းတညိမ့်ညိမ့်၊ လည်တခါခါနှင့် အကျွန့်အပါးမှ ထွက်သွားပါသည်။ အကျွန်လည်း ရယ်ချင်သော ထိုစိတ်ကို မျိုသိပ်ရင်း ရွှေပြည်မင်းကြီး ဦးဖိုးလှိုင်ကို တိုးတိုးတွတ်တွတ်နှင့် ကောလဟာလ သတင်းတွေကို အရင်းအတိုင်း ဖြန့်ချိတော်မူနေသော တိုင်းတားမင်းကြီးကို ကြည့်ရင်း နောင်ရေးကို တွေးတောမိပါသည်။

အကျွန်တို့ လုပ်ကြံခဲ့သော ထိုးဇတ်ကို နောင်သော အခါကာလတွင် လူအများတို့၏ ပါးစပ်ဖျားဝယ် "နတ်ကွန်းကို နတ်သတ်ကြွေပြီ"ဟု အမိန့်တော်မှတ်၍ ဖျက်ဆီးခဲ့ခြင်းကြောင့် ရွှေဖျင်းညီနောင်က မင်းတရားကြီးဘုရားကို စိတ်တော်ကွက်၍ ဖမ်းစားသည်။ ရွှေဖျင်းညီနောင် ဖမ်းစားသည့်အတွက် မင်းတရားကြီး ဘုရား စိတ်တော်ချောက်ခြားရသည်။ စီးတော် ကျားဖြင့်လည်း မြို့ပြင်အပမှ လာရောက် တောင်းဆိုသောကြောင့် နတ်ကွန်း အသစ်ဆောက် ပေးတော်မူလိုက်မှ စီးတော်ကျားအသံလည်း ပျောက်၊ ကိုယ်တော်ကြီး ဘုရားမှာလည်း ကျန်းမာ ပကတိ ချမ်းသာစွာ ရှိသွားကြောင်း ...

ရှေးဟောင်းဒဏ္ဍာရီ ပုံပြင်သဖွယ် ပြောဆိုကြမည်ကို အကျွန် တွေးမိ၍ ရယ်သွမ်းအကြိမ်ကြိမ် သွေးရပါသည်။

နန်းတွင်းသို့ ငခဲရောက်ရှိလာချိန် မင်းတရားကြီးဘုရား နိုးတော်မူလာပါလေသည်။ ဆေးတော်မဆက်မီက မင်းတရားကြီး ဘုရားသည် နေထန်းတဖျား အချိန်ရောက်အောင် တကြိမ်တခါမှ စက်တော်ခေါ်ဖူးသည်ဟု မရှိခဲ့ပါ။ မျက်နှာသစ်တော် ရေချတော် မူပြီးသည့်နောက် မင်းတရားကြီးဘုရားအား ဆက်သရမည့် ဆေးတော်သစ်ကို ငခဲက အကျွန့်လက်ဝယ်သို့ ပေးအပ်ပါလေသည်။ ဆေးသုံးရန် အညွှန်းကိုလည်း ပြောပါသည်။ ပထမသုံးရက်အတွင်း ဆေးကို ဇီးကင်းခန့် နံနက် နေ့- ညတို့တွင် တကြိမ်ကျစီ ရေအေးနှင့် သောက်တော်မူစေရမည်။ ဒုတိယ သုံးရက်တွင် နံနက် - ညတို့တွင် တကြိမ်ကျ အိပ်ရာဝင် အိပ်ရာထ ပေးဆက်တော်မူရမည်။ ဒုတိယသုံးရက် လွန်မြောက်ပြီးနောက် နောက်ပိုင်းရက်များတွင် တနေ့လျှင် တကြိမ်ကျ နေ့ခင်းပိုင်း သို့မဟုတ် ညဦးပိုင်းတွင် သောက်သုံးတော် မူနိုင်းကြောင်း ရှင်းလင်း ပြောပြနေပါသည်။ နေ့စဉ်မှန်မှန် တကြိမ်ကျ မှီဝဲသုံးဆောင်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး စိတ်ပျိုကိုယ်နု၍ လောက စည်းစိမ်ကို ငြီးငွေ့သည့်တိုင်အောင် ခံစားနိုင်ကြောင်း အကျွန့်အား အကျယ်တဝင့် ရှင်းလင်းပြပါသည်။

မင်းတရားကြီးဘုရား နံနက်စာ စားအပြီး အချိုပွဲ တည်တော်မူ နေစဉ် မလှမ်းမကမ်းမှ ခစားနေသော အကျွန်တို့ နှစ်ယောက်ကို မြင်တွေ့၍ အနားတိုး၍ ခစားရန် အချက်ပြလိုက်သည်။ အကျွန်လည်း

ရှေ့သို့တိုးကပ်ခါ ငခဲ ပေးအပ်ထားသော အစ်ကိုပြသရင်း လျှောက်တင်ပါသည်။

"မှန်လှပါ ... သမားတော်ကြီး ငခဲက ယနေ့ဆေးတော်အသစ် ဆက်သတော်မူကြောင်းပါ ဘဝရှင် မင်းတရားကြီးဘုရား .... ။"

"ဟဲ့ ... ငခဲရဲ့ ...။ နင်ဆက်သသည့် ဆေးတော်နဲ့ ငါကိုယ်တော်မြတ် ကျန်းခန့်တော် မူလာတာကို ဘသို့ကြောင့် ဆေးတော်အသစ် ဆက်သရသည်လဲ ...။ ငါကိုယ်တော်မြတ် စားလို့လဲ မြိန်တော်မူသဗျ ...။ အိပ်စက်လို့လဲ ပျော်တော်မူသဗျ ... ။"

"မှန်လှပါ ... ။ ယခု ဆက်သသော ဆေးတော်အသစ်မှာ ကျန်းခန့် တော်မူသသူများသာ သုံးဆောင်မှီဝဲရသည်ဖြစ်၍ ဘဝရှင် မင်းတရားကြီးဘုရားအတွက် ဆေးတော်သစ်အဖြစ် လဲလှယ် ပေးဆက်ရခြင်းပါ ဘုရား ... ။"

"အသို့သော အာနိသင် ရှိပေသလဲ ... သမားတော် ငခဲရဲ့ .. ။"

"ဤဆေးတော်သည် မြတ်စွာဘုရားသခင် လက်ထက်တော် အခါကတည်းက ရှိနေခဲ့ပြီး သမားတော်ကြီး ဇီဝက ကဖော်စပ် တော်မူခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည် ဘုရား.... ။ မဇ္ဈိမဒေသ အာယုဒ ဆေးကျမ်းမှ ဆင်းသက်လာဟန်တူ၍ မဟာသာကီဝင် မင်းမျိုးအနွယ်တို့ လက်စွဲ ကျော် ဆေးတော်တလက်လည်း ဖြစ်ခဲ့ပါသည် ဘုရား... ။ မဇ္ဈိမတိုင်းကို အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်ခဲ့သော သမ္မတမင်းမှ အစဉ်အဆက် ဆင်းသက် လာခဲ့သော မင်းအပေါင်းတို့ လက်မလွှတ်စေဘဲ သုံးစွဲ လာခဲ့ကြသည့် ရွှေနန်းဆက်ဆေးတော် ဖြစ်ပါသည် မင်းတရားကြီး ဘုရား .... ။"

"အလို … ငခဲရဲ့ ဆေးတော်ဟာ သည်လောက် ကြီးကျယ်နေပါရက်နဲ့ ငါကိုယ်တော်မြတ်ကို အစ ကနဦး ကတည်းက ဘဇာကြောင့် မဆက်သရသနည်း … ။"

မင်းတရားကြီးဘုရားက ရွှင်ပြုံးသော မျက်နှာတော်နှင့် ရယ်သွမ်းသွေးသလို မိန့်တော်မူသည်ကြောင့် အကျွန်ုကပင် ငခဲကိုယ်စား တင်လျှောက်လိုက်ပါသည်။

"မှန်လှပါ … မင်းတရားကြီးဘုရားနှင့် မိဖုရားခေါင်ကြီးများကပါ "ခံတော်ပျို့မှ၊ သမားအိုမှ" ဟု စွဲမှတ်ယုံကြည်နေတော်မူကြပါသဖြင့် သည်ဆေးတော်ကို မဆက်သဝံ့တော့ပါ ဘုရား …။ ညီတော် ကနောင် အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်ကြီးကိုသာ ဆက်သခဲ့ရသည်ဟု ကျွန်တော်မျိုးကြီးအား သမားတော် ငခဲ ပြောခဲ့ဖူးကြောင်းပါ ဘုရား… ။"

"ဟုတ်ပေသဗျ … ။ ငါကိုယ်တော်တိုင်ကပင် သမားတော်ငခဲအား အထင်သေးမိသဗျ … ။

နှင့်ဆေးတော် ထက်မြက်ရှိးမှန်ရင်တော့ နှင့်ကို ချီးမြှင့်မြှောက်စားတော် မူမပျား … ။ ညီညီကလဲ သည်ဆေးတော်ကောင်းကြောင်း ငါ့ကို ပြောသင့်ပေသဗျ … ။

"ကျွန်တော်မျိုးကြီး အသက်ပေး၍ လျှောက်တင်ဝံ့ပါသည်ဘုရား … ။ ဤဆေးတော်သည် စံနစ်တကျ အသုံးပြုခဲ့ပါလျှင် သုံးသူမှာ အကျိုးထူး ခံစားရမည်မှာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲ နိုင်သလို

မှန်ကန်လှကြောင်းပါဘုရား .... ။ ဆေးတော်ကို ပိုမို မသုံးစွဲမိစေရန် သတိတော် ဆက်ရပါမည် ဘုရား ....။"

"အိမ်း .... ပိုမို သုံးစွဲမိသော် အသို့သော အပြစ်ကို ဖြစ်တော်မူတတ် ပေသလဲ ငခဲရဲ့ ... ။"

"တန်ဆေး ၊ လွန်ဘေး" ဆိုသည့်အတိုင်း ဘေးတွေ့ တတ်ပါသည် ဘုရား ... ။

မည်သည့် ဘေးရန်မျိုးတွေ့နိုင်ကြောင်းကိုတော့ အတိအကျ တင်လျှောက်ရန် ခက်လှကြောင်းပါ မင်းတရားကြီးဘုရား...... ။"

သမားတော်ကြီး ငခဲ၏ ဆေးတော် ဆက်သကြပြီးသည့်နောက် ဘဝရှင် မင်းတရားကြီးဘုရားအား ခြေတော် ဦးခိုက်ပြီးနောက် မှန်နန်းဆောင်တော်မှ အကျွန်တို့ နှစ်ယောက် ပြန်ထွက်လာ ခဲ့ကြပါလေသည်။

အကျွန်ကပင် စတင်၍ "ကိုရင် ငခဲ ... ။ သည်ဆေးတော်ကို အသုံးများရင် ဘယ်လို ဝေဒနာမျိုး ခံစားရတတ်သည်လဲဗျ ... ။"

"ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း ဆေးမှီဝဲသူ ဖြစ်နေပေမဲ့ ဘေးဖြစ် တတ်သယ် ဆိုသည်ကြောင့် ကျုပ်တခါမှ ပိုမစားခဲ့ဖူးလို့ မသိဘူးပ ..... ။ ကနောင် အိမ်ရှေ့စံ ကိုယ်တော်ကြီးကတော့ ဆေးပိုစားမိတာကြောင့် သူလဲ အိပ်မရဘူး ... သူ့မိဖုရားလေးလဲ ငိုယိုတော်မူရတဲ့အပြင် သုံးရက်လောက် လမ်းမလျှောက်နိုင်အောင် ဖြစ်ရသယ်လို့ ပြောတော်မူဖူးတာဘဲ ငမောင်ကြီးရ ... ။"

"သည်လောက်ကောင်းသည့် ဆေးစွမ်း လက်ကိုင်ပြုပြီး ကိုရင်ငခဲက မိန်းမတွေ သောက်ရမ်း ယူသာထင်ပ ... ။ ကျုပ်တို့ကို သည်ဆေးမပေးပဲ ကိုတ်စားတဲ့ ငခဲကိုတော့ ကျုပ်ထောင်းချင်လှဗျ ....။"

"ကျုပ်ကို အထင်မလွဲပါနဲ့ ငမောင်ကြီးရာ ... ။ စကားမစပ် မိနိုင်ကြသဟာကြောင့်ပါ ... ကိုယ့်လူ လိုချင်သပဆိုရင် အချိန်မရွေး ရနိုင်ပါသယ် ... ။" ဟု ရယ်မောပြောဆိုရင်း နှုတ်ဆက်၍ ရွှေနန်းတော်ကြီးမှ ထွက်ခွာသွားပါသည်။ ငခဲ မြင်းခွာသံ စဲလေတော့မှ အကျွန်လည်း ရွှေနန်းတော်ကြီးအတွင်း ပြန်ဝင်ခဲ့ပါလေသည်။

ပိတောက်တွေ ရွှေရည်လူး၍ အတာလည်း ကူးခဲ့ပေပြီ။ ရွက်နုရွက်သစ်တို့ဖြင့် စိမ်းလန်း စိုပြေလာသော သြကာသလောက၏ ကြည်နူးဖွယ်သော အပြောင်းအလဲလေး တို့သည် ရွှေနန်းတော်ကြီးဆီသို့ စိုးမိုးလာပါလေတော့သည်။ မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း ကျန်းမာတော် မူရုံမျှမကတော့ပဲ ငခဲဆက်သော ဆေးတော်ကြောင့် စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်ပါ လိုရာရောက်နေသဖြင့် မော်တပြုံးပြုံး ပျော်မဆုံးအောင် ရှိနေပါလေသည်။ အကျွန် ဟိုစဉ်က ထိန်းသိမ်းပေးရသည့် ဆောင်တော်ကူး မှတ်တမ်းတွင် တညလျှင် တစ်ဆောင်ကျ ကူးပြောင်းရမည့်အစား၊ တညကို နှစ်ဆောင်ကျ ကူးပြောင်းရန် အမိန့်တော် အသစ်ကြောင့် စာရင်းထပ်မံ အသစ်ပြုလုပ်ပေးရ ပါလေသည်။ အကျွန် ပင်းတလဲပြန်စဉ် အခိုက်အတန့်အတွင်း အဆောင်တော်ကူးရန် အလှည့်ကျ စောင့်ရသည်ကို အလှမ်းဝေး လှချည့်ရဲ့ဟု ညည်းညူတော်မူကြသော မိဖုရားများ အဆောင်တော်ကို အလှည့်ပို အနေဖြင့် မင်းတရားကြီးဘုရားမှာ ရက်တပတ် တသီတင်းမျှ

အဆောင်တော်များ ဆက်လက်ကူးရသောကြောင့် ကိုယ်တော်တွင် ကာမအင်အား ညှိုးနွမ်းပင်ပန်းတော်မူသည့် ရောဂါတော် စွဲကပ်လာပါသည်။

သမားတော် ငခဲ၏ ဆေးတော်သည် မှတ်ကျောက် အတင်ခံနိုင်လောက်အောင် ထက်မြတ်မှန်း မင်းတရားကြီးဘုရား ကိုယ်တော်တိုင် စမ်းသပ်တွေ့ရှိရ၍ ယုံကြည်စိတ်များ တိုးတက် လာပါသည်။

သို့ဖြစ်၍ ဆောင်တော်ကူးမှတ်တမ်းကို တညလျှင် တဆောင်မှ တညလျှင် နှစ်ဆောင်ကျ ကူးသန်းရန် ပြင်ဆင်ရေးဆွဲ ပေးဆက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သမားတော် ငခဲအားလည်း ဆေးဝါးထက်မြတ်သည့် အကျိုးအားကြောင့် ပညာသိဒ္ဓိဘွဲ့ (ထိုဘွဲ့သည် ယခုခေတ် သိုးဆောင်းဆေးပညာ M.R.C.P ဘွဲ့မျိုးဖြစ်ပါသည်။) ကို မကြာမီကပင် ရွှေလွှတ်တော်ကြီးအတွင်း အခမ်းအနားဖြင့် အပ်နှင်းခြင်းခံခဲ့ရပေသည်။ ငခဲကြောင့် အသက်အရွယ် ကြီးရင့်ကြသော သမားတော်ကြီးများ ဖြစ်သော ဦးဘဲ၊ ဦးစံဝင်း၊ ဦးရှင်၊ ဦးစာ၊ ဦးနက်၊ ဦးမှိုင်း၊ ဦးမိတ်၊ ဦးတူတို့ ရှစ်ဦးစလုံးတို့မှာ မျက်စိ၊ မျက်နှာ မလှကြပါပေ။ ဦးပေါ် တစ်ယောက်ပင် ငခဲနှင့် မတိမ်းမယိမ်းအရွယ် လူငယ်ပိုင်းတွင် ရှိသူမို့ မကျေနပ်ဟန် မပြကြောင်း သိရပါသည်။

သူတို့အားလုံးပေါင်း ငခဲပါ ၁၀ ဦးစလုံးမှာ မင်းတရားကြီးဘုရား ခန့်အပ်ထားသော ဘိသက္ကရာဇဘွဲ့ရ ဘုရင့်သမားတော်ကြီးများ ဖြစ်ကြပါသည်။ ထိုသူများအထဲမှ ငခဲမှာ ဆေးတော်ကောင်း ဆက်သနိုင်

သူဖြစ်၍ ဘေသဇ္ဇပါရဂူ ထူးချွန်သူအဖြစ် ပညာသိဒ္ဓိဘွဲ့ ချီးမြှင့်ခြင်း ခံရပေသည်။ ထိုဘွဲ့ထူးအပြင် မင်းတရားကြီးဘုရား အမိန့်တော်ဖြင့် အဆောင်နန်းတို့အတွင်း တံခါးမရှိ ဓါးမရှိ ဝင်ထွက်ခွင့်လည်း ရရှိသွားပေသည်။

အကျွန်ုပ် အနေဖြင့် ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးဘုရား ကျန်းခန့်တော် မမူသည့်နေ့မှစ၍ အိမ်သို့ပင် မပြန်တော့ဘဲ မင်းတရားကြီးဘုရား အနားမှနေ၍ နေ့ညမရွေး အမူတော်ထမ်းပေးနေပါသည်။ ယနေ့အဖို့ ကိုယ်တော်လည်း ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း ရှိနေတော်မူသဖြင့် အိမ်သို့ပြန်ခွင့် တောင်းမိပါသည်။

အိမ်ပြန်ခွင့်ပြု၍ ငခဲဆက်သသော ဆေးအစ်တော်ကို မင်းတရားကြီးဘုရား လက်ရောက်အပ်နှင်းပြီး ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ အကျွန်ုပ် အနေဖြင့် သား၊ သမီးများနှင့် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ ၁၀ ရက်မျှလောက် နေထိုင်ရင်း အချိန်များကို ကုန်လွန်စေခဲ့ပါသည်။

ထိုမျှ လွန်မြောက်သည့် နောက်ပိုင်းရက်ကျမှ မင်းတရားကြီး ဘုရား ထံတော်အပါးသို့ ပြန်လည်ခစားပါသည်။

မင်းတရားကြီးဘုရားမှာ ခါတိုင်းနေ့များထက်ပင် ပိုမိုနုပျို ရွှင်လန်းနေသည်ဟုပင် ထင်မှတ်မိပါသည်။

အကျွန်ုပ်၏ စိတ်တွင်းမှ မနေနိုင် မထိုင်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လာခါ မင်းတရားကြီးဘုရား ပြောင်းလဲ လာပုံကို ကြည့်နေတော် မူရင်းကပင် .... "မင်းတရားကြီးဘုရားကို ဖူးတွေ့ရသည်မှာ

ရွှေစိတ်တော်ကြည်နူး၍ ရွှင်မြူးပုံ ရလှသည်ဟု ဘုရားကျွန်တော်မျိုးကြီး ထင်မိကြောင်းပါဘုရား ....” ဟု လျှောက်တင်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပေမဗျ ... ။ ငါကိုယ်တော်မြတ်လည်း သွတ်လတ်ပေါ့ပါး ရှိတော်မူလှတယ်။ ငခဲဆက်သသည့် ဆေးတော်သည် ငါကိုယ်တော် မြတ်အတွက် မဟာဩသဓ နတ်ဆေးတော်ကြီးတမျှ ထူးခြားသော အကျိုးကို ပေးစွမ်းတယ်မှတ်တယ် ငမောင်ကြီးရဲ့ .... ။”

“ဝမ်းမြောက်လှကြောင်းပါဘုရား ... ။ တန်ခိုးအာနိသင် ထက်မြက်သော ဆေးတော်များကို စားသုံးသင့်သည်ထက် ပိုမို စားသုံးမိပါလျှင် သမားတော်ငခဲ လျှောက်ထားသကဲ့သို့ တန်ဆေး၊ လွန်ဘေး ဖြစ်မည်စိုးလှပါသည် ဘုရား ... ။”

“အိမ်း ... ငါကိုယ်တော် သတိတော် ဆက်လျက်ပါ ..။ တခါတရံ နင်ဆက်သသည်ထက် ပိုမို စားသုံးတော်မူကြည့်ရာ အကျိုးထူးခံစားရတာကို တွေ့သဗျ ... ။”

“မှန်လှပါ .... ။ အတိုင်းအတာထက် မလွန်ကဲမိစေရန် သတိတော် ချပ်သင့်ပါသည်ဘုရား .... ။”

“သတိတော်ထားရတော် မူပေမည်ပ .... ။ စားလို့ အရသာ ထူးသလို အာနိသင်ကလဲ အံ့မခန်း ထက်မြက်ပေတယ် ... ။ သဟာများကြောင့် ငခဲဟာ ငါ့ကို မဆက်သပဲ နှစ်အတော်ကြာ သိုသိပ်ထားတာ ငါတွေးကြည့်မိရင် ငခဲအပေါ် စိတ်ကွက်တော်မူတယ် ငမောင်ကြီးရဲ့ .... ။”

"မှန်လှပါဘုရား ...။ ငခဲကို အပြစ်တော်တင်လျှင် မလျော်ကန်ကြောင်းပါဘုရား ...။ သမားကောင်းတို့မည်သည်မှာ ရောဂါတွေ့မှ ဆေးပေးရပါသည် ဘုရား ... ။ ရောဂါမသိ အနာမရှိသသူ များအား ဆေးစားရန် လိုက်လံပေးနေပါက ကိုယ့်ကိုကိုယ်ဖော် မသူတော်မျိုးထဲ ပါသွားတတ်သည်မို့ ဆင်ခြင်နေခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည် ဘုရား .... ။"

"ငမောင်ကြီး တင်လျှောက်ချက်သည် လျော်ကန်သင့်မြတ် လှပေတယ်ဗျ .... ။ ငခဲဟာလဲ ငါကိုယ်တော်မြတ်ကို စေတနာထားသူ မှန်ပေလိမ့်မယ် ... ။"

ဤသည်တို့ကြောင့် မင်းခစား ယောက်ျား၊ ကမ်းနားသစ်ပင် ဟုဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေမည်။ ဆေးတော်ကောင်း ဆက်သပြန်ပါသော်လည်း အဆက်သ နောက်ကျလေခြင်းဟု အပြစ်တင်ရှိသလိုလို ဖြစ်နေသော ဘဝရှင် မင်းတရားကြီးဘုရားအား အကျွန်အလျှောက် ကောင်း၍သာ ငခဲ အထောင်း လွတ်ပေတော့သည်။

အကျွန် ရွှေနန်းတော်ကြီးထဲ လာရောက် အိပ်စက်ရသည် ဆိုကတည်းက အရှေ့တော်ကြီးရှိ မှန်နန်းစနဆောင် ညီလာခံခန်းမ အနောက်ဘက်တွင် တင်းတိမ်ကာရံ၍ အခန်းဖွဲ့ပေးထားပါလေသည်။

တခုသော ညချမ်းအချိန် အကျွန် နစ်နစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျနေစဉ် စူးစူးဝါးဝါး ကြောက်လန့်တကြား မိန်းမအော်သံ တသံ ကြားလိုက်ရသည်မှာ ......

"ဘဝရှင် မင်းတရားကြီးဘုရား ဘာဖြစ်မှန်း မသိရသည်ကြောင့် ကယ်တော်မူကြပါ ... ။"ဟူ၍ သဉ္ဇာလီညောင်စောင်း ထက်မှ ကြားလိုက်ရပါသည်။ သည်အသံကြောင့် အကျွန်၏ ဆောင်ဓါးကိုဆွဲပြီး အသံထွက်ပေါ်လာရာ အနောက်တော်ကြီးသို့ အရောက် ပြေးသွားမိပါသည်။ အကျွန်ရောက်ရှိချိန် အနောက်တော်ကြီး အနောက်ဘက်ဆုံး ဆောင်ကူးကြား လမ်းမပေါ်တွင် မင်းတရားကြီးဘုရား ပက်လက်လန် လဲနေသည်ကို မြင်မိ၍ ထိတ်ကနဲ ဖြစ်သွားမိပါသည်။ လက်နက်တော် တစ်ခုခု ထိပါး၍ သွေးအိုင်ထဲ လဲနေလေသလောဟု ထင်မိ၍ ဒရောသောပါး ပြေးသွားပါသည်။ အသက်ပင် ရဲရဲမရှူဝံ့လောက်အောင် တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားလှုပြီး ရင်တဖိုဖိုဖြင့် အနားရောက်အောင် တိုးသွားပြီးမှ မရဲတရဲ ငုံ့ကြည့်မိပါတော့သည်။ သွေးတစက်တလေ မမြင်ရတော့မှသာ ရဲရဲတင်းတင်း ကြည့်ရဲလာပါသည်။ မင်းတရားကြီး ဘုရား ဖြစ်ပုံတွေ့ရတော့မှ စိတ်ချသွားကာ အမြှုပ်တစီစီဖြင့် တက်နေသည်ကြောင့် အနိပ်တော်ဆက်ရန် ဒူးထောက် ထိုင်လိုက် သည်တွင် အနောက်နန်းမတော်ကြီးနှင့် အခြားကောင်းစွာ မမှတ်မိသော မိဖုရားငယ် နှစ်ပါးကို လည်း တွေ့ရှိရပါသည်။

ထိုမိဖုရားများကို မြင်တွေ့မိတော့မှ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်ပါတော့သည်။ တာဝန်ကျ အိပ်ဖန်တော်သား အတော်များများလည်း မင်းတရားကြီးဘုရား လဲကျရာ ပတ်ဝန်းကျင် တဝိုက်တွင် စုပြုံ ဝိုင်းအုံ ဝန်းရံနေမှုကြောင့် လေထွက်၊ လေဝင်လမ်းများ ပိတ်ဆို့ကာ လျောင်အိုက်လျက် အိုက်စပ် ပူလောင်နေသည်ကို သတိပြုမိပါသည်။ သို့ဖြစ်သည်ကြောင့် အကျွန်လည်း အနိပ်တော်

မဆက်သေးပဲ အကြံထုတ်၍ မည်ကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်သင့်ကြောင်း တွေးယူနေသခိုက် အနောက်နန်းမတော်ကြီးက

"ပင့်ဟဲ့ .... အိပ်ဖန်တော်သားတွေ သမားတော်ကြီးတွေ ပင့်ချေပါ .... ။ မင်းတရားကြီးဘုရား ရေတိမ်နစ်ရချေရဲ့ .... ။ နီးရာ သမားတော်ကြီးကို အမြန်ပင့်ချေကြပါ ... ။"

ဟူသော အသံကို ကြားရသည်မှ သမားတော်ကြီးများ ပင့်၍ ကုသစေသည်မှာ အသင့်လျော်ဆုံး ဖြစ်မည်ကို အကျွန်လည်း သဘောပေါက်သွားပါသည်။

"သမားတော်ကြီး ဦးစံဝင်းနဲ့ သမားတော် ဦးနက်ရဲ့ အိမ်ဟာ ရွှေနန်းတော်ကြီးနဲ့ အနီးဆုံးမို့ သူတို့နှစ်ဦးထဲက တဦးကိုတော့ အမြန်ပြေးပင့်ချေပါ ...." အကျွန်စေလွှတ်လိုက်ချိန် အဆုံးတွင် အကျွန့်နောက်နားမှ မိဖုရားငယ် တဦးအသံ ပေါ် ထွက်လာပြီး။

"နန်းမတော်ကြီးဘုရား မင်းတရားကြီးဘုရား ဝေဒနာတော်ဟာ ဘယ်သမားတော် ဘယ်အနှိပ်တော်နှင့်မှ ကုသ၍ ရနိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်းပါဘုရား .... ။ ဘုရား ကျွန်မ ကိုသာ ကုသခွင့် ပြုတော်မူပါ ... ။"

"ဟယ် ... မိကွန်း။ နင်တကယ်ပြောသည်လား ... ။"

"မှန်လှပါ ... ။ အချိန်တော်လွန်သွားရင် ခက်ပလိမ့်မယ် ဘုရား.... ။ ဘုရား ကျွန်မကိုသာ ကုသခွင့် ပေးတော်မူပြီး ဘုရားကျွန်မ အလိုရှိတဲ့ မစ္စည်း မြန်မြန်ရှာပေးတော်မူပါ .... ။"

မိဖုရားငယ်က မင်းတရားကြီး ဘုရား ကိုယ်တော်ပေါ်မှ တနေရာကို လက်ညှိုးထိုးပြသရင်း နန်းမတော်ကြီးအား တင်လျှောက်နေသည်ကို ကြားမြင်ရသော အကျွန်မှာ နားမလည် သဘော မပေါက်သော်လည်း ရောဂါပျောက်ကင်းစေမှုအတွက် အာမခံရဲသော ထိုမိဖုရား တောင်းဆို အလိုရှိသော ပစ္စည်းများ ရှာဖွေပေး၍ မင်းတရားကြီးဘုရား၏ ရောဂါတော်ကိုသာ အမြန်ကုစားတော်မူစေလိုပါသည်။ သို့သော် မင်းတရားကြီးဘုရား၏ အသက်စည်းစိမ်တို့ကို အကျွန်ထက် ပိုမိုချယ်လှယ်နိုင်ခွင့်ရှိသော မိဖုရားတို့အလယ်မှာ အကျွန်သည် မျက်စိသူငယ်နှင့် ဖြစ်နေရသခိုက် တောင်နန်းမတော် မင်္ဂလာဒေဝီ အဂ္ဂမဟာဒေဝီ မိဖုရားခေါင်ကြီးက .....

"ဟဲ့ ... ပြောစမ်းပါ မြန်မြန် ... နင်ဘာအလိုရှိသလဲ .... ရွှေနန်းရှင် မောင်မောင်ဘုရား ကျန်းဂန်တော်မူဖို့သာ အရေးကြီး သဟဲ့ ... ။"

"မှန်လှပါ ... ရိုင်လိပ်တလိပ်သာ မြန်မြန် ပေးသနားတော်မူပါ မမဖုရား ... ။"ဟု

မိဖုရားလေး၏ လျှောက်တင်သံအဆုံး အကျွန်ကပင်

"ရပါစေမယ် အရှင်မိဖုရား ... ။"ဟု လျှောက်ထားလိုက်ရသည်။ ထိုမှတဆက်တည်း

"ဟော့ .... အိပ်ဖန်တော်မှူး ရိုင်လိပ်တလိပ်ကို ခုအမြန်ယူဆက်စမ်း ... အချိန်နှောင်းလို့ မင်းတရားကြီးဘုရားအတွက် ကြောင့်ကျတော်မူကြရင် နင့်အသက် ကွပ်မျက်မဟဲ့ ..."

အကျွန်လည်း ဟိုလူလိုလို ဒီလူလိုလို စောင်းမျောင်း ကြိမ်းမောင်းရင်း ရှိင်လိပ် အယူခိုင်းလိုက်ပါသည်။

ရှိင်လိပ် သွားယူချိန်တွင် လူအုပ်မှာ အတော်ပင် ကြီးမားနေချေပြီ။ လူရှုစ်ဆယ်ကျော် တရာနီးပါမျှလောက် ဝန်းရံ ထားသည်ကြောင့် အတော် လှောင်အိုက်နေပုံ ရပါသည်။ တောင်နန်း ဒေဝီ အဂ္ဂမဟေသီ မိဖုရားကြီးအား လူအုပ်ဖယ်ရှင်း ပေးပါမှ လေဝင်မည်။ လေအေး၊ လေကောင်း ဝင်လာလျှင် မင်းတရားကြီးဘုရား အတွက် ကောင်းမည်ထင်ကြောင်း တင်လျှောက်မှ မိဖုရားခေါင်ကြီး အမိန့်ဖြင့် လူအုပ်ကို ဆယ်လံအကွာမှ ခစားနေစေပါသည်။ ရှိင်လိပ်အယူသွားသသူ အိပ်ဖန်တော်သားလည်း ဆယ်ဗီဇနာ (ဆယ်ခုနစ် မိနစ်သာသာ) အတွင်း ရောက်ရှိလာပါလေသည်။ ရှိင်ရလျှင် အကျွန်ကပင် ....“ရှိင်လိပ် ရောက်ရှိလာကြောင်းပါဘုရား ... ။”ဟု တင်လျှောက်လိုက်သည်ကြောင့် ထိုမိဖုရားကပင် အကျွန့်အား ....

“မင်းတရားကြီး ဘုရားကို ရှိင်ပတ်လိုက်စမ်းပါ ... ။ မြန်မြန် ပတ်လိုက်ပ ... ။”ဟု အမိန့်ပေးပါလေသည်။ အကျွန်လည်း မဆိုင်းမတွပင် ပတ်ပေးလိုက်ပါသည်။ (ရှိင် ဆိုသည်မှာ အမြင့် တတောင့်ထွာ၊ အလျား အတောင်နစ်ဆယ် ရှိပါသည်။ ဝါးကို နီးစိပ်၍ ဖျာကဲ့သို့ ယက်လုပ်ထားပါသည်။ လှည်းပေါ်တွင် ပစ္စည်းများ သယ်ယူရာတွင် ပိုမိုသယ်ယူနိုင်ရန် ရှိင်ကို ကာရန် တင်ဆောင်ကြ ပေသည်။ ရှိင်ကို ရှည်လျားသောကြောင့် လိပ်၍ သိမ်းဆည်းကြရိုး ထုံးစံရှိပေသည်။)

မည်သည့် ယောက်ျားမျှ အနားတွင် မရှိစေရဟု မင်းတရားကြီးဘုရား၏ ဝေဒနာတော် ကုစားမည့် မိဖုရားက ဆိုမိန့်သဖြင့် အကျွန်လည်း မင်းတရားကြီးဘုရား အနားမှ မခွာချင်ဘဲလျက်နှင့် ခွာထွက်ခဲ့ရပါသည်။ နန်းမတော်ကြီးများနှင့် မောင်းမမိသံ အခြွေအရံ၊ သင်းပင်း မိန်းမများအားလုံးကိုလည်း ရှိုင်လိပ်နှင့် လေးငါးလှမ်း အကွာဝေးမှ ကျောပေး ရပ်နေစေပါလေသည်။ အကျွန်လည်း ထူးခြားလှသော အမိန့်တော်သံကို နာခံရလေသည်ကြောင့် မင်းတရားကြီးဘုရားအတွက် စိုးရိမ်ကြောင့်ကျ ဗျာပါရစိတ် ဝင်ရောက်လာကာ အရေးအခင်း တစုံတခု ပေါ်ပေါက်လာပါက အမြန်ဝင်ရောက် ကယ်တင်နိုင်ရန် မလှမ်းမကမ်းမှနေ၍ အသင့် ခစားမည်ဟု ပိုင်းဖြတ်လိုက်ပါသည်။

အကျွန်လည်း အနီးဆုံး အကာအကွယ် ဖြစ်နေသော မြောက်ဆောင်တော် ကျည်းရှင်တံခါးပေါက်ကို မြင်မိ၍ ကျည်းရှင် တံခါးအကွယ်တွင် ဝင်ရောက် ပုန်းအောင်းနေလိုက်ပါသည်။

ထိုမိဖုရား ရှိုင်ပတ်အတွင်း ဝင်သွားသည်ကို တံခါးကြားမှ မြင်နေရပါသည်။ လအရောင် အားမကောင်း၍ ဝိုးတဝါးဖြင့် ထိုမိဖုရားသည် ကိုယ်တော့် အပေါ်တွင် ခွစီးလျက် လှုပ်ရှား နေဟန်မြင်နေရပါသည်။

မန်းမှုတ်နေသလိုနှင့် တူသည်ဟုလည်း ထင်မိသည်။ အကျွန်နှင့် သုံးလေးလံမျှသာ ဝေးကွာသော်လည်း ကြယ်ရောင်သာသာ ထွန်းလင်းနေသော လဆုတ်အားဖြင့် ရှိုင်အကွယ်အကာ ကင်းလွတ်

သည့် ပုခုံး အထက်ပိုင်းကိုသာ မထင်မရှား တွေ့ရပေသည်။ ဆောင့်လျက် ဖိသတ်နေသယောင်လည်း ထင်မှတ်ရပါသည်။

ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းနှင့်ပင် မင်းတရားကြီးဘုရား လည်မျိုတော်ကို ညှစ်နေသည့် ပုံစံမျိုးဖြင့် ကုန်းကွကုန်းကွ အမူအရာမျိုးကို ကွဲကွဲပြားပြား မြင်ရ၍ ဆောင်ခါးဖြင့် တအားဝင်ပိုင်းရ ကောင်းမလားဟု စိတ်ကူးပေါက်လာပါသည်။ ဒေါသထွက်၍ အကျွန့်တကိုယ်လုံးလည်း တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်ကို သတိပြုမိပါသည်။ ဆောင်ခါးကိုပင် လက်ဖြင့်စမ်း၍ ယောင်ယမ်း ဆွဲမိပါသေးသည်။ မိဖုရားကြီးများ အလယ်တွင် မင်းတရားကြီးဘုရားကို လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်ဝံ့မည် မဟုတ်ကြောင်း နောက်မှတွေးမိ၍ စိတ်အေးသလို ရှိသွားပါသည်။

ထိုသည်ကြောင့် တံခါးကြားမှ ဂရုတစိုက် ချောင်းကြည့်ပြန်ပါသည်။ ရှိင်ပေါ်တွင် လွှားတင်ထားသော အရာတခုသည် လရောင်၊ ကြယ်ရောင် မလင်းတလင်း အောက်တွင် တလက်လက် တောက်ပနေသည်ကို မြင်မိပါသည်။ ထိုအရာကား အဘယ်နည်း .... ။ မည်သို့သော ပစ္စည်း ဖြစ်နိုင်ပါသနည်းဟု အပြေးအလွှား တွေးတော ကြည့်လိုက်သောအခါ မိဖုရားများဝတ်ဆင်သည့် ဘော်စီ ရွှေချည်ထိုးထမီ ဖြစ်နိုင်ကြောင်း စဉ်းစားမိပါသည်။ မင်းတရားကြီး ဘုရားတွင် အပမှီသည့်အတွက် ထမီအုပ်ပြီး မန်းမှုတ် ကုစားနေရသလော။ ကုစား မန်းမှုတ်နိုင်သော နာနာရုပ် လောကီ ပညာကို တတ်မြောက်သော မိဖုရားရှိသည်ဟုလည်း တခါမျှ မကြားမိ၊ မသိရပါပေ။ ထိုမိဖုရား လက်ဝယ်တွင်လည်း ထမီအပို မပါခဲ့သည်ကို အကျွန်ကောင်းစွာ မှတ်မိပါသည်။ ရှိင်ပတ်ပေးရင်း မည်သည့်

မိဖုရားနည်းဟု စေ့စေ့စပ်စပ် မှတ်မိအောင် ကြည့်ခဲ့မိ၍ မိဖုရားလေးတွင် ထမီအပို မပါကြောင်းကို အသေအချာ သတိရလာပါသည်။

အကျွန် တွေးမိပြန်ပါသည်။ ဤထမီသည် မည်သူ့ ထမီဖြစ်ရအံ့နည်း။ အဘယ်သို့သော အကြောင်းကြောင့် ဤမိဖုရားသည် မင်းတရားကြီးဘုရား ကိုယ်တော်အပေါ် ရာရာသသ တက်၍ လှိုင်းစီးသကဲ့သို့ နိမ့်ချည်မြင့်ချည် လှုပ်ရှားနေရပေသနည်း။ အကျွန် မသိသော ရောဂါ၊ အကျွန် မခန့်မှန်းနိုင်သော မင်းတရားကြီး ဝေဒနာကို ကြိုးစား၊ ပမ်းစား ကုစားပေးနေသော မိဖုရားလေးအပေါ် ဂရုဏာ စိတ်တို့ပင် ယိုဖိတ်လာပါသဖြင့် စောစောက ပြစ်မှားမိသော အကျွန့်ကိုယ် အကျွန် အပြစ်တင်ချင်သလို ဖြစ်လာပါသေးသည်။

ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းနှင့်ပင် လှုပ်ရှားမှုမှာ ပိုမိုသွက်လက် လာပါသည်။ မိဖုရား ကိုယ်တော်တိုင်လည်း မောပန်းလာဟန် ရှိလာပေသည်။ "ဟော ...... ဟော" ဟုသက်ပြင်းရှည်ဆွဲ၍ ချလိုက်သံမှာ ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးဘုရား အသံထင်ပ။ အိုး .... မိဖုရားလေးက ထမီကို လှမ်းယူလိုက်ပေပြီ ... ။

"ဟင်း .... မိကွန်းပေးတဲ့ အသက်ရှိတော့ပါကလား ....။" ဟူသော မင်းတရားကြီးဘုရား၏ အသံတော်ကို ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ ကြားလိုက်ရပေပြီ။

ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးဘုရား သတိလည်လာတော်မူချေပကိုး။ အလို မိဖုရားလေးဘုရား ရှိင်ပေါ်က ကျော်လွှား ထွက်ပြီး ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးသွားပါပေါ့လား။ တအံ့တသြ ကြည့်ရင်းနှင့်ပင် မင်းတရားကြီးဘုရား

ထလာတော်မူသည်ကို မြင်မိ၍ အကျွန်လည်း တံခါးကွယ်မှ ထွက်လိုက်ပြီး မင်းတရားကြီးထံပါး သွားရောက် ခစားပါသည်။ မင်းတရားကြီးဘုရားအနား အကျွန်ရောက်ရှိချိန်တွင် တောင်နန်း မဟေသီ အနောက်နန်း မိဖုရားကြီးမှအစ တွဲကူနေသူ၊ ခြေတော်ကိုင်ရမလို၊ လက်တော်ကိုင်ရမလို ဖြစ်နေသသူ မိဖုရားများ အားလုံး ပြာလောင်ခတ်နေသော်လည်း မင်းတရားကြီးဘုရားက တည်ငြိမ်အေးဆေးသောလေသံဖြင့် ....

"စိုးရိမ်တော်မမူကြပါနဲ့ အမိတို့ .... မောင်မောင်ဘုရား ကျန်းခန့်တော်မူကပြီပဲ ... စိတ်ချလက်ချ ကိုယ့်အဆောင်၊ ကိုယ့်စံနန်းသာ မြန်းကြပေရော့ ..."

မိဖုရားကြီး၊ ငယ် မောင်းမမိသံများလည်း မင်းတရားကြီး ဘုရားအား ခြေတော်ဦးခိုက်ကြပြီး ထွက်ခွာသွားကြပါသည်။ မိဖုရားကြီးများ ထွက်ခွာပျောက်ကွယ် သွားလေကြကုန်တော့မှ အကျွန်တို့ ဘက်သို့ မင်းတရားကြီးဘုရား လှည့်တော်မူရင်း ....

"ငမောင်ကြီးသာ ငါကိုယ်တော်မြတ်နဲ့ ရှိပစေကွယ်ရို့... ။ အိပ်ဖန်တော်သားများလည်း ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်သာ မလစ်ဟင်း စေအောင် သွားရောက် ထမ်းရွက်ကြပေရော့ မောင်မင်းများဗျား .... ။"

အမိန့်တော်မြတ်အတိုင်း အိပ်ဖန်တော်သား အားလုံး မင်းတရားကြီး ဘုရားအပါးမှ ထွက်ခွာသွားကြပါသည်။ အကျွန်မှတပါး တဦးတယောက်မျှ မင်းတရားကြီး အပါး မရှိတော့ချိန်ကြမှ ......

"မှန်လှပါ ... ဘဝရှင် မင်းတရားကြီးဘုရား မည်သည့် ဝေဒနာတော်ကြောင့် သည်သို့ ဖြစ်တော်မူရပါသနည်း ဘုရား .... ။"

"အိမ်း ..... ဘယ်သို့သော ဝေဒနာတော် ဆိုသည်ကို သမားတော်ငခဲလာမှ မေးစမ်းရမည်ပ၊ ငါကိုယ်တော်မြတ် ငခဲဆက်သသည့် ဆေးတော်ကို စွမ်းအင် အတိအကျ သိရှိရန် ယနေ့ အခါတိုင်းထက် နှစ်ဆပိုစားမိသဟ .... ။"

မင်းတရားကြီးဘုရား ပြန်ကြားချက်ကြောင့် အကျွန်ုပ်မှာ ရင်ဘက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဖိရင်းက "မြတ်စွာဘုရားအပေါင်း တသောင်း ကယ်တော်မူကြပါ ဘုရား၊ ကယ်ဆယ်တော်မူကြပါ .." အကျွန်ုပ် အမူအရာကို မင်းတရားကြီးဘုရား ကြည့်၍ ပြုံးတော်မူရင်းကပင် ဆက်လက်၍

"သုံးဆယ်အဆောင်ကနေ ကြေးမျှင်ပ ... ။ ကြေးမျှင်မိဖုရား အဆောင်ကအထွက် နင်မြင်သည့်အတိုင်းပေပ ... ။ နင်သိကြားရပုံကိုလဲ နားတော်လျှောက်စမ်းဘိ ငမောင်ကြီး ... ။"

"ဘုရား၊ သိကြားနဲ့ သမာဒေဝနတ်ကောင်း နတ်မြတ်တွေသာ လျစ်လျူရှုနေကြတော့မယ်ဆိုရင် မင်းတရားကြီးဘုရား ဆေးတော် စမ်းတာနဲ့ ရှိသမျှ မိဖုရားတွေ အနိစ္စသဘောနဲ့ ကိစ္စချောကုန်တော့မှာ သေချာသဘုရာ့ ... ။ ခြိုးခြံတော်မူမှ သင့်လျော်မည် ဖြစ်ကြောင်းပါ ဘုရား ... ။"

"သယ် ... ငမောင်ကြီး သောက်စကားတွေ များလှသကွယ် ...။ နင်ကြားသိရပုံကို နားတော်လျှောက်စမ်းပါ့ဆို .. .။"

"ကျွန်တော်မျိုးကြီး အိပ်ပျော်နေရာမှ မည်သည့် မိဖုရား အသံမှန်းမသိသော မိန်းမအသံတသံဖြင့် ကြောက်လန့် တကြား" ဘဝရှင် မင်းတရားကြီးဘုရား ဘာဖြစ်တော်မူမှန်း မသိသောကြောင့် ကယ်တော်မူကြပါ ..." အော်သံအကြား ကျွန်တော်မျိုးကြီးလည်း ဆောင်ဓါးဆွဲပြီး အပြေးအလွှား လာခဲ့ပါသသည် ဘုရား ... ကျွန်တော်မျိုးကြီး မင်းတရားထံတော်အပါး ရောက်ရှိချိန် ကိုယ်တော်ဘုရား ပက်လက် အမြှုပ်ထွက်၍ တက်နေသည်ကို မြင်မိကြောင်းပါဘုရား ... ။"

"ဟုတ်ပေမဗျ .... ကြေးမျှင် မိဖုရားဟာ ငါကိုယ်တော်မြတ်ကို ထုံးတမ်းစဉ်လာအတိုင်း အဆောင်တော်ဝအထိ လိုက်ပို့တော်မူသဟာ ကိုတော့ သတိတော် ရှိပါလေရဲ့ ... ။ ကျိုင်းတုံ အဆောင်တော်လှမ်းဖို့ ကြွမြန်းရင်းပဲ တရိပ်ရိပ်နဲ့ တက်လာတဲ့ သွေးသားတော်တွေဟာ ဝမ်းတော်ကနေ ရင်တော်၊ ရင်တော်ကနေ ဦးခေါင်းတော်အရောက် မူးသွားဟန် ရှိသဟဲ့ ... ငမောင်ကြီးရဲ့ ... ။"

"အဲသဟာကြောင့် သမားတော်ငခဲက တန်လျှင်ဆေး၊ လွန်လျှင်ဘေးလို့ တင်လျှောက်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ရမည် ထင်ကြောင်းပါ ဘုရား ... ။"

"ဟုတ်ပေမပေါ့ .... ကဲ ငမောင်ကြီး၊ ဓါးထမ်းရင်း အဆောင်တော် အပြင်ကနေ စောင့်အုံး။ ငါကျိုင်းတုံ မိဖုရားထံ ဝင်လိုက်ဦးမဗျ ... ။"

မင်းတရားကြီးဘုရား အဆောင်တော်အတွင်း ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားတော့မှ အကျွန်လည်း သက်ပြင်းချမိပါသည်။ ယခုအချိန်တွင်မူ ငခဲဆေးတော်ကြောင့် လှိုင်ထိပ်ထားက "စိန်ခြူးကြာညောင်" ချီ ဘောလယ်ရေးဖွဲ့တော်မူခဲ့ရသည် ဆိုသော စကားကို အကျွန်သံသယ မဖြစ်တော့ပါ .... ။"

ယခုပင် အဆောင်နှစ်ဆောင် မိဖုရားသုံးပါးတို့ထံမှ ကြည်နူးမှုရယူခဲ့ပြီးလေမှ ကျိုင်းတုံ အဆောင်တော်သို့ ဝင်တော်မူချေပြန်သည်။

တရွာလုံးနှင့် ရန်ပြုသော ယစ်သမား ငမူးအတွက် အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် ခက်ခဲသကဲ့သို့ တရွာလုံးကပင် ဆိုးရွားသလော ... တယောက်တည်းသော ယစ်သမား ငမူးကပင် ဆိုးလေသလော ဆိုသည့် ပုံပမာနယ် မည်သူ့ကို အဆိုးပြုရမည်မှန်း မသိတော့ပါ။ သည်တခါ မင်းတရားကြီး ဘုရား တခြားတပါးသော အဆောင်တော်သို့ ကူးဝင်တော်မူဦးမည် ဆိုခဲ့ပါလျှင် မိုးစင်စင်လင်းပေတော့မည်။

တုံးကြီး ခေါက်သံပင် ကြားနေရချေပြီ။ နောက်တဗဟိုရ်ရှိသော် အာရုဏ်တက်ပေတော့မည်။

မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံ ကျောင်းတိုက်မှ အာရုဏ်ဆွမ်းချက်ရန်နှင့် ကျောင်းတွင်း၊ ဇရပ်တွင်း သန့်ရှင်းရေး ပြုလုပ်ရန် နှိုးဆော်သည့် တုံးကြီးခေါက်သံသည် အာရုဏ်မတက်မီ တဗဟိုရ် အလိုတွင် နေ့စဉ်မှန်မှန်ခေါက်လေ့ရှိပါသည်။ အကျွန်လည်း လိုသည်ထက် ပိုမို၍အသုံးပြုလျှင် ထက်မြက်သော စွမ်းအင်ဖြင့် တန်ခိုးပြတက်သော ငခဲဆေးတော်

လက်ဝယ်ရောက်ရှိနေသည့် မင်းတရားကြီးဘုရားအတွက် တမြော်တခေါ်ကြီး စဉ်းစားမိပါသည်။

လိုသည်ထက် ဆေးတော်ကို ပိုမို၍ အသုံးပြုလျှင် စပ်ကူးမတ်ကူးကြား ကာလအတွင်း ဖြစ်ပေမင့် အရှိန်အဟုန် ပြင်းစွာဖြင့် တန်ခိုးတော်ပြတတ်သော ဆေးတော်သည် မိဖုရားများလှသော မင်းတရားကြီးဘုရားနှင့်မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တွေ့ကြုံရသည့်အတွက် နောင်သောကာလတွင် မမြော်မှန်းနိုင်လောက်အောင် တိုးပွားလာဦးမည့် သွေးတော်၊ သားတော်များအတွက် မြို့သစ်တစ်ခုများ ထပ်မံတည်ပေးရပေဦးမည်လား မဆိုတတ်။ အကယ်၍ မြို့တော်အသစ်တည်ဆောက်ပေးဖို့ အကျွန်ုပ်အား တာဝန်ပေးခဲ့ပါလျှင် ....

ဤကဲ့သို့ဆိုသော် နန်းတွင်း အရှုပ်အရှင်းများ ကင်းရှင်းသော စီမံကိန်းကို မည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ရမည်ကို အကျွန်မကြံစည်တတ်၍ စိတ်မောနေသခိုက် ဆောင်ဓါးထမ်းရင်း စဉ်းစားနေသော အကျွန်ုပ်ပုခုံးအား မင်းတရားကြီးဘုရားက နောက်က ပုတ်လိုက်လေသည်။

"မှန်လှပါဘုရား ... လင်းကြက်တွန်ကြူးသံ ကြားနေရပါသဖြင့် မင်းတရားကြီးဘုရား ကျေနပ်တော် မူလောက်ပြီ ထင်ကြောင်းပါဘုရား .... ။"

"အိမ်း ... ငါကိုယ်တော် စဉ်းစားတော်မူနေသဟာ ... ။ မြိုးခြံတော်မူလိုက်ရရင် မောင်မင်းတို့တတွေ ဒုက္ခပွေနေဦးမလားလို့ .... ငမောင်ကြီးရဲ့ .... ။"

"သည်းခံ၍ ခြိုးခြံတော်မူပါ မင်းတရားကြီးဘုရား ... ၊ ခြိုးခြံရတဲ့အတွက်ဒီလို ဒုက္ခမျိုးတွေ ထပ်တွေ့လာရမယ်ဆိုရင် ငမောင်ကြီး ရင်စီးပြီး ခံပါ့မယ် ဘုရား ... ။"

"ငါကိုယ်တော်မြတ်ကြီးရဲ့ ဒုက္ခကို ငမောင်ကြီး ကယ်နိုင်တာ မှတ်နေသလား မောင်မင်းရဲ့ ... ။"

"ဘုရား ကျွန်တော်မျိုးကြီး သိပ်ပါ့ဘုရား ...။ မင်းတရားကြီး ဘုရား ခြိုးခြံတော်မူလိုက်မယ် ဆိုလျှင် အရှင့်အပါးမှာ ကျွန်တော်မျိုး ကြီးရော၊ ရှိင်လိပ်ရော၊ မိဖုရား မယ်ကွန့်ရော နံနက်လင်းလျှင် လင်းချင်း အဆင်သင့် ခစားလျက် ရှိနေပါစေ့မယ် ဘုရား .... ။"

အကျွန်ုပ်၏ တင်လျှောက်ချက်အဆုံးတွင် မင်းတရားကြီး ဘုရားလည်း ရယ်မောရင်း ...

"ကောင်းသဗျ ..။ ကောင်းသဗျ ....။ နင်ပြောသည့် တာဝန် လစ်ဟင်းလျှင် နင့်ခေါင်းကို ငါကိုယ်တော်တိုင် ဖြတ်ပြီး သတ်ရမယ်ဗျ ...။"ဟု ပြောကြားလျက် မင်းတရားကြီး ဘုရား လက်ယာလက်ဖြင့် အကျွန့်ရောင်ကိုဆွဲကာ စက်တော်ခေါ်ရန် မှန်နန်းဆောင်ဆီသို့ ကြွမြန်းတော်မူပါလေသည်။

"မင်းတရားကြီး ဘုရား၏ ရွှေစိတ်တော်မြူးကြွ၍ အကျွန့်ကို ကြည်စယ်လိုသော သဘောနှင့် ရောင်ပေစူးကို ဆွဲရာတွင် လှုပ်ခါ ရမ်းခါနှင့် နာကျင်အောင် အကျွန်အား ပြုပြားသော်လည်း အကျွန်မှာ နာချိန်မရ။ အော်ရန် ဂရုမထားမိ။ အကျွန် စိုးရိမ်မိသည်ကား တစ်ခုသာရှိ၏။ မင်းတရားကြီးဘုရား စားတော်မူသော

"စိန်ခြူးကြာညောင်" "ဆေးတော်ကို မမြိုးမြိုဘဲ ပိုမို၍ နေ့စဉ် စားသုံးနေမည် ဆိုပါလျှင် နေပြည်တော် ရတနာပုံတွင် မိန်းမ ရှားပါးသွားမည်ကိုသာ စိုးရိမ်ကြီး စိုးရိမ်နေမိပါသည်။

"မြိုးမြိုတော်မူပါဘုရား။"

ဤတွင် ပြီးဆုံးပါပြီ.... ။

♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥

မာန်စွယ် ကျိုးပါပေါ့

"ကိလေသာ တမန်နှင့်၊ လက်ရစ်သံစမ်းလိုက်လို့၊
သွေးဖြန်းဖြန်းထစေ့မယ် ..."

ဦးပုည

"ဟဲ့ ... ငမောင်ကြီး ...၊ ငါကိုယ်တော်မြတ် ရွှေနန်းတော်အတွင်း လှည့်လည် စံမြန်းနေရတာ ငြီးငွေ့တော်မူသလို ရှိတော်မူတာကြောင့် တပြောင်းတလွဲလေး ဖြစ်စေရအောင် အကြံတော်သစ် ဆက်စမ်းပါ့ .... ။"

"မှန်လှပါ ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးဘုရား၊ ရုပ်သွင်တော် ပြောင်းလွှဲခါ နန်းမြို့တော် အပြင်ရပ်ကွက်များအတွင်း ကျင်းပပြုလုပ် နေသော ကထိန်ပွဲခင်းများတွင် ပွဲတောကြည့်လိုလျှင် ပေါ်များ လှကြောင်းပါ ဘုရား .... ။"

"မိုက်လိုက်ပါဘိ ငမောင်ကြီးရယ် ....။ ငါ့ရွှေနန်းတော်ကြီးမှာ ဆယ့်နှစ်လ ဆယ့်နှစ်ရာသီ ပွဲတော်အမျိုးမျိုး ကျင်းပပြုလုပ်နေမှန်း နင်အသိသားနဲ့ ...။ ဒီနေ့က လွန်မြောက် နောက်နှစ်ရက်ရောက်ရင် နက္ခတ်သဘင်ပွဲမှာ ငါကိုယ်တော်မြတ် အကန်တော့ခံရမှန်း မသိဘဲ နေလေရော့သလား ... ။"

ငယ်ကျွန်တော် အိမ်တော်ပါ လက်စွဲတော်ကြီးပီပီ ဘောင်းတော်ညိမ့်ရုံမျှဖြင့် စိတ်တော်သိပြီးဖြစ်သူ ဦးရွှေမောင်ကြီးမှာ မင်းတရားကြီးဘုရား ဘာကို အလိုတော်ရှိနေမှန်း သိလျက်နှင့်

မင်းတရားကြီးဘုရား ရွှေနှုတ်တော်မှ အလိုတော် ဆန္ဒကို ထုတ်ဖော် မိန့်တော်မူ လာစေသော သဘောစိတ်ထားရှိပါသည်။

သို့မို့ကြောင့် မသိကျိုးကျွန်ပြုခါ ခြေတော်ဦးခိုက်ရင်း .....

"မင်းတရားကြီးဘုရား အလိုတော်ကို ဘုရားကျွန်တော်မျိုးကြီး မရိပ်စားမိသည်ကို တင်လျှောက်ရခြင်းအတွက် အပြစ်မှ ခွင့်လွှတ်တော်မူပါဘုရား ... ။ သီတင်းကျွတ်လ မီးထွန်းပွဲတော်ကို ဘုရားကျွန်တော်မျိုးကြီးနှင့်အတူ ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးဘုရား မြို့တော်ရတနာပုံအတွင်း ရုပ်ဖျက်ရင်း လည်ပတ်ရသည်မှာ စိတ်တော်အထူးကြည်နူးရသည်ဟု မိန့်တော်မူဘူးသည်ကြောင့် တင်လျှောက်ရခြင်းပါ ဘုရား ...။"

"သည်လို ရုပ်ဖျက် စနည်းနာနည်းမျိုးကိုတော့ ငါကိုယ်တော်မြတ် မပြုလုပ်လိုတော့ဘူး ငမောင်ကြီးရဲ့ .....။ ခွေးပေါ်များလှတဲ့ ရတနာပုံမြို့တော်အတွင်း လှည့်လည် သွားလာနေကြတဲ့ ကင်းတွေကို လွတ်အောင် ရှောင်ကွင်းရတာ မလွယ်ကူမှန်း ငါကိုယ်တော်မြတ် သိတော်မူကပြီပဲ ...။"

"မှန်လှပါ ... မင်းတရားကြီးဘုရား၊ အဲသည်တုန်းက ခွေးလေ၊ ခွေးလွှင့်ဘေးမှ လွတ်ကင်းအောင် အပြေးတော်မြန်လှသည်ကို ကျွန်တော်မျိုးကြီး အံ့ချီး မဆုံးအောင် ရှိသပါသည် ဘုရား ... ။"

"ငမောင်ကြီးတို့များ အရေးရယ် အကြောင်းရယ်ဆိုရင် အားကိုးရပေမလား အောင့်မေ့တော်မူမိတာ ငါကိုယ်တော်မြတ်ကြီး အမှားပ ... ။ အပြေးသာ မကောင်းခဲ့လျှင် မင်းတရားကြီးဘုရား

ခွေးစားလို့ နတ်ရွာလားရှာပြီလို့ နင်တို့တတွေ ပြောရစ်ကြမည်ပ ...။" ဟု မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း ပြောရင်း ဟက်တမော ရယ်လေသည် သောကြောင့် ဦးရွှေမောင်ကြီးလည်း ရောရောင်ရယ်မောရင်း လျှောက်တင်ပြန်သည်။

"ကျွန်တော်မျိုးလည်း တမဟုတ်ချင်း ခွေးလေခွေးလွင့်တွေ စုပြုံလိုက်တော်မူသည်ကြောင့် မင်းတရားကြီးဘုရားနှင့် အတူယှဉ် ပြေးရင်း မန်းကျည်းကိုင်း ခပ်နိမ့်နိမ့်ကို မြင်သည့်အတွက် သွေးလန့်ပြီး လှမ်းဆွဲမိပါသည်ဘုရား ...။ ကိုင်းဆွဲရင်း သစ်ပင်ပေါ်ရောက်ရှိ၍ ခွေးများရန်က လွတ်ကင်းတော့မှ မင်းတရားကြီးဘုရားကို သတိရ တော်မူလို့ ပြန်ဆင်းခါ ခွေးအုပ်နောက်လိုက်ပြီး ခဲနှင့်ထု၍ နှိမ်နင်းရန် အမှောင်ထဲ ခဲကုန်းအကောက်လိုက် မစင်ပုံ နှိုက်မိပါသဘုရား ....။"

"သဟာဖြင့် ငါကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ကံကောင်းသည် ဆိုရမည်ပ ... ။ ပြေးရင်းလွှားရင်း ရေတွင်းတန်းကြီး ခုန်ဖမ်းပြီး တိုင်ကို ခြေနဲ့လှမ်းအချိတ်လိုက်မှာ ငါ့နောက်တော်ကို အပြေးကောင်းနဲ့ လိုက်လာတဲ့ ခွေးနှစ်ကောင် သုံးကောင် ရေတွင်းထဲ အားလွန် ကျကုန်တာကြောင့် ကျန်ရှိရစ်သည့် ခွေးတွေ လှည့်ပြေးကုန်ကြလို့ပေါ့ ငမောင်ကြီးရ .... ။"

"ကျွန်တော်မျိုးကြီးမှာလည်း လက်နှစ်ဖက်စလုံးတွင် ပေကျံ နေသော မစင်နံ့များမှာ ကျွန်တော်မျိုးကြီးအား မခံမရပ်နိုင်အောင် နံစော်ပျို့အန်တော်မူလာသည့်အတွက် လက်ကိုရေဆေးရန် ရေအရှာမှာ ကင်းသမားများနှင့် တွေ့၍ အချုပ်အနှောင် ခံရပါသည်ဘုရား ... ။"

"ငမောင်ကြီးလဲ အချုပ်ခံရ၊ ငါကိုယ်တော်မြတ်ကြီးလဲ ချမ်းမြသာအေရပ်က ဆင်ဖြူကန် သင်းချိုင်းဇရပ်မှာ အနားယူရင်း စက်တော်ခေါ်မိတာကြောင့် သုဘရာဇတွေက သူသေထင်မှတ်ပြီး အဝတ်တွေ လာချွတ်လို့ သူတို့တတွေနဲ့ လုံးထွေးသတ်ပုတ်လိုက်ရတာ မပြောပါနဲ့တော့ ငမောင်ကြီးရာ ... ။"

"မှန်လှပါ ... ကျွန်တော်မျိုးကြီးလဲ မင်းတရားဘုရား ရှိမည်ထင်ရာ မှန်းဆလိုက်ပါ ရှာဖွေသော်လည်း မတွေ့ရတော့ပဲ၊ စကြာနွယ်စင်အရပ်မှ ရပ်ကွက်လူကြီး ငစံမြင့် ထိတ်တုန်းတွင် တညလုံး အိပ်ခဲ့ရပါသည် မင်းတရားကြီးဘုရား ... ။"

သို့လျှောက်တင်ရင်း ထိုစဉ်က အရိုက်ခံခဲ့ရသည်ကို အမှတ်ရမိ၍ ရောင်ယမ်းပြီး ကျောမှ ဒဏ်ရာဟောင်းများကိုပင် စမ်းသပ်မိပါလေသည်။ မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း ရယ်ပြီးရင်း ရယ်ရင်း ကြည်နူးစိတ်ဖြင့် ဆက်လက်မိန့်တော်မူလေသည်။

"သည်အခါ တိတ်တခိုး ထွက်တော်မူဖို့ကိုတော့ ငမောင်ကြီး စီစဉ်ရမည်မှာ ခွေးသံလဲမကြား လူသူနဲ့လဲ မဝေးကွာစေပဲ ညီညီ တည်ထောင် ဖွင့်လှစ်ထားတဲ့ ပြည်ကြီးပျော်ဘွယ်ရပ်က မိန်းမတန်းသွားပြီး ငါကိုယ်တော်မြတ် အကဲခပ်လိုတော် မူလှသဗျာ ...။"

"အမိန့်တော်မြတ်အတိုင်း အစီအစဉ် ပြုလုပ်တော်မူပါမည်။ ဘယ်နေ့၊ ဘယ်ရက် ထွက်တော်မူပါမည်လဲ မင်းတရားကြီးဘုရား ... ။"

"အိမ်း .... သည်ကနေ့ဆိုလျှင် သင့်မြတ်လှမည်ပေပ ... ။ ယခင် တကြိမ်ကလို မီးစည်း၊ မီးတိုင်တွေလဲ မေ့မနေပစေနဲ့၊ ညီအစ်ကို မသိတသိ အချိန်ထွက်တော်မူမဗျား .... ။"

"အလိုတော်အတိုင်း ပြည့်ဝစေဖို့နှင့် မမေ့မလျော့စေဖို့ရန် ကျွန်တော်မျိုးကြီး အစီအစဉ် ပြုလုပ်ပါမည် မင်းတရားကြီးဘုရား .... ။"

ပင်းတလဲစား ဦးရွှေမောင်ကြီးလည်း အလိုတော်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရန် မင်းတရားကြီးဘုရားအား ဦးခိုက်ပြီးနောက် ပန်းခုံတော် အုတ်တိုက်မှ ထွက်ခွာသွားပါသည်။

(ပန်းခုံတော် တိုက်သည် ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးဘုရား အနား ယူရာတွင် အသုံးပြုသည့်အတွက် သီးသန့်ဆောင်တော်လို ဖြစ်နေ ပါသည်။ အလိုတော်မရှိပဲ မင်းမိဖုရားများ အခစားမရှိစေရဟု ရွှေတိုက်တော် မှတ်တမ်းအရ သိရှိရပါသည်။ စာရေးသူ)

ပီးခဲ့သော သီတင်းကျွတ်လဆန်း (၁၄) ရက်နေ့ညပိုင်းတွင် မင်းတရားကြီးဘုရား ငယ်ကျွန်ရင်း လက်ဆွဲတော်ကြီး ဦးရွှေမောင်ကြီး တို့ ဆင်းရဲသားအသွင် ပြောင်းလဲ ဝတ်ဆင်ကြပြီး ရွှေမြို့တော်အတွင်း လှည့်လည်ကြည့်ရှု စနည်းနာထွက်ကြပါလေသည်။

ရတနာပုံ နေပြည်တော်တွင် မှီတင်းနေထိုင်ကြသော ရဟန်းရှင်လူအများ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ ရှိပါ၏လော၊ မြို့အရေး ရပ်အရေး သာယာဝပြော ဆန်ရေစပါး ပေါများပါ၏လောဟု ညီလာခံသဘင်တွင် မင်းတရားကြီးဘုရားသည် မေးမြန်း စုံစမ်းလေ့ရှိပါသည်။ မေးတော်မူ လေတိုင်း ဝန်ကြီး၊ ဝန်လေး၊ အတွင်းဝန်များတို့၏ အဖြေမှာ အစဉ်အမြဲ

အစဉ်အမြဲလို တညီတညွတ်တည်း ရပ်ရွာ သာယာအေးချမ်း လှပါသည်ဘုရား။ စပါးဆန်ရေ ပေါများလှပါသည်ဘုရား။ ရောင်းပန်း၊ ဝယ်ပန်း ပွင့်လန်းကြသဖြင့် ရတနာပုံ နေပြည်တော်နှင့်တကွ မင်းတရားကြီးဘုရား စိုးမိုးအုပ်ချုပ် မင်းလုပ်တော်မူသော မြို့နယ် ခရိုင်များအားလုံး တိုးတက်စီပင်ဝပြော သာယာပါလေသည်။ စီးပွားရေး ကောင်းမွန် သည်ကြောင့် သာသနာတော်လည်း ထွန်းကား တိုးတက်လျက် ရှိကြောင်း သံတော်ဦး တင်ကြသည့်အတွက် မင်းတရားကြီးဘုရားအနေဖြင့် ယုံကြည်တော် မမူသလို ရှိလာပါသည်။

သူ၏ နန်းစံသက် ဆယ်နှစ်ကျော် ရှိလာသည့်တိုင် ရှေးထုံးစဉ်လာ ရှိသည့်အတိုင်း မင်းကောင်း၊ မင်းမြတ်တို့ ပြုမူဆောင်ရွက်ကြသကဲ့သို့ ရုပ်ဖျက်၍ စနည်းနာ တကြိမ်တခါမျှ မထွက်တော် မူသေးသည်ကို သတိရတော်မူပါလေသည်။ ထိုသို့ သတိရတော်မူသည့်အတွက် ကိုယ်တော်တိုင် ရုပ်အသွင် ပြောင်းလွှဲ၍ ရတနာပုံ နေပြည်တော်ထဲတွင် စနည်းအနာထွက်ရန် ဆုံးဖြတ်တော် မူပါလေသည်။ ငယ်ကျွန်တော် လက်စွဲတော် ဦးရွှေမောင်ကြီးနှင့် တိုင်ပင်၍ ဆုံးဖြတ်တော်မူသည့်အတိုင်း မင်းတရားကြီးဘုရားသည် ရတနာပုံ နေပြည်တော် အတွင်း လှည့်လည်ခဲ့ပါလေသည်။

ဘဝရှင် မင်းတရားကြီးဘုရားသည် အမြင့်သို့ ရောက်ရှိတော် မူပြီးသည့်နောက် ဆယ့်နှစ်နှစ်ကျော်၊ ဆယ့်သုံးနှစ်နီးပါးခန့်မျှ နန်းစလေ့ထုံးတမ်းအရ မင်းဧကရာဇ်တို့ ပြုမူနေထိုင် ကျင့်ကြံသလို နေထိုင်ကျင့်ကြံခဲ့ရသည့် ဟန်ဆောင်မှုလောက အချုပ်အချယ် များလှသော ဘဝမှ ငယ်ကျွန်လက်စွဲတော်ကြီးကို အဖော်ပြု၍

အခိုက်အတန့်အားဖြင့် အလွတ်ရုန်းထွက်တော် မူပါသည်။ တိုင်းသူပြည်သားများအကြား လွတ်လပ်စွာဖြင့် ရပ်ဖျက်သွားလာရ၍ စိတ်နှလုံးတော် အကြည်ဆိုက်ခဲ့ ရပေသည်။ ရတနာပုံ နေပြည်တော် အတွင်း မှီတင်းနေထိုင်ကြသည့် ပြည်သူ၊ ပြည်သား၊ ရဟန်းရှင်လူ အများသည် တာဝတိံသာပွဲတော် ကျင်းပပြုလုပ်နေသည်နှင့် ကြုံကြိုက်ရသော မင်းတရားကြီးဘုရားသည် သူတို့၏ တောက်ပပြောင်လက်သော ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့မှုများကို မြင်တွေ့ရတော်မူ၍ ကျေနပ်ခြင်းလည်း ဖြစ်ရပါသည်။ ဝတ်ကောင်းစားလှများကို ဝတ်ဆင်ကာ သားတွဲလောင်း၊ သမီးတွဲလောင်းဖြင့် သက်ကြီး၊ ဝါကြီးများကို ပူဇော်ကန်တော့ရန် သွားကြသည်ကို မင်းတရားကြီးဘုရား တွေ့ကြုံတော်မူ ရ၍လည်း စိတ်နှလုံးတော် ချမ်းမြေ့ခြင်းလဲ ဖြစ်ရပေသည်။ ဆီမီးရောင်ရှိန် ထိန်ထိန်လင်းအောင် ထွန်းညှိ၍ တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှ မယ်တော် နတ်သားအား တရားရေအေး တိုက်ကျွေးပြီးသည်နှင့် လူ့ပြည်သို့ ပြန်လည် ကြွရောက်လာသော ဗုဒ္ဓရှင်တော်အား ပူဇော်သည့် တာဝတိန်သာပွဲတော်မှာ ကြက်ပျံမကျ စည်ကားလှပါပေသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့ အလေ့အထအတိုင်း ကျင်းပပြုလုပ်မြဲဖြစ်သော မီးထွန်းပွဲတော်ကို ရပ်ကွက်အလိုက် အပြိုင်အဆိုင် ထွန်းညှိထားသည့်ပွဲတော်ကို ဆရာတပည့်နှစ်ဦးတို့ ရွှင်မြူးသောစိတ်ဖြင့် လှည့်လည်ကြည့်ရှုကြပါသည်။

ကျော်မိုးတံခါးမှ တိတ်တဆိတ် ရပ်ဖျက်ထွက်ခဲ့ရင်း လူအုပ်အကြားသို့ သွားလာ လှုပ်ရှားရသည်မို့ မင်းတရားကြီးဘုရား ရွှေစိတ်တော် ကြည်နူးမိပေသည်။ စိတ္တရမဟာီအရပ်မှ တဖြည်းဖြည်း လှည့်လည်ကြည့်ရှုရင်း မြို့အစွန်အဖျား လူနေရပ်ကွက်ဖြစ်သည့်

မဟာနွယ်စဉ် အရပ်သို့တိုင် (ယခု မန္တလေး တက္ကသိုလ်ကျောင်းနေရာ) မင်းတရားကြီးဘုရားနှင့် ဦးရွှေမောင်ကြီးတို့ ရောက်ရှိသွားကြပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် မီးထွန်းပွဲ ပြီးစီး၍ လူနေအိမ်ခြေများ ပိတ်ခါ တိတ်ဆိတ်သွားပါတော့သည်။ သည်တော့မှပင် သူတို့တွင် မီးအိမ်၊ မီးအုပ်ဆောင်း မပါရှိခဲ့သည့် အဖြစ်ကို သတိရပါလေတော့သည်။ နေပြည်တော်၏ လမ်းများတွင် မီးတိုင်များ မရှိသည်ဖြစ်၍ မလွှဲမကင်းသာသော ကိစ္စဖြင့် ညအခါသွားလာကြရသူများမှာ မီးအိမ်၊ မီးအုပ်များ ပါရှိရပါသည်။ ထိုသို့ မပါရှိ၍ ကင်းသမားများ သင်္ကာရန့် မကင်းပါလျှင် ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်နိုင်ခွင့် အမိန့်များ ထုတ်ပြန်ထားပါသည်။

မီးထွန်းပွဲ ပြီးစီးသည့်နောက် ထိုညအဖို့ အချိန်ဖြုန်းနိုင်ရန် ဦးရွှေမောင်ကြီးနှင့် မင်းတရားကြီးဘုရားတို့ တိုင်ပင်ညီညွတ်စွာ ဆုံးဖြတ်ကြပြီး မိုးအလင်း ကပြသောပွဲများရှိသည့် မြို့အနောက်ပြင်သို့ သွားရန် ထွက်ခွာခဲ့ကြပါသည်။ လမ်းတွင် တွေ့ရှိရသော နည်းပါးလှသည့် ခရီးသွားများတွင် မီးအိမ်၊ မီးတိုင် ကိုယ်စီ ပါသည်ချည်း တွေ့ရပေသည်။ စကြာနွယ်စင်အရပ်မှ ဖြတ်သန်းပြီး အောင်နန်းရိပ်သာ အရပ်ရှိ လောကမာရဇိန် သကျသီဟ ဘုရားပွဲတော်သို့သွားရန် ခရီးဦးတည် နေပါသည်။ ထိုဘုရားပွဲတော်သည် အရောင်းအဝယ် အချက်အချာကျသည့် ရပ်ကွက်ရှိ တန်ခိုးကြီးဘုရားဖြစ်သောကြောင့် စည်ကားမည်ကို သိသော ဦးရွှေမောင်ကြီးမှာ လူအုပ်ကြီး ကြားထဲ တိုးလိုသည် ဆိုသော မင်းတရားကြီးဘုရား အလိုပြည့်ဝစေရန် ခေါ်ဆောင် ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအခိုက်ဝယ် စကြာနွယ်စင် အရပ်ဖက်အကူး နေပြည်တော်မြို့ဝန်မင်း၏ ကင်းသမားများ အဝေးမှ လှမ်းမြင်ရပါသည်။ မီးမပါသည့်အတွက် မေးလားမြန်းလား လုပ်နေပါလျှင် ရှည်လျားနေမည်စိုးရိမ်မိ၍ မင်းတရားကြီးဘုရားကို လက်တို့လျက် လအရောင်ကင်းလွတ်သည့် အမှောင်ရိပ်များ သိပ်သည်း ထူထပ်သည့် သစ်ပင်အုပ်တခုအောက်သို့ တိုးဝင်ကြပါလေသည်။

ကင်းသမားများမှာ ခွေးတစီစီ ဟောင်နေသည့်ကြားမှ အော်ကြယ် ဟစ်ကြယ်နှင့် စကားတဖောင်ဖောင် ပြောဆို သွားကြသည်ကို မင်းတရားကြီးတို့ အတိုင်းသား ကြားနေရပါသည်။ အမှောင်ရိပ်အတွင်း ငြိမ်သက်စွာ ပုန်းခိုနေကြဆဲ မင်းတရားကြီးဘုရားတို့နောက်ပါးမှ မည်သည့်အချိန်က ရောက်လာမှန်းမသိရသော ခွေးတအုပ်လုံးက ဝိုင်းဝန်း၍ ဟောင်ပါလေတော့သည်။

ဦးရွှေမောင်ကြီးလည်း ခွေးများ အဟောင်ရပ်သွားစေရန် အနီးရှိ သစ်ကိုင်းကိုချိုး၍ ရိုက်မောင်း၊ ပုတ်မောင်း လုပ်ပါသည်။ ထိုသို့ ခွေးများကို ရိုက်ပုတ်မိလေတော့မှ ခွေးများသည် ဆိတ်ညိမ်သွားကြရမည့်အစား ပို၍ ဟောင်လာပါသည်။ မလှမ်းမကမ်း တဲတလုံးဆီမှ ခွေးမောင်းသံကြားရလျက် ရေနံဆီမီးခွက် အရောင်တခု ထွက်ပေါ်လာပါသည်။ မီးရောင်ကြောင့် နေရာတွင် ဆက်လက်ပုန်းအောင်းနေရန် မဖြစ်နိုင် တော့သည့်အတွက် အမှောင်ရိပ်ထဲမှ ခွေးများကို ခြောက်လှန့်ရင်း လမ်းမပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြပါသည်။

ထူးခြားစွာ ဆူညံနေသော ခွေးသံများကြောင့် နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်လာသော ကင်းသမားများနှင့် ဦးရွှေမောင်ကြီးတို့မှာ

လအရောင်ဖြင့် တဦးနှင့်တဦး ကောင်းစွာ မြင်နေကြရပါသည်။ ဦးရွှေမောင်ကြီးတို့ကား ကင်းသမားများကလှမ်း၍ အရပ်ခိုင်းနေသည်ကို ကြားသဖြင့်

"မင်းတရားကြီးဘုရား ကျွန်တော်မျိုးကြီးတို့ အသို့ပြုရပါမည်နည်း .... အမိန့်တော် မှတ်တော်မူပါ"ဟု တီးတိုးလျှောက်တင်၍

"သယ် .... ငမောင်ကြီး သတိပေါ့လှချည်လား ...။ ငါ့အမည်ကိုရင်ကောင်းမြတ်ခေါ်ဖို့ နင်မေ့ချေပ .... ခုအရေးက ပြေးမှ အေးမည်မို့ ပြေးသာပြေးဟ ...." ဟုပြောရင်း မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း အနောက်ဖက်သို့ အပြေးသုတ်သွားပါသည်။ ဦးရွှေမောင်ကြီးလည်း နောက်မှ တပါးတည်း အပြေးလိုက်ပါသည်။ သူတို့ပြေးလေမှ ကင်းသမားများလည်း ညာသံပေး၍ အပြေးလိုက်ကြပါသည်။ ခွေးတအုပ်လည်း မင်းတရားကြီးဘုရားတို့နောက် အူရင်း၊ ဟောင်ရင်း လိုက်ကြသည့်အတွက် သောသောညံနေပါလေသည်။

ပြေးရင်း၊ လွှားရင်းနှင့် ဦးရွှေမောင်ကြီးလည်း အကိုင်းအခက်များ မြေကြီးနှင့် ထိလုခမန်း ကိုင်းညွှတ်နေသည့် မန်ကျည်းပင်ကို တွေ့ရှိသည်နှင့် ကိုင်းပေါ် လှမ်းဆွဲတက်ရောက် ပုန်းခိုနေလိုက်ပါသည်။ ခွေးသံ၊ လူသံများ အတော်ဝေးဝေး ရောက်သွားသည်ကို ကြားရတော့မှ အမောဖြေရင်း မင်းတရားကြီးဘုရား ပြေးတော်မူသွားသည်ကို အမှတ်ရမိပါတော့သည်။ သို့ဖြစ်၍ သစ်ပင်ပေါ်မှ ဆင်းကာ နားစွင့်မိပါသည်။ မင်းတရားကြီးဘုရားနှင့် မျက်ခြေပြတ်သွားသည့် အတွက် မြေကြီးကို နားဖြင့်ကပ်၍ အသံလာရာအရပ်ကို

မှန်းဆကြည့်ပါသည်။ အနောက်ထောင့် ယွန်းယွန်းဆီမှ ခွေးသံများ ကြားနေရပါသည်။ ခွေးများကို ပြစ်ခတ်နှိမ်နင်းရန် ခဲများရှာမိပါသည်။ လအရောင်အောက်တွင် မမြင်မစမ်းနှင့် ရှာဖွေရာ ခပ်မဲမဲအပုံတစ်ခုကို တွေ့သဖြင့် ခဲထင်မှတ်ကာ ကုန်းအကောက်လိုက်တွင် ပြော့ချွဲချွဲ အရာများကို အားပါးတရ ကိုင်ဆုတ်မိပါလေသည်။

မည်သည့်အရာမှန်း မသိသဖြင့် ထိုပြော့ချွဲချွဲအရာများကို သိရှိရန် နမ်းကြည့်မိပါမှ ပုတ်ဟောင်နေသော မစင်ပုတ်နံ့ကို ရပါလေတော့သည်။ အစောပိုင်းက ပြေးခဲ့ရ၍ မောနေသော အရှိန်ကြောင့်တကြောင်း မင်းတရားကြီးဘုရား မည်သို့ရှိနေရာမည်ကို မခန့်မှန်းနိုင်သေးသဖြင့် နလုံးတုန်၊ ရင်ခုန်နေရာ မစင်နံ့ကြောင့် ပျို့အန်ချင်လာပါသည်။

မစင်နံ့သည် မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် နံစော်သည်ဟု ထင်မိသော ဦးရွှေမောင်ကြီးခမျာ အနံ့မှ သက်သာစွာ ရစေရန် ပုဆိုးဖြင့် နှာဝသို့ပိတ်ဖို့ စိတ်ကူးမိပါသည်။ မစင်မလူးသေးသည့် လက်ဝဲလက်ဖြင့် နှာဝသို့ပိတ်ရန် ပုဆိုးစအဆွဲ၊ ရေ့ရဲရဲဖြစ်နေသော ပုဆိုးမှာ ကျွတ်ထွက် သွားပါသည်။

ကျွတ်နေသောပုဆိုးကို လက်ဝဲလက်ဖြင့် စုရှဲဆွဲရင်း နှာဝကိုပိတ်ကာ လက်ရေဆေးရန် ရေရှာဖို့ အာရုံစိုက်ပါတော့သည်။ ရေရရေးသာ တွေးနေသော ဦးရွှေမောင်ကြီးမှာ အခိုက်အတန့်အားဖြင့် မင်းတရားကြီး ဘုရားကိုပင် မေ့ပျောက်သွားပါသည်။ ဦးရွှေမောင်ကြီး လည်း ရေရရှိနိုင်မည့် နေရာကိုမှန်းဆရင်း လူနေအိမ်များရှိရာ

သစ်ပင်အုပ်၊ အရိပ်ကောင်းကောင်းများတွင် လိုက်လံ၍ ရေအိုးစင်ကို ကြည့်ရှုရှာဖွေပါသည်။

ရေအိုးစင်တွေ့ရှိပြီး ရေရရှိမှသာ မစင်ပေကျံနေသောလက်ကို ဆေးကျော သုတ်သင်ပြီး မင်းတရားကြီးဘုရားကို လိုက်လံ ရှာဖွေရပေမည်။ အလိုရှိလာပါမှ ရေမှာ တော်တော်နှင့် မတွေ့ပါ။

ရေမတွေ့နိုင်လေ ဦးရွှေမောင်ကြီးအဖို့ စိတ်တိုလေ၊ ရေတွေ့အောင် မရှာဖွေနိုင်လေ ဖြစ်နေပါသည်။ ဒေါသစိတ် အထွတ်အထိပ် ရောက်ရှိနေချိန် ကင်းလှည့်နေကြသော ကင်းသမား တသိုက်နှင့် တွေ့ပါလေသည်။ ဦးရွှေမောင်ကြီးကို ကြည့်ရင်း ကင်းသမားများက မေးမြန်းပါလေသည်။ သူ့ပြန်ကြားချက်ထက် သူ့အမူအရာ ကိုယ်ဝတ်ပုဆိုးကျွတ်၍ ဖွားဖက်တော် ပေါ် နေသော ဟန်ပန်ကို မြင်ကြရသော ကင်းသမားများမှာ ဝိုင်းအုံဟားတိုက် ရယ်မောကြပါသည်။ လှောင်ပြောင်ခြင်းခံရသော ဦးရွှေမောင်ကြီးမှာ လတ်တလော ရင်ဆိုင်နေရသည့်ဘဝကို မေ့လျော့သွားပြီး ကင်းသမားများကို ဆဲဆိုရာမှ ကင်းသမားများနှင့် စကားများကြ ရပါသည်။ အဆဲသန်သော ဦးရွှေမောင်ကြီးအား စကြာနွယ်စင်အရပ်မှ ပသီကုလားလူမျိုး သူကြီးထံ ကင်းသမားများက ခေါ်ဆောင်သွားရာတွင် ကုလားသူကြီး ဦးစံမြင့် အမိန့်ဖြင့် တညတာ ထိပ်တုံးခတ်၍ ဖမ်းဆီးခြင်း ခံရပါလေတော့သည်။

မင်းတရားကြီး ဘုရားလည်း ခြေဦးတည့်ရာ ပြေးလွှားရင်း နောက်က လိုက်လာကြသော ကင်းသမားများနှင့် ခွေးတအုပ်ကို မျက်ခြေပြတ်စေရန် လှည့်ပတ်၍ ပြေးပါလေသည်။ ကင်းသမားများကို

မျက်ခြေပြတ်အောင် ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့သော်လည်း နောက်မှ ထပ်ချပ်လိုက်ပါလာသော ခွေးများ မျက်ခြေပြတ်အောင် မတတ်နိုင်ပါ။

မင်းတရားကြီးဘုရားမှာ အတော်ပင် မောဟိုက် ပင်ပန်းလာပါတော့သည်။ ရှေ့ကို ဆက်လက်၍ ဝေးဝေးပြေးနိုင်တော့မည် မဟုတ်တော့ကြောင်းကို အလိုလို နားလည်လာပါတော့သည်။

မင်းတရားကြီးဘုရားအနေဖြင့် သူ့နောက်မှ လိုက်လာသော ခွေးတအုပ်ကို မည်ကဲ့သို့ မောင်းနှင်ရမည်ကို စဉ်းစားရင်း ပြေးတော်မူပါသည်။ ပြေးရင်း နွတ်သီးနိမ့်လှသော ရေတွင်းတတွင်းကို အဝေးမှ လှမ်းမြင်မိပါသည်။ ၄င်းရေတွင်းတမ်းပေါ် ဆွဲတက်လိုက်လျှင် ခွေးများ အန္တရာယ်မှ လွတ်ကင်းမည်ကို စိတ်ကူးလိုက်မိပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ရှိသမျှ အင်အားများကို ဖျစ်ညစ်၍ ရေတွင်းဆီအရောက် ခြေကုန်ပြေးပါတော့သည်။

ရေတွင်းနား ရောက်လုနီးနီးကြခါမှ ခွေးတစ်ကောင်မှီလာ၍ လှမ်းဟပ်ကာ အဆွဲတွင် မင်းတရားကြီးဘုရား တင်ပါးကို ခြစ်မိရုံမျှဖြင့် လွတ်ထွက်သွားပါသည်။ နောက်တချီထပ်၍ အဆွဲလိုက်တွင် မင်းတရားကြီး ဘုရားလည်း ရေငင်စက်သီး တပ်ဆင်သည့်တန်းကို ခုန်ဖမ်းလိုက်ချိန်ဖြစ်သဖြင့် ခွေးကိုက်ခံရမည့်ဘေးမှ သီသီကလေး လွတ်မြောက်သွားပါသည်။ ထိုခွေးလည်း အရှိန်လွန်ကာ ရေတွင်းထဲသို့ ဇောက်ထိုးမိုးမျှော်ကျသွားသည်ကို မင်းတရားကြီးဘုရား လအရောင်ဖြင့် ကောင်းစွာမြင်လိုက်ရပါသည်။ နောက်မှ စားရဝါးရတော့အံ့ဟု စုပြုံလိုက်လာသော ခွေးများလည်း တကောင်ပြီးတကောင် ဆိုသလို ရေတွင်းထဲ အရှိန်လွန် ကျကုန်ကြပါသည်။

ရေတွင်းမှာ အတောင်နှစ်ဆယ်၊ နှစ်ဆယ့်ငါးတောင်ထက် မနည်းသောကြောင့် ခွေးများတဝုန်းဝုန်း ကျသွားသံမှာ ဆူညံနေပါသည်။ ရေတွင်းထဲ ကျရောက်သွားသော ခွေးများလည်း တကောင်ထက် တကောင် အလုအယက် တိုးဝှေ့၍ အပေါ် သို့တက်ရောက်ရန် ကြိုးစားနေသံများကို မင်းတရားကြီးဘုရား အမောဖြေရင်း ကြားနေရပါသည်။ ရေတွင်းဘောင်ပေါ် ထိုင်၍ အမောဖြေရင်း ကြားနေရသော ခွေးသံများကြောင့် ဂရုဏာစိတ်များပင် ယိုဖိတ်လာပါသည်။ ဂရုဏာတရား ကြီးမားလှသော မင်းတရားကြီးဘုရားမှာ ရေတွင်းထဲမှ ခွေးများကို မည်ကဲ့သို့ ဆယ်ယူရမည်ကိုပင် စဉ်းစားစိတ်ကူးလိုက်ပါသေးသည်။ ကြိုးရှည်ရှည် တချောင်းနှင့် ခြင်းကြီး တလုံးသာ မရှိပါက မည်သို့မျှ ဆယ်ယူရေးအတွက် အကျိုးမသက်ရောက် နိုင်ကြောင်း၊ ယခု လောလောဆယ် ခြေအနေအရ ကြိုးနှင့် ခြင်း ရရှိဖို့ကလည်း မလွယ်ကူပါကြောင်း မင်းတရားကြီးဘုရား သဘောပေါက်တော်မူ ဘိသည်။

ထို့ကြောင့် မင်းတရားကြီးဘုရားသည် ကယ်ဆယ်ရေး လုပ်ငန်းကို လက်လျှော့လိုက်ပြီး၊ နံနက်လင်း၍ ရွှေနန်းတော်တွင်း ပြန်လည်ရောက်ရှိက မင်းချင်းတို့ကို ဆယ်ယူရန် စေလွှတ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ ယခုမှုပင် မိမိကိုယ်ကိုမိမိ မည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ရမည်ကို တွေးတောဖို့ သတိရလာတော်မူပါသည်။

ငယ်ကျွန်ရင်း လက်ဆွဲတော် ငရွှေမောင်ကြီး တယောက် မည်သည့်နေရာတွင် ရောက်ရှိနေမည်ကိုလည်း မတွေးတတ်နိုင်အောင် ဖြစ်ရပေမည်။ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း ယခုလို ကင်းသမားများ ပေါ်များလှပြီး

ခွေးလေခွေးလွင့် များပြားသည့် ရတနာပုံ နေပြည်တော်အတွင်း သူတို့တတွေကို လွတ်ကင်းအောင် ကွေ့ပတ် ရှောင်လွှဲသွားရန် မလွယ်ကူမှန်း သိလာပါသည်။

ယခုအချိန်သည် သန်းခေါင်ယံ အချိန်သာသာ သာရှိပါသေးသည်။ နံနက်လင်းသည့်တိုင်အောင် ကျန်ရှိနေသေးသော အချိန်များကို မည်ကဲ့သို့ ကုန်လွန်စေအောင် ပြုလုပ်ရမည်နည်း။ စဉ်းစားရင်း မြို့အဝင်၊ အထွက် များတွင် ရှိတတ်သော ဇရပ်တဆောင်ဆောင်ပေါ် သွားရောက်အိပ်စက်ရင်း အချိန်ကုန်လွန်စေခြင်းသည်သာ ဘေးအကင်းဆုံး ဖြစ်မည်ကို တွက်ဆမိပါသည်။ တွက်ဆချက်ကို အပြီးတိုင် ဆုံးဖြတ်တော်မူပြီး ရေတွင်းဘောင်ပေါ်မှ ထလျက် တောင်ဘက်စူးစူးသို့ ထွက်ခွာသွားတော် မူပါလေသည်။

စိတ်အေးလက်အေး လမ်းလျှောက်တော် မူလေမှ ခရောင်းတော အတွင်း ဖြတ်နင်းသွားရသည့် ခြေဖဝါးတော်တို့မှာ နာရကျင်ရမှန်း သိလာပါသည်။ ဖိနပ်တော်မှာ ပြေးရင်းလွှားရင်း မည်သည့် နေရာတွင် ကျွတ်ကျန်ရစ်မှန်း မသိနိုင်တော့ပါ။

သည်လိုလျှောက်ရင်း မကြာမီ မြို့တော်ပြင် ချမ်းမြသာစည် အရပ်ရှိ ဆင်ဖြူကန် သင်းချိုင်းသို့ ရောက်ရှိလာပါသည်။ လရောင်အောက်တွင် မြင်တွေ့နေရသော အုတ်ဂူဖွေးဖွေးနှင့် မြေပုံများက သင်းချိုင်းဖြစ်ကြောင်းကို သက်သေခံနေပါသည်။

မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း သည်တော့မှ သက်ပြင်းရဲရဲ ချဝန့်ပါတော့သည်။ ဇရပ်အများအပြား ရှိသည့်အနက်မှ ချောင်ကျသော ဇရပ်ကြီး တခုပေါ်တက်၍ အိပ်ရန်နေရာ ရွေးချယ်ပါသည်။

လအရောင်ကင်းသော အမှောင်ရိပ်တနေရာမှ ဒေါင့်တခုကို အိပ်စက်ရန် နေရသတ်မှတ်၍ ပုဆိုးစတဖက်ဖြင့် ဖုံများကို သုတ်သင် ရှင်းလင်းပြီး စက်တော်မူပါတော့သည်။ ပင်ပန်းတော်မူလာသည့် အရှိန်ဖြင့် နစ်နစ်မြိုက်မြိုက် စက်တော်ခေါ်၍ ပျော်တော်မူပါသည်။

စက်တော်ခေါ်နေသည့် မင်းတရားကြီးဘုရား ဝတ်ဆင်ထားသည့် ကိုယ်တော်ပေါ်မှ ဖျင်သိုရင်းအင်္ကျီကို လာရောက် ချွတ်နေသည့်အတွက် မင်းတရားကြီးဘုရားမှာ စက်တော်ခေါ်ရာမှ နိုးတော်မူလာပါသည်။

နိုးလျှင်နိုးခြင်း ကြက်သရေမင်္ဂလာ ကင်းမဲ့သော ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူနေသော ခွေးအူသံ ရှည်ကြီးကို ကြားရပါသည်။ မင်းတရားကြီး ဘုရားသည် အိပ်မှုံစုံမွှားဖြင့် မဲမဲအရိပ်သဏ္ဍာန်နှစ်ခုသည် သူ့ဝတ်ဆင်ထားသော ဖျင်သိုရင်းအင်္ကျီကို ချွတ်ခွာနေကြောင်း သိမိ၍ ဟဲ့ ဘယ်သူတွေနည်း၊ ဘာပြုမဲ့ ငါ့အင်္ကျီကို ချွတ်ရသည်လဲ” ဟု မေးလိုက်သည်။

မဲမဲသဏ္ဍာန်တခုက “နင့်အမေ … ဘယ်က အသေကောင် ဟုတ်သည်လဲ ငကျွဲရ၊ နင်မူးမူးရူးရူးနှင့် အိပ်ပျော်နေသသူကို အသေထင်နေသည်ပ …” ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

"ငါကိုယ်တိုင် ပါးစပ်ဖြဲကြည့်သည်ပ ဖုတ်ကောင်ဝင်လာသည်ထင်တယ် ကိုရင် ...။ ဖုတ်ဝင်လို့သာ ခုမှ စကားစလာသည်ကိုများ ကိုရင်က အကြောက်ဝင်နေပြန်ပလား ... ။"ဟု အခြား မဲမဲသဏ္ဌာန်တခုကလည်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

သူတို့ချင်း စကားပြောသံ ကြားလေတော့မှ မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း အဖြစ်မှန်ကို ရိပ်စားမိပါတော့သည်။ သူစက်တော်ခေါ်နေသည်ကို သုဘရာဇာများက သူသေထင်မှတ်၍ အဝတ်များလာချွတ်ခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

(ထိုခေတ် ထိုအခါက ကူးစက်တတ်သော ရောဂါကျောက်ရောဂါ၊ ကာလသား ရောဂါမျိုးများနှင့် အချိန်မဲ့ သေသောသူများကို ရပ်ရွာအတွင်းမထားပဲ သင်းချိုင်းသို့ ပို့ထားကြသည်။ နံနက်အချိန်ကျရောက်မှ သရဏဂုံတင် သင်းချိုင်းတွင်ပင် မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်ကြပါသည်။) မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း မနေသာတော့ပဲ စက်တော်ခေါ်ရာမှ ထတော်မူရင်း ....

"ငမိုက်သားတွေ ဘယ်က အသေကောင် ဟုတ်ရသည်လဲ၊ နင်တို့ အိပ်နေမှန်းမသိ သေနေမှန်းမသိပဲ ...။" ဟု ပြောလိုက်သည်။

မင်းတရားကြီး စကားအဆုံးတွင် တခုသော မဲမဲသဏ္ဌာန်က .... "ကိုရင် ဖုတ်ဝင်သည်သာ အမှန်ပ ...။ မြန်မြန်ရိုက် မလှဲရင် ငါတို့ ဒုက္ခတွေ့မည် မလွဲမို့ မြန်မြန်ရိုက်ပါ" ဟု ဖွတ်ပင် တိုက်တွန်းနေပြန်သည်။

သည်အတိုင်း ငြိမ်နေလျှင် မင်းတရားကြီးဘုရားအား ရန်မူလာဖို့သာ ရှိတော့မည်ကို သိတော်မူသဖြင့် ငမိုက်သား နစ်ယောက်အား ရန်မပြုမီ အရင်ဦးစွာ ဆုံးမမှ သင့်တော့ပေမည်ဟု ထိုင်ရာမှ လျှင်မြန်စွာ ထတော်မူပြီး သုဘရာဇာ နစ်ယောက်ကို ဆုံးမတော်မူဖို့အတွက် ခါးတောင်းကြိုက်ရန် ပုဆိုးစကို လိုက်ဆွဲလေမှ ကိုယ်တော်ပေါ်တွင် ပုဆိုးမရှိ မိမွေးတိုင်း၊ ဖမွေးတိုင်း ဖြစ်နေကြောင်း သိရပါတော့သည်။ နစ်ခြိုက်စွာ စက်တော်ခေါ်တော်မူခဲ့မိသည့်အတွက် ခါးဝတ်ပုဆိုးများ အိပ်သည့်နေရာတွင် ကျွတ်နေလေသလားဟု အိပ်စက်ရာနေရာ လှမ်းကြည့်မိသော်လည်း ဗလာနတ္ထိ လုံးဝမရှိ။ သည်တော့မှ မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း တရားခံအစစ်အမှန်ကို ရိပ်မိ သိရှိပါတော့သည်။ သုဘရာဇာ နစ်ယောက်ပင် ကိုယ်တော့ပုဆိုး ချွတ်ယူသူများပင် ဖြစ်ပေမည်။

"ဟော့ ... ငမိုက်သားကောင်တွေ ... ငါ့ကိုယ်ဝတ်ပုဆိုး ပြန်ပေးပါဘိ ... ငါဟာ သေသူမဟုတ်မှုမှန် သိကပြီပဲ .... နင်တို့ယူသည့် ပုဆိုးပြန်ပေးပါ ... ။"

"အေးဟဲ့ ... သေသူ မဟုတ်မှန်းတော့ သိကပြီ ..။ နင့်ကိုယ်ဝတ် ပြန်လိုသပ ဆိုရင် ငါတို့ အိပ်ပျက်ပြီး ဘာပစ္စည်းမှ မရလေသမို့ ငါနဲ့ လက်ပန်းသတ်လို့ နင်နိုင်ရင် နင့်ကိုယ်ဝတ်ပုဆိုး ပြန်ပေးရမပေ့ါ ... .နင်ရှုံးရင်တော့ ငါ နင့်ပုဆိုးကို ယူပမယ် ... နစ်ခြိုက်ရဲ့လား ... ။"

မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း သည်လမ်းမှလွဲ၍ တခြားနည်းဖြင့် ပြန်လည်ရယူရန် လမ်းစ မမြင်တော့သဖြင့် သူတို့အလိုကို လက်ခံလိုက်ရသည်။

"အေး .... နင့်ဆိုစကား အတိုင်း မြိပစေ ... နင့်စကား မတည်မကြည်ခဲ့ရင် မြို့ဝန်ကို တိုင်ကြားပြီး အပြစ်တော် ရစေရမည်ပ ....။"

မင်းတရားကြီး ဘုရားသည် အလောင်းမင်းတရားကြီး အနွယ်တော်ပီပီ ရဲရင့်သူ ဖြစ်ပေသည်။ မင်းသားတို့ သင်ကြား တတ်မြောက်အပ်သော အဋ္ဌာရသအတတ် တဆယ့်ရှစ်ရပ်ကိုလည်း တတ်မြောက်သူ ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ပြင် ရှမ်း၊ ယွန်း၊ ဗန်ရှည်ဆရာ၊ ဗန်တိုဆရာ များထံမှလည်း ဗန်တို၊ ဗန်ရှည်များကို စနစ်တကျ သင်ကြားထားသူဖြစ်၍ ကိုယ်ခံပညာ ကောင်းပါသည်။ သို့ပင် ဖြစ်လင့်ကစား ယခု လက်ပန်းသတ်ရမည် ဆိုပြန်တော့ ကိုယ်မကျွမ်းကျင်သော ပညာဖြစ်သဖြင့် ဂရုပြု၍ သတ်ပုတ်ရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်တော်မူပါသည်။

တဖက်မှ မဲမဲဂျာန်သူသည် ဗလကောင်းဟန် တူပေသည်။ မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း ထိုသူ၏ လှုပ်ရှားမှုကို ကြည့်မိရာ ခါးတောင်း မြှောင်နေအောင်ကြိုက်၍ လက်ပန်းပေါက် တဖြောင်းဖြောင်းခတ်လျက် လက်ပမ်းသတ်ရန် ဟန်ရေးပြနေပါသည်။ မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း သူလို ဟန်ရေးပြ၍ ပြန်လည် ခြိမ်းခြောက်ရန် စိတ်ကူးပါသည်။

ကတောင်းကြိုက်ရန် ပုဆိုးကို ပြန်ပြင်ပါသည်။ မေ့လျော့နေမိသော စိတ်တော်အတွက် မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း ပြုံးမိပါသည်။ ခါးတောင်းကြိုက်စရာ မလိုတော့သည်နှင့် လက်ပန်းပေါက်ခတ်ပါသည်။

လက်ပန်းပေါက် ခတ်သံမှာလည်း မဲမဲလူလို တဖြောင်းဖြောင်း ထွက်မလာပဲ တဖြောင်းဖြောင်း မည်ရမည့်အစား တဖျတ်ဖျတ် မည်သံသာ မထွက်ချင်၊ ထွက်ချင်နှင့် ထွက်ပေါ်လာပါသည်။ လက်ပမ်းပေါက် ခတ်သံအထွက် တဖက်ရန်သူမှာ မင်းတရားကြီး ဘုရားအပေါ် အထင်သေးသွားပါသည်။

"ကိုယ့်လူ လက်ပမ်းခတ်သံကြားရတာ မီးနေသည် ညည်းသံနဲ့ တူသဗျ ....။ ကျုပ်ကို နိုင်အောင် သတ်နိုင်သပဆိုရင် ကိုရင့်ပုဆိုး ပြန်ပေးရုံမကပဲ အလိုရှိရာ အရပ်ရောက်အောင် ကုန်းပိုးပြီး ပြန်ရစေမဗျ ...။"

"နင်လဲ ငါ့ကို အနိုင်သတ်နိုင်သပဆိုရင် နင့်အတွက် ငါ့ကိုယ်ဝတ် ပုဆိုးအပြင် ငွေတော်ငါးရာလဲ ပေးမည်ပ .... ။"

"အလို ... သည်လူ ကြွယ်ဝဟန် ရှိသဟ ကျွဲရ ... ၊ သင်းကို ငါအနိုင် သတ်မဗျာ ....။ သာမှ ငါ့မှာ သက်တောင့်သက်သာ နေနိုင်ပေမယ် ... ဟီး .. ဟီး ..." ဟုပြောရင်း သဘောကျ ကြေနပ်ဟန်နှင့် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဟီးထိုးနေပါသည်။

"ကိုရင် ပြောသည်ကတော့ အားကျစရာပေပဲ ...။ သင်းကို နိုင်ပါပြီတဲ့ ...။ သင်းဟာ ဘယ်အရပ်ကလာလို့ ဘယ်အရပ်ကို

သွားမည့်သူမှန်း ကိုရင်လဲမသိ၊ ငါလဲမသိရပဲနှင့် သင်းငွေတော် ငါးရာပေးနိုင်သသူမှန်း ဘယ်လိုယုံရပ ... ။”

သူတို့ချင်း ပြောဆိုသံကြောင့် မင်းတရားကြီးသည် စဉ်းစားရင်း ဤအခြေအနေအတိုင်း ဆိုပါလျှင် မည်သူမျှ ယုံကြည်နိုင်ဖွယ် မရှိသည်ကို နားလည်ရပါသည်။ သို့ကြောင့်

“နင်တို့ ငါ့ကိုသာ အနိုင်သတ်စမ်းပါ ... ။ နင်တို့ နိုင်သပဆိုရင် ငွေတော်ငါးရာ နင်တို့ဆီအရောက် ငါကိုယ်တိုင်လာပို့မဗျ ... ။ စိတ်ဝမ်းချချသာ နေပါဘိ ..။ ငါ့ကို မယုံမကြည်သော် ဘုရား သစ္စာဆိုမည်ပ ...။”

ထိုသို့ မင်းတရားကြီးဘုရားနှင့် သုဘရာဇာတို့ အချေအတင် ပြောဆိုနေကြချိန် အရှေ့လောကဓါတ်ဆီမှ ကြယ်နီပင် ထွက်ပေါ် လာချေပြီ။ လက်ပမ်းသတ်ပွဲကား စတင်လေပြီ တကား ....

ဘဝရှင်မင်းတရားကြီး ဘုရားနှင့် သုဘရာဇာတို့ တယောက်အလစ် တယောက် ချောင်းမြောင်းရင်း သင်းချိုင်း ဇရပ်ပေါ်တွင် လက်ပမ်း စတင်သတ်နေကြပါသည်။ တပိုင်းတစသော လအရောင်မှာ ဇရပ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်နေပြီ ဖြစ်သဖြင့် တယောက်အကဲ တယောက်ကောင်းစွာ အကဲခတ်နိုင်ပါသည်။

မင်းတရားကြီးဘုရားနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ရမည့် သုဘရာဇာသည် အတော်ပင် တောင့်တင်း သန်မာပုံရလေသည်။

လှုပ်ရှားမှုတို့ကို ကြည့်မြင်ရသည်မှာလည်း ဖြတ်လတ်ပံ့ ရပါလေသည်။ မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း အလစ်မပေးစတမ်း ရန်သူလှုပ်ရှားတိုင်း မျက်နှာမူလျက် တိုက်ခိုက်ရန် စောင့်စားနေပါသည်။

မင်းတရားကြီးဘုရား အလစ်မပေးစတမ်း စောင့်စားနေဆဲ သုဘရာဇာသည် မင်းတရားကြီးထံ လျှင်မြန်စွာ ဘေးတိုက် ဝင်ရောက်ပူးကပ်လိုက်ပါသည်။ ခါးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲလျက် ခြေထောက်ခြင်း ချိတ်လှဲလိုက်၍ မင်းတရားကြီးဘုရား လဲကျ သွားပါသည်။ သုဘရာဇာသည် လဲကျသွားသော မင်းတရားကြီးဘုရား ကိုယ်ပေါ် ခွစီးလျက် ကျောပြင်နှင့် ကြမ်းထိစေရန် ကျိုးစားပါတော့ သည်။

မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း ကိုယ်တော်ပေါ်မှ ခွစီးထားသူ သုဘရာဇာ၏ ညာဘက်လက်နှင့် ညာဘက်ပုခုံးစွန်းကို တွန်း၍ ကိုယ်ကို လိမ်စောင်းသွားအောင် ပြုလုပ်လိုက်ပါသည်။ ကိုယ်လိမ်စောင်း သွားသည်ကြောင့် သုဘရာဇာ၏ ဖိအား ပျက်ပြယ်သွားသည်နှင့် ဗန်တိုနည်းဖြင့် သုဘရာဇာလက်အား ဘယ်လက်ဖြင့် ခိုင်မာစွာ ချုပ်နှောင်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျစေအောင် ကျင်လည်စွာ ပြုလိုက်ပါတော့သည်။

သုဘရာဇာလည်း မမျှော်လင့်မိသော တုံ့ပြန်မှုနှင့် လျှင်မြန် ဖြတ်လတ်စွာ တိုက်ခိုက်လာမှုကြောင့် မခုခံနိုင်မီ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ အပြီးတိုင် လှဲချခြင်းခံလိုက်ရပါတော့သည်။

မင်းတရားကြီးဘုရား၏ ပညာသားပါပါ သူ့အား ထိန်းချုပ်၍ မလှုပ်မရှားနိုင်အောင် အနိုင်ယူသွားသည်ကို မမှုတော့ပဲ ....

"ကိုယ့်လူရ ကျုပ်ရှုံးရတာ ဝမ်းမနည်းပေဘူး ....။ ကိုယ့်လူမှာ လက်ပမ်းပညာ တဖက်ကမ်းခတ် တတ်မြောက်သသူ ဖြစ်သမို့ ကျုပ်ကျေနပ်သည်ပ ...။"

"အိမ်း .... နင်ဟာ သုဘရာဇာ ဖြစ်ပေမဲ့ ရဲရင့်ပြတ်သားလှပေသဗျ .... နင့်နာမည် အသူနည်း ....။"

"ကျုပ်နာမက ငမှတ်ပ ...။ သူ့ကိုတော့ ကျွဲခေါ်ဆိုသည်ကို လူတိုင်း သိကြသည်ပ ...။ ဆင်ဖြူကန် ငမှတ်ဆိုလျှင် လက်ပမ်းသားတိုင်း သိလေသဗျ ...။ ရတနာပုံ နေပြည်တော်ထဲတွင် ငမှတ်အမည်ဟာ အကျော်ဒေယျ သိသူမရှားပါ ....။"

မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း ငမှတ်ပေးသည့် ပုဆိုးကို ဝတ်ရင်း ....

"ကျုပ်ကို ကျုံးတောင်ဘက်နား စိတ္တရမဟီရပ် ရောက်အောင် ပို့ပေးပေရော့ ကို့လူရေ ... ခုပဲ သွားကြမှ တော်ရော့မယ် ....။"

မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း ငမှတ်ကျောထက်မှ စီးရင်း စိတ္တရမဟီရပ်သို့ အရောက်လာခဲ့ပါသည်။

ငမှတ်နှင့် အဖော် ငကျွဲတို့မှာလည်း လမ်းတွင် ရောက်တက်ရာရာများကို ပြောဆိုလာကြပါသည်။

မင်းတရားကြီးဘုရား၏ အမည်၊ အလုပ်အကိုင်တို့ကို မေးမြန်းရာ ရွှေဘိုနယ်မှ သစ်ဝါးကုန်သည် ကိုရင်ကောင်းမြတ် ဖြစ်ကြောင်း ...။ မနေ့က မြင့်မိုရ်ပွဲကြည့်ရင်း အလည်လွန်သွားရာမှ ကင်းသမားများကို ရှောင်ကွင်းရင်း သင်းချိုင်းဇရပ်ပေါ်အထိ ပြောပြပါသည်။ စွန့်စားခန်းများကို မင်းတရားကြီးဘုရားမှာ သတိရလာသောကြောင့် ပီတိတွေ ဖြာရပါသေးသည်။

ရောင်နီပေါ်လာချိန် မင်းတရားကြီးဘုရားတို့မှာ စိတ္တရမဟီ ရပ်ကွက်တွင်းသို့ ရောက်ရှိလာကြပါသည်။

သုဘရာဇာများကို ပြန်စေပါသည်။ သူ့တပည့်တယောက်ကို ညနေပိုင်းတွင် ငမှတ်နှင့် ငကျွဲအတွက် ငွေသားငါးရာကျပ် အလိုရှိရာ အသုံးပြုနိုင်ရန် ပေးပို့ပေးလိုက်မည့်အကြောင်း အမိန့်ရှိလိုက်ပါသည်။

သုဘရာဇာ နှစ်ယောက်လည်း ထိုစကားကြားသိရသဖြင့် ဝမ်းမြောက် ကြည်နူးစိတ်တို့ဖြင့် မင်းတရားကြီးဘုရားအား ဦးညွှတ် အရိုအသေပေးလျက် လာလမ်းအတိုင်း ရွှင်မြူးစွာ ပြန်သွားကြပါလေသည်။

ထို သုဘရာဇာများ ပျောက်ကွယ် သွားလေတော့မှ မင်းတရားကြီး ဘုရားလည်း မည်သူမျှ မရိပ်မိစေပဲ ရွှေနန်းတော် အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားပါ လေတော့သည်။ မင်းတရားကြီး ဘုရားသည် ငယ်ကျွန်လက်စွဲတော် ငမောင်ကြီးအား သူ့ကိုပြစ်ထားခဲ့၍ ကိုယ်လွတ်ရုန်းသွားသည်ဟု ထင်မှတ်မှား၍ သုံးရက်တိတိ စကားမဆိုပဲ နေပါသည်။

နံနက်လင်းလျှင် ဦးရွှေမောင်ကြီးလည်း သူကြီး ဦးစံမြင့်အား မြို့ဝန် ဦးသာဘိုကို အခေါ်ခိုင်းပါလေသည်။ သူကြီးလည်း ဆင်းရဲသားတဦးက မြို့ဝန်မင်းကို ခေါ်ခိုင်းသည့်အတွက် ပျက်ရယ်ပြုခါ ဘဝင်ကိုင်နေသော အရူးတယောက်ဟု အထင်ရောက်သွားပါသည်။

"ကိုယ့်လူက ရာရာသသ မြို့ဝန်မင်းဦးသာဘိုကို တွေ့ချင်ရအောင် မြို့ဝန်မင်းကို သင့်အမေ့လင် မှတ်နေဘိသည်လား ....။ သည်အချိန်တွင် မြို့ဝန်မင်းဘုရားသည် သူ့မယားလေးများနှင့် ဖက်၍ စက်တော်ခေါ်လို့ ပျော်တော်မူဆဲ ရှိပေဦးမည်ပ ငါ့လူရ ....။"

ဦးရွှေမောင်ကြီးလည်း မခံချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာပြီး သူကြီးမျက်နှာကို တံတွေးဖြင့် လှမ်းထွေးရင်း

"ခွေးသား ... ငါ့ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်စမ်း ..။ နင် ရွှေနန်းတော်ကြီးထဲ မရောက်ဘူးလေသည်မို့ ငါ့မသိမမြင်ဘူးလေသည်ပ ...။ လက်ဆွဲတော် ရွှေမောင်ကြီးဆိုတာ ငါဘဲဟ ...။" ဟု ကြိမ်းမောင်းလိုက်သည်။

ဦးရွှေမောင်ကြီး ကြိမ်းမောင်းသံကြားရတော့မှ သူကြီးမှာ ကြောက်ရမည့်အစား သူထင်မှတ်နေသလို ဘဝင်မြင့်သော အရူး တစ်ယောက်ဟု အတည်ပြု၍ သူ့တပည့်အား

"ကြိမ်ကောင်းတလုံး ပေးစမ်းပါ ..။ ငမြိုင်သည် အရူးကို ကြိမ်ဆေး တိုက်ကျွေးပေးရပေလိမ့်မဗျား ....။" ဟုပြောလိုက်သည်။

သူကြီး၏ တပည့်လည်း ဆရာအမိန့်အတိုင်း ကြိမ်လုံးကို ယူလျက် သူကြီးလက်ဝယ်သို့ ပေးအပ်လိုက်ပါသည်။ ဦးရွှေမောင်ကြီး လည်း သူကြီးအား အော်ဟစ်ဆဲဆို ကြိမ်းဝါးပါသည်။ သူကြီးလည်း အဆဲခံရသဖြင့် ဒေါသပိုထွက်ခါ ဦးရွှေမောင်ကြီးကို ကြိမ်ဖြင့် တအားဆွဲရိုက်ပါတော့သည်။ ရိုက်လေ၊ ဆဲလေ ... ဆဲလေ၊ ရိုက်လေ ဖြစ်နေသဖြင့် ဆူညံသံကြောင့် ရပ်ကွက်အတွင်းမှ လူအများ လာရောက် ကြည့်ရှုကြပါသည်။ ဦးရွှေမောင်ကြီး ကိုယ်ပေါ်တွင်လည်း ကြိမ်လုံးရာ အလျှိုး အစင်းများဖြင့် ပြည့်နှက်နေပါလေသည်။ လာကြည့်ကြ သူများဖြင့် ပြည့်နှက်နေပါလေသည်။ လာကြည့်ကြသူများ ထဲတွင် အိပ်ဖန်တော်သား တယောက် ပါရှိလာသည်ကြောင့် ထိုအိပ်ဖန်တော် သားကပင် ... သူကြီးမင်း လူမှားနေပါပေ့ါ ...။ ဒါ ပင်းတလဲစား လက်စွဲတော်ကြီး ဦးရွှေမောင်ကြီးပ ... သူကြီး ကျေချောအောင် ပြုပေမှ သက်သာရာ ရတော့မယ်ဗျ ... ။"ဟု ကံအားလျော်စွာ ရောက်ရှိလာသော အိပ်ဖန်တော်သား ပြောကြားချက်ကြောင့် သူကြီးမှာ မျက်လုံးပြူးသွားရပါသည်။ ဦးရွှေမောင်ကြီးအား ထိပ်တုန်းမှ ဖြုတ်၍အိမ်ပေါ်သို့ ပွေ့ချီမတင်ခါ ဒဏ်ရာများကို နနွင်းနှင့် ဆေးများ လိမ်းကျံ၍ အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါလေသည်။

ဦးရွှေမောင်ကြီးလည်း သူကြီးတစ်ယောက် အနေဖြင့် ငယ်သားများ ပြောသမျှ ယုံကြည်သူဖြစ်သည်။ အမှုကို အမှန်အကန် မစစ်ကျောပဲ ထိပ်တုန်း အရင်ခတ်တတ်သည့် အမူအကျင့်ကြောင့် သူကြီးအဖြစ်နှင့် မတန်ရာ၊ သို့အတွက် ရာထူးမှ ထုတ်ပယ်၍ ကျောတရာ၊ ရင်တရာ ပါးကွက်သားများကို ရိုက်ပါစေဟု မြို့ဝန်မင်းအား မေတ္တာရပ်ခံ၍ ရွှေနန်းတော်အတွင်းသို့ ပြန်သွားပါလေတော့သည်။

နေပြည်တော်အတွင်း အချိန်မဲ့ သွားလာရာတွင် မီးစီး၊ မီးတိုင်၊ မီးအုပ်ဆောင်း မပါ၊ မရှိပဲ မသွားလာရဟူသော အမိန့်တော် ရှိပါလေသည်။ မီးအုပ်ဆောင်း မယူသွားမိသည်ကြောင့် တွေ့ကြုံရသော ဒုက္ခ သုက္ခများအတွက် သူ့ကိုယ်သူ ပေါ့လျော့ရလေမည်လားဟု အပြစ်တင်မိပါသည်။

သူ၏ ပေါ့လျော့မှုကြောင့်လည်း မင်းတရားကြီး ဘုရားပါ ကြီးစွာသော အန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်ကို ကြားသိရသည့် အတွက်လည်း စိတ်မကောင်းခြင်း ဖြစ်မိပေတော့သည်။

မြို့တံခါးများ မပိတ်မီ ထွက်ခွာကြရန် ချိန်းဆိုထားသည့် အတိုင်း ဦးရွှေမောင်ကြီးလည်း မင်းတရားကြီးဘုရား ရှိနေမည်ဖြစ်သော ပန်းခုန်အုတ်တိုက်သို့ သွားပါသည်။ အသင့်စောင့်မျှော်နေသော မင်းတရားကြီးဘုရားနှင့် တွေ့ဆုံပြီးလျှင် သူယူဆောင်လာခဲ့သော အဝတ်အစားထုတ်ကို မင်းကြီးဘုရားအား ဆက်သတော်မူပါသည်။ မင်းတရားကြီးဘုရားကို အဝတ်အစား လဲလှယ်စေပါသည်။

"ဟဲ့ ... ငမောင်ကြီး သည်အဝတ်အစားတွေက ကောင်းလှချည်လားကွယ်ရို့၊ ခါသာပိတ် သိုရင်း အင်္ကျီ၊ ပိုးချိန်းပုဆိုး ပါကလား .... ဒါသူကြွယ်တွေသာ ဝတ်တဲ့အဝတ်ပေပဲ ...."

"မှန်လှပါ ... ယနေ့ မင်းတရားကြီးဘုရား သွားရောက်လိုသော နေရာသည် ငွေစပေများသသူ ...၊ ဖြုန်းနိုင် သုံးစွဲနိုင်သော လူရည်တတ်များ လှည့်ပတ်ကျက်စားရာ အရပ်ဖြစ်ပါသဖြင့် ယခုကဲ့သို့ စီစဉ်ရခြင်း ဖြစ်ကြောင်းပါဘုရား .... ။"

ဦးရွှေမောင်ကြီးလည်း မင်းတရားကြီးဘုရားအား ရှင်းလင်း တင်လျှောက်ရင်း ကတ္တီပါ ငွေစအိပ်ရှုံ့လေးကို ကိုင်မြှောက်ကာ လှုပ်ရမ်းပြသပါသည်။ ရွှေစ၊ ငွေစသံများပင် လှုပ်ရမ်းသည့် အရှိန်ကြောင့် ထွက်ပေါ်လာပါသည်။

"သည်လိုဖြင့် ရှိပစေ ... ငမောင်ကြီး ...။ လူကြား၊ သူကြားထဲ ရောက်လျှင်တော့ ငါ့ကို မင်းတရားကြီးဘုရားတွေ လုပ်နေရင် သည်တခါ နင့်ခေါင်းကို လင်းတစာ ကျွေးမဗျား ...... ။"

"သတိတော် မပြတ်မလတ် ရှိရပါစေ့မည်ဘုရား ...။ ကျွန်တော်မျိုးကြီးလည်း မင်းတရားကြီးဘုရား အပါးတော်မှာ တသက်လုံး ခစားလာသသူ ဖြစ်နေပါသဖြင့် နှုတ်ကျိုး နေမိခြင်းကို ဆင်ခြင်၍ အမှားအယွင်းကို ခွင့်လွှတ်တော်မူပါဘုရား...."

"အိမ်း .... ဟုတ်ပေသဗျ ...။ ဟုတ်ပေသဗျ ...။ ဒို့များ ဘာနဲ့ သွားကြမည်လဲ ...။

သူကြွယ် ဟိတ်လုပ်ရမည် ဆိုလျှင် ဘီရှိလှည်းများ စီးနေရမည်လား .... ။"

"အမိန့်တော် မှတ်ထားတော်မူသည့်အတိုင်း ခွေးသံလည်း မကြား၊ လူသူနှင့်လည်း မဝေးကွာရဟု မိန့်ဆိုတော်မူသည့်အတိုင်း စီစဉ်ထားကြောင်းပါ မင်းတရားကြီးဘုရား ....။"

မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း အဝတ်အစားများ လဲလှယ်တော် မူပြီးသည့်နောက် မှန်ကြုတ်တော်ကို ရှုစားရင်း ပြုံးတော်မူပါလေသည်။

မင်းတရားကြီး ကိုယ်တိုင်မှာ သန်မာဖျတ်လတ်လျက် ရှိဆဲဟူသော ယုံကြည်ချက်ကို ခိုင်မာစေရန် နပျိုလျက် ရှိဆဲပင်ဖြစ်သည်။

"ကျွန်တော်မျိုးကြီးများသည် လမ်းကထွက်ခွာတော်မူရပါမည် ဖြစ်ပါသည်ဘုရား ..." ဟု တင်လျှောက်ရင်း ပန်းခုံတော်အုတ်တိုင် အရှေ့ဘက်ပြူတင်းမှ ဆင်ဖြူနန်းတော် (ဆင်တင်းကုတ်) ရှိရာသို့ လက်ညိုးညွှန်ပြရင်း တင်လျှောက်သည်ကို မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း မျက်ခုံးနှစ်ဖက် ရှုံးတော်မူရင်း ဘယ်သို့ ဆိုဘိသနည်း .... ငမောင်ကြီး .... ငါကိုယ်တော် နားတော်မရှင်းလှပေဘူး ...။ မောင်မင်း နားတော်ပေါက်အောင် ထပ်မံ လျှောက်တင်စမ်းပ ... ။"

"ဘုရား ကျွန်တော်မျိုးကြီး ဆင်ဖြူနန်းတော် (ဆင်တင်းကုတ်) ရှေ့တွင် မြင်းနှစ်ကောင် အဆင်သင့် ချည်နှောင်ထားခဲ့ကြောင်းပါဘုရား .... မင်းတရားကြီးဘုရား ဆင်ဖြူတော် ရှုစားရင်း ပြတင်းပေါက်တော် ရှေ့ရှိ အုတ်လက်ရမ်းမှ ကျော်လွှား၍ အောက်သို့ဆင်းရပါမည်ဘုရား ....။"

"ဟဲ့ ... ငမောင်ကြီး ..... အုတ်လက်ရမ်း မပါပဲ မြေပြင် အရောက် အမြင့်ခုနစ်တောင်နှင့် တမိုက်ရှိသည်ကို နင်မေ့နေလေရော့ သလား ... ။ သည်လောက် အမြင့်က ခုန်ချရလို့ ငါကိုယ်တော်မြတ် ကျိုးတော်မူပမည် ... ။"

အုတ်လက်ရမ်းသည် ခုနစ်တောင့်တထွာ အမြင့် ရှိကြောင်း ကျွန်တော်မျိုးကြီး သိပါသည်ဘုရား ... ။ အုတ်လက်ရမ်းပေါ်မှ ခုန်ချရန်

မဟုတ်ပါဘုရား ... ကျွန်တော်မျိုးကြီးရှေ့က အရင်ဆင်းပြပါမည်ဘုရား ....။

ကျွန်တော်မျိုးကြီးဆင်းသည့် အတိုင်း ခုန်ဆင်းလျှင် လွယ်ကူချောမောစွာနှင့် အောက်သို့ ကြောင်ကျ ကျနိုင်ပါသည်ဘုရား ...။"

"သည်လိုဆိုလျှင်လဲ နင်အရင်ဆင်းသည်ကို ငါကိုယ်တော်မြတ် ရှုစားတော်မူပြီးမှ နင့်ကို တုပဆင်းရမည်ပ .... ။"

မင်းတရားကြီးဘုရား မိန့်တော်မူသည်နှင့် ဦးရွှေမောင်ကြီး လည်း အုတ်လက်ရမ်းပေါ် ကျော်တက်ရင်း လက်ရမ်းအခြေပေါ် ကျော်ခွလျက် ရပ်ပါသည်။ အုတ်လက်ရမ်း အရှေ့ဘက်မှ ရပ်ရင်း

"ကျွန်တော်မျိုးကြီး ပြအပ်သည်ကို စေ့စေ့ရှုစားတော်မူပါ ... အမှား တကွက်ရှိပါက အကျသက်သာမည် မဟုတ်ကြောင်းပါ မင်းတရားကြီးဘုရား ....." ဟု လျှောက်တင်လိုက်သည်။ ထိုသို့ လျှောက်တင်တော်မူပြီး သူမျက်နှာမူနေရာမှ မင်းတရားကြီးဘုရားအား ကျောပေးလျက် လက်နောက်ပြန် အုတ်လက်ရမ်းကို ကိုင်ကာ ဖင်ထိုင်ပါသည်။ သို့ ဖင်ထိုင်ပြီးမှ ထိုင်နေရာဘေးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ကိုယ်လိမ်စောင်းထောက်၍ အောက်သို့ လျှောချလိုက်ပါသည်။ လက်နှစ်ဖက်မှ တွဲလောင်းဆွဲရင်း မင်းတရားကြီးဘုရားအား"

သည်နေရာမှ လက်ကို ဖြေမချမီ အုတ်ခုန်ကို ခြေနင့်ကန်၍ ကိုယ်ကိုကွာစေပြီး လက်ဖြုတ်ချလိုက်လျှင် ကြောင်ကျ ကျနိုင်သည်ကို

ရှုစားတော်မူပါဘုရား ... ။”ဟု ပြောဆိုလျှောက်ထားရင်း အောက်သို့ ခုန်ချလိုက်ပါသည်။

“သည်လိုဆိုလျှင် အလွယ်သားပါလား ငမောင်ကြီးရဲ့ ...”

မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း ဦးရွှေမောင်ကြီး ပြုလုပ်သည့် အတိုင်း ဖြည်းညင်းစွာ ခုန်ချလိုက်ပါသည်။

လက်ဖြုတ် ခုန်မချမီ အချိန်လေးတွင်ပင် ဦးရွှေမောင်ကြီးက “မင်းတရားကြီးဘုရား အုတ်ခုန်ကို ခြေတော်နှင့် ကန်စေ၍ ကိုယ်တော်ကွာစေမှ ခုန်ချ ....”ဟု စကားမဆုံးမီ လက်ဖြုတ် အချလိုက်တွင် မြေကြီးနှင့် အုတ်ခုန်ကင်းစနေရာသည် အုတ်များကို ဆင်ချေလျောသဘောမျိုး အဆုတ်အတက်များ ပြုလုပ်ထားပါသည်။ ညီညွတ်မှုမရှိသော အုတ်ခုန် အဆုတ်အတက်ပေါ်တွင် နင်းမိတော်မူ၍ မင်းတရားကြီးဘုရားမှာ ကိုယ်ရှိန်မသတ်နိုင်ပဲ ဖင်ထိုင်ရက် လဲကျပါသည်။ ခြေထောက်နစ်ချောင်းမှာ မိုးသို့ ထောင်သွားသည်။ မင်းတရားကြီးဘုရား ဝတ်ဆင်ထားသော ပုဆိုးမှာ မျက်နှာတော်ပေါ်သို့တိုင်အောင် ဖုံးလွှမ်းသွားသဖြင့် အောက်ပိုင်းမှာ ဗလာကျင်းလျက် ငယ်တော်ပါမှာ အတိုင်းသား ပေါ်ထွက်နေပါသည်။ ပုံပမ်းကို မြင်ရသူတိုင်း မရယ်ပဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်ရမည်မှန်သော်လည်း မင်းတရားကြီးဘုရား ရှက်တော်မူမည်စိုး၍ ဦးရွှေမောင်ကြီးမှာ မရယ်ဝန့်ပါ။

စပ်ဖြိဖြိဖြစ်နေသော မျက်နှာကို အပိုးသပ်လျက် မင်းတရားကြီး ဘုရားအား ထူမပေးရန် အနားတိုးသွားသည်တွင် လဲကျရာမှ ထရပ်ရင်း

ပုဆိုးကို ပြင်ဝတ်ပါလေသည်။ သည်တော့မှ ဦးရွှေမောင်ကြီးလည်း မင်းတရားကြီးဘုရားတွင် ပေကျံနေသော ဖုတ်များကို ခါပေးတော်မူလိုက်သည်။

"ကိုယ်တော် ဘယ်နေရာများ အထိနာသွားပါသေးသည်လဲ မင်းတရားကြီးဘုရား ...။"

"မနာကျင်ပေမဲ့ အရှိန်သတ်မရတာကြောင့် နောက်လန်လဲရသည် ....။ နင့် တုပပေမဲ့ မရပါကလား ငမောင်ကြီးရ ....။"

"မှန်လှပါ ...။ မင်းတရားကြီးဘုရားကို ကျွန်တော်မျိုးကြီး အုတ်ခုံကို ကန်၍ ကိုယ်တော်ကွာစေမှ ခုန်ချတော်မူရန် သတိတော်ဆက်ဆဲ အရှင်ဘုရား ခုန်ချတော်မူသည့်အတွက် မညီညွတ်သော ဆင်ခြေလျှောပေါ် ကျသွားသည့်အတွက် အရှိန်မထိန်းနိုင်ပဲ လဲကျသွားရခြင်း ဖြစ်ကြောင်းပါ မင်းတရားကြီးဘုရား ..... ။"

"အေး ... ဟုတ်ပေသားဘဲ ငမောင်ကြီးရဲ့ ...။ ငါ့ချို့ယွင်းချက်ပေကပဲ ... ။"

"ကျွန်တော်မျိုးကြီးများသည်က မြန်မြန်ခွာကြမှ သင့်တော်မည်ထင်ကြောင်းပါ ...။ ဗိဇနာ အနည်းငယ်အတွင်း မြို့တံခါးကြီးများ ပိတ်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်းပါဘုရား ....။"

"သွားကြသည်ပ .... ငါ့ရှေ့က နင်ဘဲ လမ်းပြပေတော့ ငမောင်ကြီးရ ....။"

မြင်းပေါ်သို့ ကိုယ်စီတက်ကြပြီးနောက် ဆင်ဖြူနန်းတော် ရှေ့မှ ထွက်လျက် အရှေ့ဘက်သို့ကွေ့ပြီး မြေစိုက်နန်းတော် (ရွှေလွှတ် တော်ကြီး) ရှေ့မှဖြတ်လျက် မြောက်ဘက်သို့ စီးနင်း သွားကြပါသည်။

မင်းတရားကြီး ဘုရားလည်း ဦးရွှေမောင်ကြီးနောက်မှ စိုက်စိုက်မကွာ လိုက်ပါစီးနင်းရင်း စိတ်တော်တွင်းဝယ် စဉ်းစား ကြည့်မိပါသည်။ ယခုသွားရမည့်အရပ်သည် ရွှေနန်းတော်ကြီး၏ အနောက်တောင်ထောင့် (စနေထောင့်) အရပ်တွင် ရှိနေပါသည်။ မည်သို့သော အကြောင်းဖြင့် မြောက်အရပ်သို့ စိုင်းနေကြသည်ကို တွေးတောနေမိပါသည်။ သည်လိုနှင့် မြောက်ဘက် နန်းမြို့အထွက် ရေတော်တံခါးသို့ ရောက်ရှိလာပါသည်။ မြို့ပြင်သို့ ဆက်လက် စီးနင်းထွက်ခွာလာကြရင်း မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း စဉ်းစားရင်း ဆိတ်ဆိတ်လိုက်ပါလာခဲ့ပါလေသည်။

ရွှေနန်းမြို့တော် မြောက်ဘက်ပါးရှိ အမရဗ္ဗာဏီ အရပ်မှ ဖြတ်သန်း၍ မြောက်စူးစူးသို့ ဆက်လက်စီးနင်း နေပြန်တော့သဖြင့် မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း မနေနိုင်တော့သဖြင့် ဦးရွှေမောင်ကြီး၏ မြင်းကို အမှီလိုက်ရင်း ....

"ဟဲ့ ... ငမောင်ကြီး နင်ဘယ်ကို သွားမည်ကြောင့် မြောက်စူးစူးသို့ မြင်းနှင်နေရသနည်း ...။" ဟု အမေးတော်ရှိလိုက်သည်။

"မှန်လှပါ ....။ ပြည်ကြီးပျော်ဖွယ် အရပ်ကို မင်းတရားကြီးဘုရား သွားလိုသည်ဟု မိန့်တော်မူချက်ကြောင့်

ပြည်ကြီးပျော်ဘွယ် အရပ်စီကို သွားရန်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်းပါဘုရား .... ။"

"ဟဲ့ ငမောင်ကြီး နင်ရူးနေသည်လား ...။ ပြည်ကြီးပျော်ဘွယ် အရပ်သည် ရွှေနန်းတော်ကြီး၏ အနောက်တောင်ဒေါင့် အရပ်တည့်တည့်တွင် ရှိသည်ကို နင်မသိသလော ...။

အဘယ်အကြောင်းနှင့် ဆန့်ကျင်ရာဒေသသို့ ရှေ့ရှုလေဘိ သနည်း ...... ။"

"သိပါသည် ဘုရား .... ။ ကျွန်တော်မျိုးကြီးသည်လည်း ပြည်ကြီးပျော်ဘွယ် အရပ်သို့ မကြာမကြာ ရောက်ဘူးပါသည်ဘုရား ... ယခု သွားနေကြသည်မှာလည်း ပြည်ကြီးပျော်ဘွယ် အရပ်သို့ ဦးတည်လျက် သွားနေကြခြင်းပါ ဘုရား .... ။"

"မြတ်စွာဘုရား ... ။ အနောက်တောင်အရပ်သို့ ခရီးထွက်ကြခြင်းကို မြောက်အရပ်မှ လှည့်ခဲ့သည်အတွက် ငါအသို့ နားလည်ရတော့အံ့နည်း ငမောင်ကြီးရဲ့ ... ။"

"မင်းတရားကြီးဘုရား အမိန့်တော်မြတ် မှတ်တော်မူသည့် အတိုင်း ခွေးသံလည်း မကြားရ ...။ လူသံလည်း မကင်းကွာရသော လမ်းမှ သွားကြရန် စီစဉ်ရသည်မို့ မင်းတရားကြီးဘုရား စိတ်ဝမ်းတော်ချချ ကျွန်တော်မျိုးကြီး နောက်တော်မှ လိုက်တော်မူပါဘုရား .... ။ မင်းတရားကြီး အမိန့်တော်အတိုင်း ကျွန်တော်မျိုးကြီးများတို့ ပြည်ကြီးပျော်ဘွယ်အရပ်သို့ အရောက် နင်းကြမည်ကို ထပ်မံ လျှောက်ထားရပါသည်ဘုရား .... ။"

မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် မြင်းကိုနှင်ရင်း ဦးရွှေမောင်ကြီးနောက်မှ တကောက်ကောက်နှင့် လိုက်ပါလေတော့သည်။ သည်လိုနှင့် ဦးရွှေမောင်ကြီးတို့ ကျွန်၊ အရှင် နှစ်ပါးတို့သည် မန္တလေးတောင် အနောက်ဘက်ဘေးမှကပ်၍ မြောက်စူးစူးသို့ စီးနင်းနေကြပါသည်။

မင်းတရားကြီးဘုရား ရွှေစိတ်တော်တွင် သိချင် မေးစမ်းချင်စိတ်များ တလိပ်လိပ် တက်လာခဲ့သော်လည်း ဦးရွှေမောင်ကြီး၏ အစီအစဉ်ကို အစအဆုံး သိလိုတော်မူ၍ ခပ်မဆိတ် လိုက်ပါတော်မူခဲ့ပါသည်။

သည်တကြိမ် ငမောင်ကြီးသည် မင်းတရားကြီးဘုရား အလိုတော်နှင့် ဆန့်ကျင်ခဲ့ပါလျှင် ခေါင်းဖြတ်သတ်ရန် အာဏာ ပါးကွက်သားတို့ လက်သို့ အပ်ရအံ့ဟု စိတ်တွင်းမှ ကြုံးဝါးတော်မူပါလေသည်။

ငမောင်ကြီးအနေဖြင့် မင်းတရားကြီးဘုရားအပေါ် ချစ်ခင်ရိုသေလေးစားခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ မင်းတရားကြီးဘုရား အလိုတော်ကိုလည်း ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သည်သာ ဖြစ်ခဲ့ပါလေသည်။

သွားရောက်လိုရာအရပ်သို့ ပို့ဆောင်ပေးမည်ကို သံသယမရှိသော်လည်း ယခုသွားနေကြသည်မှာ ဆန့်ကျင်ဘက်အရပ်သို့ ဖြစ်နေပါ၍ မင်းတရားကြီးဘုရား အနေဖြင့် အတော်အစဉ်းစားရကြပ်နေပါလေသည်။

မကြာပါချေ .... ဦးရွှေမောင်ကြီးနှင့် မင်းတရားကြီးဘုရား တို့လည်း အိုးဘိုလှေဆိပ်သို့ ရောက်ရှိလာပါသည်။ သည်တော့မှ မင်းတရားကြီး ဘုရားလည်း ဦးရွှေမောင်ကြီး၏ အစီအစဉ် တစိတ်တဒေသကို ရိပ်စားမိတော်မူ၍ ပီတိစိတ်ဖြင့် .....

"ငမောင်ကြီး ... နှင့် အစီအစဉ်သည် သူမတူအောင် ကောင်းမွန်လှပါကလား ဟရို့ ..." ဟု အမိန့်တော်ရှိလိုက်သည်။

"မင်းတရားကြီးဘုရား အလိုတော်ကျ ဆောင်ရွက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မင်းတရားကြီးဘုရား စိတ်တော်ရွှင်မြူး ကြည်နူးစေမှုကို ပြုစုနိုင်ရန် သမာဒေဝ နတ်ကောင်း နတ်မြတ်များ အကြံတော် ဆက်သသည်ကြောင့် ယခုကဲ့သို့ စိတ်ကူး ပေါက်လာရကြောင်းပါ ဘုရား .... ။"

"ငမောင်ကြီး ငါကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကို အမြောက်အပင့် ကလေးနဲ့ တင်လျှောက်ပုံကို ထောက်ရလျှင် ဘာကိုများ အလိုတော်ရှိနေသည်လဲ မသိပေကဘဲ ... ။"

"မင်းတရားကြီးဘုရား ကျေးဇူးတော်ကြောင့် ကျွန်တော်မျိုးကြီး တွင် ပြည့်စုံ ကုန်လုံနေပါသည်။

ကျွန်တော်မျိုးကြီး မာချာရန်သာ ဆုတောင်းနေရပါသည်။ ကျန်းမာမှသာ မင်းတရားကြီးဘုရား စေခိုင်းတော်မူသော တာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်နိုင်မည် ဖြစ်ကြောင်း လျှောက်ထား ဝံ့ပါသည် ဘုရား ... ။"

ဦးရွှေမောင်ကြီး တင်လျှောက်ချက်ဆုံးလေလျှင် ရေဆိပ်ဘေးမှ တဲငယ်တခုသို့ ဆိုက်ရောက်သွားကြပါလေသည်။ တဲအတွင်းမှ လူတယောက် ထွက်လာသည့်အတွက် စကားစပြတ်သွား၍ ဦးရွှေမောင်ကြီး မြင်းဇတ်ကို လာဆွဲသည့်အတွက် ဦးရွှေမောင်ကြီးက ...

"ငါ့မိတ်ဆွေကြီး မြင်းကိုသာ ယူလိုက်ပါ ...။" ဟုပြောသည်ကြောင့် လူရွယ်လည်း မင်းတရားကြီးဘုရား၏ မြင်းကို သွားယူပါလေသည်။

ဦးရွှေမောင်ကြီးလည်း လူရွယ်အား ....

"တို့များအတွက် အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီလားကွယ်ရို့ ....။ မောင်စလဲပျိုးနေပြီမို့ မပြည့်စုံသေးလျှင်လဲ ပြည့်စုံအောင် အမြန်ပြုပဲ့ ကိုရင်မောင်ရေ့ ...။"

"ပုဇွန်ဆိပ်ခုန်ကလေး တခုတင်ဘဲ လိုပါတော့သည် မြို့စားမင်းကြီးခင်ဗျား ... အစားအစာနှင့် မီးတိုင်၊ မီးအုပ်ဆောင်းများလည်း လှေပေါ်တွင် အဆင်သင့် ရောက်ရှိပြီးပဲ့ ... ။"

ထိုလူ့စကား ကြားသိရ၍ မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း ပွဲတော်ညစာစားဖို့ သတိရလာပါသည်။

ညစာပွဲတော်စာကို ဦးရွှေမောင်ကြီး အသင့် စီစဉ်ထားသည့် အတွက် စိတ်ထဲမှ ကြိတ်၍ကျေနပ်နေပါသည်။

မင်းတရားကြီးဘုရား သွားလိုရာ ခရီးကို အမိန့်တော်မြတ် အတိုင်း ရေလမ်းမှ လှေဖြင့် ရွှေတချောင်းမှ စုန်ဆင်းသွားပါက

ပြည်ကြီးပျော်ဘွယ် အရပ်ကို အလွယ်တကူနှင့် ရောက်ရှိနိုင်လေသည်။ ယခု မိမိတို့ ရောက်ရှိနေသော နေရာသည် ကန်ပိုင်ရွာလည်း မဟုတ်သဖြင့် မည်သည့်ရေဆိပ် ဖြစ်နေမည်ကို မင်းတရားကြီးဘုရား သိလိုတော်မူသဖြင့် ဦးရွှေမောင်ကြီးနားသို့ တိုးတိုးကပ်မေးရာမှ "အိုးဘို" ဆိပ်ကမ်းမှန်းသိရပါသည်။ အိုးဘိုမှ ရွှေတချောင်းအတိုင်း စုန်ဆင်းသွားပါလျှင် ပြည်ကြီးပျော်ဘွယ် အရပ်သို့ တဗဟိုရ်ရှိခဲ့သာသာ (စက်တနာရီခန့်) လောက်ဖြင့် ရောက်ရှိပေမည်။ (ယခု မန္တလေးမြို့ အလယ်မှ ဖြတ်သန်းစီးနင်းနေသည့် ရေသိုး၊ ရေပုတ် ထုတ်သည့် ရွှေတချောင်းသည် မြန်မာမင်းများ လက်ထက်တော်အခါက ကူးသန်း ရောင်းဝယ်ရေးအတွက် အသုံးဝင်သော ချောင်းတချောင်း ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ အထက်အညာနှင့် မတ္တရာမြို့ အခြေအရပ်နှင့် အောက်ပြည်ဒေသတို့မှ လှေကြီးလှေငယ်တို့ဖြင့် တင်ဆောင်လာသော ကုန်စည်များကို မြို့တွင်းအထိ ဝင်ရောက် ဖောက်ကား ရောင်းဝယ်ကြပါသည်။ ယခု ပဲခူးမြို့လယ်မှ ဖြတ်သန်းစီးဆင်းနေသော ပဲခူးချောင်းကဲ့သို့ အသုံးဝင်လှပေသည်။ ထိုရွှေတချောင်းကို အင်္ဂလိပ်များ မြန်မာနိုင်ငံကို သိမ်းပိုက်ပြီး ၁၅ နှစ်ကျော်ကြာ ရေကြည်တံခါးမှ သင်္ဂဇာချောင်းအထိ ဖို့ပစ်ပြီး ရေသိုးမြောင်းအဖြစ် ပြောင်းလွဲလိုက်ပါသည်။) ဗိုဇနာ အနည်းငယ်အတွင်း သုတ်သုတ်ပြာပြာနှင့် လူတစ်ယောက် မြူအိုးတအိုးနှင့် ရေတကောင်းတခုကို ဆွဲလျက် ရောက်ရှိလာ၍ မောင်အောင်ဆိုသူက လှေပေါ်သို့ အတင်ခိုင်းလိုက်ပါသည်။

ကိုရင်အောင်က ..... "မြို့စားကြီးခင်ဗျား ... အားလုံးအဆင်သင့် ရှိနေပြီမို့ သွားလိုက သွားနိုင်ကြပါပြီ ခင်ဗျား ...။"

ဟု ရှိသေစွာ ကိုယ်ကို ကိုင်းညွှတ်၍ ပြောသည်တွင် ဦးရွှေမောင်ကြီးလည်း မင်းတရားကြီးဘုရားဘက် လှည့်လျက် ...

"ကဲ ... အဆင်သင့် ရှိပေပြီမို့ ကိုရင်ကောင်းမြတ်ရေ ကျုပ်တို့ ခရီးဆက်ကြမည်ပ ... ။"ဟု ပြောလိုက်သည်။

"အိမ်း ... ကောင်းပြီ ... ဦးရွှေမောင်ကြီး သွားကြသည်ပ ..." ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

လှေပေါ်တက်ရောက်ကြ၍ လှေဝမ်းအတွင်း မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ကြပါသည်။ ကိုရင်အောင်ဆိုသူမှာ ပဲ့ပိုင်းမှာထိုင်လျက် လှော်တက်ကို ကိုင်၍ လှော်ခတ်ပါသည်။ လှေထွက်လျှင် စားတော်အုပ်ကို မင်းတရားကြီးဘုရား ရှေ့တော်ချလျက် နီးခွက်တွင်းသို့ ရေတကောင်းအတွင်းမှ ထန်းရေများ ငှဲ့၍ မင်းတရားကြီးဘုရားအား ကမ်းလိုက်ပါသည်။ မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း လှမ်း၍ ယူလိုက်ပါသည်။

"သည်ဟာ ဘယ်တောက ယူလာသည့် ထန်းရည်လဲ ဦးရွှေမောင်ကြီးရဲ့ ... ။"

"ကနောင် ကိုယ်တော်ကြီးတောကပါ ... ယဉ်ပုံရွာတွင် ယခုအချိန်လောက်ဆိုလျှင် ကနောင်အိမ်ရှေ့စံနှင့် အဘော်တသင်းတို့ ပျော်ပွဲခင်းနေချိန်ပ ကိုရင်ကောင်းမြတ်ရဲ့ ... ။"

ပွဲတော်အုပ်အတွင်းမှ စားစရာများမှာ စုံလင်လှပါသည်။ မင်းတရားကြီးဘုရား ကြိုက်တတ်သော ပဒပ်သားကင်လည်း

ပါဝင်ပေသည်။ သောက်ရင်း၊ စားရင်းနှင့် ယစ်ရွှေရည် တံခိုးဖြင့် မင်းတရားကြီးဘုရားနှင့် ဦးရွှေမောင်ကြီးတို့လည်း ဆက်ရက်မင်း စည်းစိမ် ခံစားနေရပေပြီ။ ရေကြည်တော် ပန်ဆက်တံခါးလှေဆိပ်တွင် အချိန်ဖြုန်းရင်း ရပ်နား၍ ထမင်းစားသောက်ပြီးမှ ဆက်လက် စုန်ဆင်းကြပါသည်။ မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း အသံဝါကြီးဖြင့် သီချင်းသီဆိုပါလေသည်။

သူတို့ သီဆိုအော်ဟစ်သံကြောင့် တချို့လှေများမှ ပေါင်းမိုးအပြင်သို့ ခေါင်းများ ပြူထွက်၍ ကြည့်သူ ...။ ကမ်းပေါ်မှ လက်ခုတ်တီး၊ လက်ခေါက်မှုတ်၍ သြဘာသံများဖြင့် မြိုင်ဆိုင်လှပေသည်။ လှေသမားနှင့် မင်းတရားကြီးဘုရားတို့က သံပြိုင်သီဆိုကြ၍ ဦးရွှေမောင်ကြီးက ကွေးနေအောင် ကခုန်ရင်း လှေကို စုန်ဆင်းကြပါသည်။ သီဆိုသည် သီချင်းမှာလည်း ရတနာပုံခေတ်ဆီက အင်မတန် ရေပန်းစားသည် ဖိုးခေါ် ကြူးကျော် မန်းတောင် ရိုးပေါ် ပုဆိုးပေါင် ထမီပေါင် ကတ်ရိုက်ရအောင် (ကျန်တာကို ထန်းရည်သောက် ဘိန်းရှုရအောင်) ဆိုသည် သီချင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ သည်လိုနှင့် ဆောင်နန်းရိပ်သာလှေဆိပ်အရောက် ဦးရွှေမောင်ကြီးက လှေကို ရပ်တန့်စေပြီး ...

"သည်နေရာက ဆင်းကြစို့၊ ကိုရင်ကောင်းမြတ်ရေ ... ကျုပ်တို့ မိတ်ဆွေအိမ်က သည်အနားတွင် ရှိသည်ပ ...။"

"ကောင်းဗျာ .. ဦးရွှေမောင်ကြီး သဘောအတိုင်းသာပ ...။ ကျုပ်ကလဲ သည်အရပ်အနေတွေ မကျွမ်းကျင်ပေဘူး မှတ်လား ... ။"ဟု ပြောရင်း မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း လှေပေါ်မှ ဆင်းပါလေတော့သည်။

ဦးရွှေမောင်ကြီးလည်း မီးအုပ်ဆောင်းကို ထွန်းညှိပြီး လှေပေါ်မှ ဆင်းလာပါသည်။

ဆိပ်ကမ်းပေါ် တက်ရောက်ပြီးမှ မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း ဦးရွှေမောင်ကြီးနားသို့ ရပ်၍ တီးတိုးလေသံဖြင့်

"ငမောင်ကြီးရဲ့ သည်ကနေပြီး ဘာပြုမဲ့ ဆင်းရသည်လဲ သီရိပျော်ဘွယ် ဆိပ်ကမ်းအနောက် ဘောက်မဲ့ မစုံရသည်လည်း ...။"

"မှန်လှပါ ... လှေသမားမှာ လှေသင်းဝန်မင်း၏ သွေးသောက်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်မျိုးကြီးတို့ သွားလမ်း၊ လာလမ်းကို မသိစေချင်၍ ယခုကဲ့သို့ အောင်နန်းရိပ်သာ လှေဆိပ်မှ ဆင်းရခြင်းပါ ...။

ပြည်ကြီးပျော်ဘွယ် ဆိပ်ကမ်းမှလည်း တခေါ်လောက်သာ ဝေးပါတော့သည် မင်းတရားကြီးဘုရား ....။"

"ရှိပါစေတော့ ... ။ဒို့များအခု ဘယ်သို့ ဦးတည်ပြီး သွားမည်ဟု ငမောင်ကြီး စိတ်ကူးရှိသည်လဲ ... ။"

"မင်းတရားကြီးဘုရား တွေ့လိုတော်မူသည် ဆိုသည့် ကနောင်အိမ်ရှေ့စံ လက်သပ်မွေး ဂေါင်းမ မိစပ်ထံ အရင်သွားကြမည်ဟု အကြံတော် ဆက်ပါသည်ဘုရား ....။"

"အေးဟဲ့ .. နင်တို့တတွေ ပြောကြသည်ကြောင့် မိစပ်ကို ငါကိုယ်တော် မြင်တွေ့လိုတော်မူသည် ငမောင်ကြီးရဲ့ သူ၏ အရည်အသွေးက အသို့ ရှိဘိသနည်း ... ။"

"မှန်လှပါ ... ရုပ်ရေရှုပကာ နိကာယ်ကတော့ဖြင့် ရွက်ကြမ်းရေကြို လှသားတိုင်း ရှိသင့် ရှိအပ်သော ရုပ်အဆင်းမျှသာ ဖြစ်ပါသည်ဘုရား ...။ မြန်မာနှင့်မဂို ကုလားသွေး စပ်နေသည်ကြောင့် အရွယ်တော်မှာ ကျားကိုးစီး စားမကုန်နိုင်အောင် တောင့်တင်း စိုပြေပါသည်ဘုရား ...။ အတွေ့မှာ ပဥ္စပါပီရှုံး၍ ကိုယ်တော် ညှိုးချုံးအောင် ဆွဲနိုင်သော သတ္တိထူးရှိကြောင်း ဘုရားကျွန်တော်မျိုး အကြိမ်ကြိမ်တွေ့ဘူး၍ သိကြောင်းပါဘုရား ... ။"

"တယ် ... အပြောကတော့ ကြွယ်လှပါလားကရို့ ... ငါကိုယ်တော်မြတ်နဲ့ တွေ့ချင်စမ်းပါဘိ ... ။

ညီညီရဲ့ နောင်တော်မှန်း မိစပ်တော့ မသိစေရအောင် သတိတော့ ရှိရပေမဗျ ... ။"

"ကနောင်အိမ်ရှေ့စံ လက်စွဲတော် မှန်ပါသော်လည်း ကနောင် ကိုယ်တော်ဘုရားကိုတော့ မိစပ်က လက်မြှောက် အရှုံးပေးရသည်မို့ ကနောင်မင်းသားကြီးရဲ့ နိုင်းသည့်ကျွန် ထွန်သည့်နွားနယ် မိစပ် ကိုယ်တိုင်က စွဲလမ်းတမ်းတ နေရသည်ကိုတော့ မိစပ်ကိုယ်တိုင် ဝန်ခံခဲ့ကြောင်းပါ ဘုရား ... ။"

"သည်လောက်တောင်မှပဲ ငါ့ ညီညီက ယောက်ျားကောင်း ပီသလေသလား ငမောင်ကြီးရဲ့ ... ငါကိုယ်တော်မြတ်အနေဖြင့် မိစပ်နှင့် ယခုပင် တွေ့ချင်စမ်းပါဘိ ... ။"

သည်လိုနှင့် လျှောက်လာရင်း မိချောင်းတံတား ဆုံးလျှင် ပြည်ကြီးပျော်ဘွယ်အရပ် ဟုခေါ်သော ရတနာပုံခေတ် ပြည့်တံဆာ

ရပ်ကွက်သို့ ဆိုက်ရောက်လာကြပါသည်။ ဦးရွှေမောင်ကြီးလည်း မီးအုပ်ဆောင်း ကိုင်လျက် ဦးဆောင်ကာ မိစပ်တို့အိမ်သို့ ရှေးရှူသွားပါလေသည်။ မလှမ်းမကမ်းအရောက် မင်းတရားကြီးဘုရားက လက်ညှိုးထိုးတော်မူရင်း ...

"ဟဲ့ .. ငမောင်ကြီးရဲ့ ... ဟိုလှုပ်လှုပ် လှုပ်လှုပ်နဲ့ သူငယ်လေးတွေဟာ လူပျိုတော်သားတွေနဲ့ တူလေသလား ... ။"

သည်တော့မှ ဦးရွှေမောင်ကြီးလည်း ယစ်ရွှေရည်အရှိန်ကြောင့် မှေးနေသော မျက်စေ့နှစ်လုံးကို သေသေချာချာ ဖွင့်ကြည့်ပြီး

"မှန်လှပါ.... လူပျိုတော်သားများ ဖြစ်နိုင်ကြောင်းပါဘုရား ... ။ သူတို့ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံများမှာလည်း နန်းတွင်း လူပျိုတော် အဝတ်အစားသာ ဖြစ်ကြောင်း ပါဘုရား ... ။"

ဟု တီးတိုး တင်လျှောက်ရင်း ဆက်လက်၍ ....

"ကျွန်တော်မျိုးကြီး သွားရောက် စုံစမ်းကြည့်ပါမည်ဘုရား .. မီးအုပ်ဆောင်းကို ယူတော်မူ၍ ဟောဟို သစ်ပင်ရိပ်မှ စောင့်စားတော်မူပါ ဘုရား ... ။" ဟု မီးအုပ်ကို ပေးအပ်တော်မူပြီး ဦးရွှေမောင်ကြီးလည်း လူပျိုတော်သားများရှိရာသို့ ဦးတည်သွားပါလေသည်။ လူပျိုတော်သားများထဲမှ ဦးရွှေမောင်ကြီးကို သိကျွမ်းသူပါရှိနေသဖြင့် ထိုလူပျိုတော်သားလေးကပင် ...

"အလို .. ပင်းတလဲစားကြီးပါလား ... ။ အဘယ်သို့သော အကြောင်းကြောင့် သည်ကို လာသည်လဲ .. ။"

"ငါ့တူကြီးများလိုပ ... ။ ကျုပ်မိတ်ဆွေတယောက် အညာက ရောက်ရှိလာသမို့ သူ့အား လိုက်လံ ပို့ပေးရခြင်းပေပ ... ။ အတွင်းဆောင်တွင် အသူများ ရှိဘိသနည်း .... ။"

"မှန်လှပါ ... မကွေ့ရာမင်းသားကြီး ရှိတော်မူကြောင်းပါ ... ။ ခုနကပင် ပင်လယ်မင်းသား (သန္တိမင်းသား) တို့ တတွေလည်း လာတော်မူသေးသည် .... ။"

"အိမ်း .... ကောင်းသဗျာ ... ကောင်းသဗျာ ... ငါ့တူကြီးများ ဘယ်အချိန်ထိ နေတော်မူမည်လို့များ မင်းသားကြီး အမှာအကြား ရှိသည်လဲ .. ။"

"သန်းခေါင်ယံ အချိန်ပြန်နိုင်ရန် ပြောကြားသံတော့ ကြားမိပါသည်။ ညီတော် မလွန်မင်းသား စံအိမ်တော်တွင် စက်တော်မူမည် ထင်ရကြောင်းပါ ပင်းတလဲစားကြီးဗျား ... ။"

ထိုအခါ ဦးရွှေမောင်ကြီးလည်း ...

"တခြားအိမ်တွေ ရောက်သွားပေဦးမယ်ဗျ ... ။ ငါ့တူကြီးများက တို့များသည်ကိုလာကြောင်း မင်းသားကို မတင်လိုက်ကြပါနှင့် မင်းသားကြီးမှတဆင့် သူတို့ ဘခမည်းတော် မင်းတရားကြီးဘုရား ကြားသိတော်မူလျှင် ကြိမ်းမောင်း ဆူပူ၊ ရွှေစိတ်တော် ညှိုးစူနေရင် အခစား ခက်မဗျ ... ။"ဟု ပြောလိုက်ရာ လူပျိုတော်သားများလည်း ကျေနပ်နစ်သိမ့်ခြင်းဖြင့် လက်ခုတ်လက်ဝါးများပင် တီးခတ်ရယ်မောရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြပါသည်။

မင်းတရားကြီးဘုရား စောင့်နေသော သစ်ပင်ရိပ်အောက်သို့ သွားရောက်ပြီး နှစ်ယောက်သား တီးတိုး ပြောဆိုကြပါသည်။ သားတော်နှစ်ပါးနှင့် အခြွေအရံသင်းပင်းများ မမြင်မတွေ့ရလေအောင် ခေတ္တရှောင်ရှားနေပြီးမှ သူတို့ပြန်ချိန်လောက်မှ တခေါက်လာကြရန် မင်းတရားကြီးဘုရား အလိုတော်ကျ ဆုံးဖြတ်တော်မူပြီး၍ လှေထား ရှိခဲ့ရာသို့ ပြန်ကြပါလေသည်။

"ကျွန်တော်မျိုးကြီးများ လှေဆိုက်ကပ်ထားရာ အရပ် အရှေ့စူးစူး တခေါ်အကွာလောက်တွင် သမားတော် ငခဲအိမ် ရှိပါသည်ဘုရား ... ။ ငခဲအိမ် စတည်းချပြီး သန်းခေါင်ကျော်မှ သည်ကို ပြန်လာလျှင် မင်းတရားကြီး ဘုရားအတွက် ပင်ပမ်းတော်မူမည် မဟုတ်ကြောင်းပါ ဘုရား ... ။"

"ရှိပစေ ... ငမောင်ကြီးရဲ့ ... တို့များ လှေပေါ်တွင် စက်တော်ခေါ်ရင်း သန်းခေါင်ကျော်မှ ထသွားကြသည်ပ ...။ ငခဲအိမ်သွားနေပြန်ရင်လဲ ငါကိုယ်တော်ကြီး ယခုကဲ့သို့ ထွက်လာသည့် သတင်း အပြင်တွင် ပေါက်ကြားရပေမည် မဟုတ်ပါလား ... ငမောင်ကြီးရ ... ။"

"မင်းတရားကြီးဘုရား အလိုတော်အတိုင်း ဖြစ်စေရပါမည် ဘုရား .. ။ လှေတော်ပေါ်တွင် နားနေလိုပါသည်ဆိုလျှင် လှေတော်ရှိရာ သွားကြရမည်ပါ ဘုရား ... ။"

ဦးရွှေမောင်ကြီးတို့ လှေပေါ်ပြန်ရောက်ချိန်တွင် လှေတော်သား ကိုရင်အောင်မှာ တခေါခေါဖြင့် ဟောက်၍ အိပ်ပျော်နေပေပြီ ...။

ဦးရွှေမောင်ကြီးလည်း မင်းတရားကြီးဘုရား ခေတ္တနားနေနိုင်ရန် လှေဦးပိုင်းတွင် ရှင်းလင်းပေးပါသည်။ မီးအုပ်ကို မင်းတရားကြီး ကိုယ်တော်တိုင် မှုတ်လိုက်ပြီး ...

"ခုနစ်စင်ကြယ် အမြီးထောင်ချိန် ရောက်လာရင်တော့ သန်းခေါင်အချိန်ပဲလို့ ပြောကြသည်ကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ရှုစားရသည်ပ ငမောင်ကြီးရ .... ။"

"မှန်လှပါ ... ဘေးလှေပေါ်မှ လူများ ကြားကုန်ကြမည် စိုးလှပါသည်။ တိုးတိုးမိန့်တော်မူပါရန် သတိတော်ဆက်ပါသည် ဘုရား ... ။"

မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း ခေါင်းညိမ့်ပြတော်မူရင်း တိတ်ဆိတ်စွာ နေတော်မူပါသည်။ လှေပေါ်တွင် ပက်လက် လျောင်းတော်မူရင်း သာယာကြည်လင်သည့် ကောင်းကင်ကို ရှုစားရင်း နက္ခတ်တာယာများကို ရှုစားပါသည်။ တဆောင်မှန်းလပြည့်၏ ကြည်လင်သော ကောင်းကင်ပြင်တွင် စုံလင်သော နက္ခတ်များကို တခုစီ တခုစီ စိတ်ဝင်စားစွာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေမိပါသည်။ ကောင်းကင် ဗြိုဟ်နေ နက္ခတ်များကို မြင်၍ စန်းယှဉ်နက္ခတ်အရ လူတို့၏ စိတ်နေ သဘောထားကို ခန့်မှန်းနိုင်သော အတတ်ပညာများ အကြောင်း ကိုလည်း စဉ်းစားမိလာပါသည်။ ထိုမှတပါး ရက်၊ လ၊ ပတ်၊ ဂဠိ၊ ဝိဂဠိ စသည်တို့နှင့်တကွ နက္ခတ္တဗေဒဆိုင်ရာ ဗြိုလ်တာယာတို့၏ အသွားအလာတို့ အပေါ် အမှီပြု၍ ပြက္ခဒိန် တွက်ချက်ရသည်ကိုလည်း ဆင်ခြင်မိပါသည်။

ပြက္ခဒိန် ပြုလုပ်ခြင်းသည် သက္ကရာဇ် စတင်ပေါ်ပေါက်လာပုံ၏ မြစ်ဖျားခံရာ အရပ်ဖြစ်ကြောင်း အကြောင်းတို့ကိုလည်း တွေးခေါ်မိပါလေသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ သရေခေတ္တရာပြည် သုမုန္ဒမင်းလက်ထက် ဒေါဒေါရသ ကိန်းဖြိုတော်နစ်သည် အိန္ဒိယပြည် "သကမင်း" နန်းတက်သောနှစ်ဖြစ်၍ ထို "သကမင်း" ကို အစွဲပြု၍ သကရန် ရေးထုံးပြုခဲ့ကြောင်း "သံဒိဌဋီကာ" ကျမ်းတွင် တွေ့ရှိခဲ့သည်ကိုလည်း သတိရလာပေသည်။ ကဝိလမိုင်းခေါ်ကြသော ဟိန္ဒူ မဟာပိန္နဲ အကြောင်းတွင် လူ့ပြည်ကနေ လ ကို အကြောင်းပြု၍ ရက်၊ လ များ တွက်ဆသည်။ နေ့နှင့် ည ကို ဖြစ်ချိန် သိကြားမင်းက လူ့ပြည်သို့ ဆင်းသက်လာ၍ ခု၊ နှစ်၊ ရက် များကို စီမံပေးခဲ့သည်ဟု ရေးလူဟောင်းတို့ ယုံကြည်ခဲ့ပုံများကို အမှတ်ရစေပြန်ပါသည်။

ငယ်စဉ်က သင်ကြားခဲ့ဖူးသော တာရာကိုးလုံး သဖြန်လေးကို သတိရလာသဖြင့် တီးတိုးဆိုငြီးမိပါတော့သည်။

"အာကာမှာ ရောင်ဝါငြီးလို့၊ ရွှေကြီးတဲ့ ဟသ်ာ၊ ပုဇွန်ချိန် ဆံကျင်နှင့်၊ တံငါဆင် သိန္ဓဝ၊ ဖျိုင်းလှ တာရာ၊ သျှတ္တရာ၊ ကျမ်းလာစကား၊ ကဝိခံလိုက။ တိမ်ညိုမှာ တာရာကိုးကို ကျိုးလို့ မှတ်သား ... ။"

ထိုမှတဆက်တည်း နက္ခတ် (၂၇) လုံး၏ ပုံသဏ္ဍာန်များကိုပါ သင်ကြားခဲ့ရပြန်သည်ကို သတိရမိပါလေသည်။

"အာသာဝတီ ခြောက်လုံးညီတူပြီး မြင်းခေါင်းလို ဘရဏီမှာ သုံးလုံးသာ ပမာရုံလောက်လို (ခနောက်လို) ကျတ္တိကာ ကြယ်ခုနစ်သွယ်

ကြက်ငယ်စုသလို ဆယ်လုံးတညီ ရောဟဏီ တူပြီး ငါးကြင်းလို မိဂသီမှာ သုံးလုံးသာ ဝေါဟာလိပ်ခေါင်းလို၊ လိပ်လက်ခေါ်ကြ အနုဒ္ဓကေ တလုံးဆို ပုဏ္ဏဖုသျှူး ငါးလုံးပြူး နှိုင်းတုသဘော်လို၊ ငှက်ချေခံသွင်း၊ ဆယ်လုံးမြင်း ခေါ်သွင်းဖုသျှဆို၊ အဥ္ဆလိသ လေးလုံးရ တုမျှခက်ရင်းလို"

မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း ကောင်းကင်၊ နက္ခတ်တာရာများကို တခုစီ တခုစီ စာဆိုနှင့် ညီမညီ တိုက်မတိုက် စစ်ဆေးရင်း အကာသ နက္ခတ်သဘင်တွင် အတွေးနစ်မြုပ်နေဆဲ ဦးရွှေမောင်ကြီးလည်း မင်းတရားကြီးဘုရားအား မလှမ်းမကမ်းမှထိုင်၍ ပြောင်းဖူးဖက် ဆေးလိပ်ကြီး တဖွားဖွားသောက်ရင်း စောင့်ရှောက်နေပါသည်။ ဆေးလိပ် အရသာခံ၍ သောက်နေစဉ် စကားဆူညံစွာ ပြောဆိုလာကြသော လူငယ်တသိုက်ကို မြင်မိ၍ လှမ်းကြည့်မိပါသည်။ မက္ခရာမင်းသားနှင့် အပေါင်းပါ လူပျိုတော်သားတသိုက် ဖြစ်ကြဟန် တူပါသည်။ သန်းခေါင် အချိန်တိုင်အောင်နေမည်ဟု ပြောခဲ့ကြသော သူတို့မှာ အဘယ့်ကြောင့် အစောကြီး ပြန်လာဘိသနည်း ...။ ယခုအတိုင်း ဆိုပါလျှင် သန်းခေါင်အချိန်တိုင်ရန် တဗဟိုရ်တော့ လိုပေဦးမည်။ သို့ဖြစ်၍ သူတို့ မည်သည့်နေရာသွားသည်ကို သိရှိရန် အကဲခတ်မှု သင့်တော်ပေမည်ဟု အောက်မေ့ကာ မလှမ်းမကမ်းမှ လိုက်လံ ကြည့်ရှုရန် ထိုင်ရာမှ ထပါလေသည်။

ဦးရွှေမောင်ကြီးတို့ ရပ်နားထားသော လှေတော်မြောက်ဘက် ဝါးသုံးလေးရိုက်အကွာရှိ တံတားလေးပေါ် ဖြတ်လျှောက်၍ အရှေ့ဘက်ကမ်း ကူးသွားကြသည်ကို မြင်ရသဖြင့် မလွန်မင်းသား စံအိမ်တော်ဆီသို့ ဦးလှည့်မည်မှာ သေချာသလောက် ဖြစ်နေ၍

အသာအယာ ပြန်လှည့်ခါ မင်းတရားကြီး ဘုရားအပါးသို့ တိုးကပ်သွားရင်း လေသံဖြင့် "မင်းတရားကြီး ဘုရား သားတော်ကြီး မကွ္ခရာမင်းသားနှင့် အပေါင်းအပါများ မိစပ်ထံမှ ပြန်လာကြပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော်မျိုးကြီးများ သွားရန် အခါတော်ရပါပြီဘုရား"

"သေချာရဲ့လား ငမောင်ကြီးရဲ့ စိတ်ဝမ်းတော်ချချ သွားနိုင်ခါမှ သွားကြရင် မကောင်းပေဘူးလား"

"မှန်လှပါ မင်းတရားကြီး ဘုရား ကောင်းကင်မော့၍ နက္ခတ်တာယာများကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်ရှုတော်မူနေဆဲ မကွ္ခရ မင်းသားကြီးတို့ အသိုက်မှာ သည်ကမ်း နံဘေးမှ ဖြတ်သန်း သွားသည်ကို မြင်မိပါသည်ဘုရား"

"သည်လိုဆိုရင်လဲ သွားကြသည်ပ ငမောင်ကြီးရ"

မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း ပြန်လည် ဖြေကြားရင်း လှေတော်ပေါ်မှ ဆင်းခါ ဦးရွှေမောင်ကြီး အနားသို့ လျှောက်လာပါသည်။ ဦးရွှေမောင်ကြီးလည်း မီးအုပ်ကိုထွန်ညှိုးပြီးနောက် မင်းတရားကြီးဘုရား ရှေ့တော်မှ လမ်းပြရင်း မိစပ် အိမ်သို့ လမ်းပြခေါ်ဆောင်သွားပါသည်။

မိစပ်အိမ်ရှေ့ ရောက်သည်တွင် မီးညှိမ်း တံခါး ပိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၍ ဦးရွှေမောင်ကြီးသည် တံခါးကို လက်ဖြင့် ပုတ်၍ နိုးပါသည်။ တံခါးပုတ်နိုးသံကြောင့် အတွင်းမှ အရက်သံပါသည့် ယောကျာ်းတယောက်၏ အာလေးရာလေးသံဖြင့်

"ဘယ်သူတွေတုန်းဗျာ - ကျုပ်တို့ သည်နေ့အဘို့ အနားယူ အိပ်စက်ကြပါပီ"

"ပင်းတလဲစား ရွှေမောင်ကြီးလေ၊ တံခါးဖွင့်စမ်းပါ ကိုရင် ကျုပ်မိတ်ဆွေ ညည့်ကောင်းပါသည်ကြောင့် လာခြင်းပ" ထိုပြန်ကြား ချက်ကြောင့် မီးခွက်ထွန်း၍ တံခါးဖွင့်သံကြားရပြီး ရှိသေစွာဖြင့်-

"အထဲကိုကြွကြပါဦး ဗျာတို့ရာ ရှင်မိစပ်ကြီးတော့ ယနေ့အဘို့ ပင်ပမ်းနေသမို့ တခြားတပါးတို့ဖြင့် ရှိပါလေရဲ့"

"သဟာပေမင့် မိစပ်နဲ့တော့ ကျုပ်တို့ တွေ့ခြင်သေးသပ၊ ခေါ်ပေးစမ်းပါဘိ ကိုရင်"

ထိုသူလည်း အတွင်းသို့ဝင်သွားပြီး ခဏအကြာ ထောင်ထောင် မောင်းမောင်း အသားဖြူဖြူ မိန်းမ တယောက်ထွက်လာပီး-

"ဒီနေ့တော့ ကျွန်တော်မျိုးမ ကိုယ်တိုင် ညည့်ဝတ်မပြုနိုင်သည့် အတွက် သီးခံပါ မြို့စားကြီးရှင့်၊ စိတ်တိုင်းကြဖြစ်စေ ရအောင် ကျွန်တော်မ၏ တပည့်မလေးများဖြင့်ညည့်ခံပါမည်"

ဦးရွှေမောင်ကြီးလည်း ခါးကြားမှ ကတ္တီပါငွေအိပ်ကလေးကို ထုတ်ယူပြီး မိစပ်ရှေ့သို့ ပြစ်ပေးလိုက်ခါ၊

"ကျုပ်နမကြီး ပမ်းလှပေမယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပါသဗျ သာပေမင့် ကျုပ်မိတ်ဆွေ သူကြွယ်ကြီးကတော့ မယ်မင်းရဲ့ မွေးရနံ ကြွယ်နေတဲ့ ဂုဏ်သတင်းကြောင့် ကြီးစွာသော ချင်ချင်းဖြစ်ပေါ်ရသည်မို့ ကျုပ်ကိုတိုင်

မယ်မင်းထံအရောက် လိုက်လံ ပို့ဆောင်ပေးရသည့် အတွက် သီးခံပြုစုစေချင်သကွယ်”

ဦးရွှေမောင်ကြီး စကားအဆုံးတွင် ရှင်မိစပ်လည်း ကတ္တီပါအိပ်ရှုလေးကို လှမ်းယူပြီးဖွင့်ခါ လက်ဝါးပေါ် သွန်ကြည့်လိုက်ရာ ရွှေစ - ငွေစ အတော်များများ တွေ့ရသည့်အတွက် ကြေနပ်နှစ်သက်သွားပုံရပါသည်။

“ကဲ-မောင်ကြီးများတို့က ကျွန်တော်မျိုးမ ကို သည်လောက်အလိုတော်ရှိနေသည်ပ ဆိုရင်လဲ ညှော့ဝတ်ပြုရမည်ပ၊ ကြွတော်မူပါ” ဟုမင်းတရားကြီး ဘုရားထံသို့ ချမ်းကပ် တွဲဘက်လျက် အတွင်းဆောင်သို့ ခေါ်ဆောင် သွားပါတော့သည်။

ဦးရွှေမောင်ကြီးကို ညှော့ဝတ်ပြုရန် အမျိုးသမီး သုံးလေးယောက် လာရောက်ခေါ်ငင်သော်လည်း ဆရာကောင်း တပည့်ပီပီ သူ့တာဝန်မလစ်ဟင်းစေရန် ခေါင်းတွင်တွင်ခါညင်း၍ လာသမျှကို နှင်လွှတ်ရှာပါသည်။ ထိုသည့်ကြောင့် လဘက်ရေကြမ်း ကရားနှင့် ထန်းလျက်ခဲ - ပဲကြီးလှော် အမဲချောက်ဖုတ်တို့ဖြင့် ကျွေးမွေးပါသည်။ အငွေ့ တထောင်းထောင်း ထနေသော မြေကရားတွင်းမှ စဥ့်ပန်းကန်တွင်းသို့ ရေနွေးများ လောင်းငဲ့၍ပေးကာ ညှော့ဝတ်ပြုနေသော ကလေးမလေးကို ဦးရွှေမောင်ကြီးသည် ကြည့်ရင်း မေးခွန်းများ တခုပြီးတခု မေးမြန်းစပ်စုနေပါသည်၊ အသက်အရွယ် အမည်နာမ မွေးဖွားရာဒေသ မည်ကဲ့သို့ ယခုအလုပ်အကိုင်မျိုး လုပ်ရကြောင်း ရောက်တတ်ရာရာ များကို မေးမြန်းနေပါသည်၊ အနည်းငယ် အေးစပြုလာသော ညဥ့်နက်ချိန်တွင် ရေနွေးသောက်၍

အမြီးစားရသည့် အရသာမှာ ထူးခြားလှပေသည်ဟု ဦးရွှေမောင်ကြီး ယခုသတိပြုမိနေပါသည်၊ စကားတပြောပြောနှင့် ရေနွေး သောက်နေသော ဦးရွှေမောင်ကြီးမှာ မည်မျှကြာသွားသည်ကိုပင် သတိမထား သောက်၍ ကောင်းဆဲ မင်းကြီးဘုရားနှင့် မိစပ်တို့ အခန်းတွင်းမှ ထွက်လာကြသောအခါ ဦးရွှေမောင်ကြီး ထိုင်နေသော ဝါးကွပ်ပြစ် ကလေးပေါ် လာထိုင်ကြပါ၊ ထို့မို့ကြောင့် ဦးရွှေမောင်ကြီး လည်း နေရာဖယ်ပေးပါသည်၊ ရေနွေးကရားမှ ရေနွေး ပူပူလေးကို ငဲ့၍ မင်းတရားကြီးဘုရားအား ပေးဆက်ရင်း

"ဘယ်နယ့် ကိုရင်ကောင်းမြတ် ကြေနပ် နှစ်သိမ့်ခြင်း ရှိအောင် ကျုပ်နမကြီးက ပြုစုရဲ့လား"

"ဟုတ်သည်ပ ဦးရွှေမောင်ကြီးရ နာမည်ကြီး သလောက် အတတ်ပညာ စုံလင်လှပါပေ သဗျား- လူကောင်ကြီးသလောက်လည်း ပေါ့ပါးလှပေတယ်"

မြို့စားကြီးရဲ့ အဆွေတော်က ကနောင်မောင်မောင် အကြောင်း တတွတ်တွတ်နဲ့ တမေးထဲ မေးမြန်းလှ ချည့်လား မြို့စားကြီးရဲ့"

မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း ရှင်မိစပ် စကားကြောင့် ရက်သလို အရိပ်အရောင်များ မျက်နှာတော်ပေါ်တွင် ပေါ်ပေါက်လာပြီးနောက်

"ကျုပ်တို့ ကနောင်အိမ်ရှေ့စံ ကိုယ်တော်ကြီး အကြောင်း နမကြီးထံမှ တဆင့်ကြားသိထားရတဲ့ မြို့စားကြီးက ပြောဘူး

သည်ကြောင့် ကြုံကြိုက်သခိုက် သုတ စုဆောင်းသည့် ကျုပ် ဝါသနာကြောင့် မေးမြန်းရခြင်းပ နှမကြီးရ”

“နောက်ကို ရတနာပုံ နေပြည်တော် ရောက်သည့်အခါ မြို့စားကြီးမပါလည်း မိစပ်ထံကို မောင်ကြီး အချိန်မရွေး အလယ် လာနိုင်ပါတယ်၊ မိစပ်လဲ မောင်ကြီးကို အနည်းငယ်တော့ ကျေနပ်သည်ပ။

ကနောင် မောင်တော်နှင့်တော့ ယှဉ်တုလို့ မရနှင်သည်မို့ ကနောင်မောင်တော်ဘုရားလိုတော့ မနှစ်သက်ပေဘူး မောင်ကြီးရဲ့”

“မိစပ်ပြောသော စကားအဆုံးတွင် မင်းတရားကြီးဘုရား မျက်နှာတော် ပျက်သွားသည်ကို ဦးရွှေမောင်ကြီးကွက်ကနဲ မြင်လိုက် ရပါသည်။ မိစပ်လည်း သူ့စကားကိုသူ သဘောကျဟန်နှင့် ရယ်မော သည်ကြောင့် မင်းတရားကြီး ဘုရားရော၊ ဦးရွှေမောင်ကြီးတို့ပါ အတူဝင်ရောက် ရယ်မောကြပါသည်။ ရယ်မောရင်းမှ မင်းတရားကြီး ဘုရားသည် မျက်မှောင်ချီလျက်-

“သည်နှမကြီးက မောင်ကြီးကို ကနောင်ကိုယ်တော်နဲ့ တုပလို့ မရနိုင်သည်မို့ ကနောင်မောင်တော်ဘုရား လိုတော့ မနှစ်သက်ပေဘူး မောင်ကြီးရဲ့လို့ ပြောသည့် စကားကိုတော့ မောင်ကြီး နားမရှင်း လှပေဘူး နှမကြီးရဲ့”

“သဘောက သည့်နှယ်ပ မောင်ကြီးရယ်၊” ခါကျင်ကောင် မာန်ဖီး တောင်ကြီးဖြိုမဲ့ကြုံ ခါးကမသန်” ဆိုသည့် စကားပုံလိုပ၊

မောင်ကြီးနှင့် ပျော်ပါးရပေမဲ့ ခါကျင်ကောင်နှင့်တူသည့် မောင်ကြီး အတွက် မိစပ်မှာ မပြေချော ပေဘူး”

ခါကျင်ကောင်နှင့် အနိုင်းခံရသော မင်းတရားကြီးဘုရား စိတ်တွင်းဝယ် ခံပြင်းဟန်ရှိပေမင့် ပြန်လည် ပြောကြားသံ မကြားရတော့ပါ။ မိစပ် ကျွေးမွေးဧည့်ခံသည့် အစားအသောက်များကို မင်းတရားကြီး ဘုရားလည်း စိတ်မပါ့တပါနှင့် စားသောက်တော်မူရင်း စကားပြောဆို နေကြပါသည်။ တဗဟိုလောက်ကြာသောအခါ နားနေတော်မူပြီးမှ နှုတ်ဆက်၍ လှေရပ်နားရာသို့ ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။

လှေဆီအသွားတွင် မင်းတရားကြီးဘုရားကပင် စတင် လျက်.....

“ငမောင်ကြီး မနက်ဖန် နံနက်လင်းလျှင် လင်းချင်း သမားတော် ငခဲကို နင်ကိုယ်တိုင် ငါ့ထံ အခစားဝင်ဘို့ တပါတည်း ဆင့်ခေါ်ခဲ့ရမည်”

“အမိန့်တော်အတိုင်း ကျွန်တော်မျိုးကြီး ဆောင်ရွက်ပါမည်။ အသို့သော အကြောင်းဖြင့် ချက်ချင်း ဆင့်ခေါ်တော်မူရပါသနည်း မင်းတရားကြီးဘုရား”

“ငခဲလာလျှင် သိရမည်ပ ငမောင်ကြီးရဲ့၊ နင်လဲ မိစပ်နှင့် ပြောကြားသည့် စကားများ ကြားသိနေသားနှင့် မေ့နေသည်ထင်ပ”

“မှန်လှပါ ကျွန်တော်မျိုးကြီး မည်သို့သော အကြောင်းအရာဟု မခန့်မှန်းနိုင်ရအောင် ဖြစ်ရကြောင်းပါဘုရား၊ မင်းတရားကြီး ဘုရား

မမိန့်တော်မူပဲနှင့် မသိနိုင်သည့် အတွက် ကျွန်တော်မျိုးကြီး စိတ်ဆင်းရဲလှပါသည် မင်းတရားကြီးဘုရား"

"တကယ် နားမပေါက်ရိုးမှန်ရင်တော့ ပြောရမည်ပ၊ မိစပ် ပြောသည့်စကားကို နင်တကယ် မသိရှိဘူးဆိုရမည်ကလဲ နင့်ရှေ့တွင် ငါကိုယ်တော်မြတ်ကြီးအား ခါကျင်ကောင်နှင့် တုနှိုင်းသည့်စကားကြောင့် နင်တို့ပင် ရယ်မောခဲ့ကြသေးသည် မဟုတ်ပေလား"

"သိတော်မူပါပြီဘုရား .... မင်းတရားကြီးဘုရားကို ခါကျင်နှင့် ပမာပြု၍ သူကိုယ်သူ တောင်ကြီးလို့တင်စား ခဲ့ပါသည်ဘုရား"

"ဟုတ်သည်ပ ငမောင်ကြီးရာ ညီညီဟာ ငါ့ထက် ဘယ်သို့သော် အကြောင်းနှင့် အစွမ်းကောင်း ရမည်လဲ ငါဟာ မင်းဧကရာဇ် စစ်စစ်ဖြစ် သည့်အတွက် စွမ်းစွမ်းချင်းစွမ်းလျှင် ငါသာ ညီညီ ကနောင်ထက် စွမ်းသင့်သည် မဟုတ်ပေဘူးလား ငမောင်ကြီးရဲ့"

မင်းတရားကြီးဘုရားစကား ကြားရသော ဦးရွှေမောင်ကြီးမှာ အခိုက်အတန့် မည်သို့ လျှောက်တင် ရမည်ကိုပင် မသိနိုင်အောင် မှင်သက်သွားသလို ဖြစ်လျက် အတန်ကြာဆိတ်ငြိမ်နေမိပါသည်။

အလောင်းမင်းတရားကြီး၏ အနွယ်တော်ပီပီ စိတ်ဓါတ် ပြင်းထန်ပုံ ရပါသည်။ ဗိုလ်မထားဟူသော ပြင်းပြသည့် ဇာတိသွေး ဇာတိ မာန်တို့သည် ဤလိုနေရာမျိုးအထိပင် လိုက်လံတိုင်းတာ ကြည့်ရှု နေပေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ သည်ကိစ္စ သည်အကြောင်းတွေ အားလုံးသည် သူနှင့်မည်မျှ မသက်ဆိုင်၊ သူနှင့်သက်ဆိုင်သည့် အရာကား ဆရာကောင်းတပည့်ပီပီ အမှုတော် ထမ်းရာတွင် တုန်းဆိုတိုက် ကျားဆိုလျှင်ကိုက်ရပေအံ့။

အတွေးကိုယ်စီနှင့် ဆိတ်ငြိမ်စွာ လျှောက်လာကြသော ဆရာတပည့် နှစ်ဦးတို့မှာ လှေဆိပ်သို့ ရောက်ရှိလာသည့်ကို ကိုရင်အောင်အား နှိုးစေလျက် လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လည် ထွက်ခွာလာခဲ့ကြပါသည်။

အာရုံတက်ချိန်ပင် ရောက်ရှိတော့မည် ဖြစ်သဖြစ်ပါသည်။ သူ့တို့ "အိုးဘို" ဆိပ်ကမ်း ရောက်ရှိချိန်နှင့် အလင်းရောင် ထွက်ပေါ်ချိန်ကိုက်ညီ မှန်ကန်ခဲ့ပါလျှင် နန်းမြို့တော်အတွင်းသို့ ဝင်ကြရန်သာ ဖြစ်ပါတော့သည်။

သို့ဖြစ်၍ ခရီးမဖင့်စေရန် ရေဆန်ဖြစ်၍ ဦးရွှေမောင်ကြီးလည်း လှော်တက်တချောင်းနှင့် ရေဆန်ကို လှော်ခပ်ပေးပါသည်။ ထိုအချိန် မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း ကိုယ်တော်လည်းပန်း စိတ်တော်လည်း နွမ်းဟန်ဖြင့်လှေပေါ်တွင် စက်တော်ခေါ်ရင်း လိုက်ပါတော်မူခဲ့ပါသည်။ စက်တော်ခေါ်ရာမှ စွဲလန်းသော ဥပဒါန်ကြောင့် ယောင်ရမ်းရင်း ရွှေနှုတ်တော်မှ ဟစ်အော်လိုက်သော မင်းတရားကြီး၏ စကားမှာ

"တောက် ခါကျင်ကောင်တဲ့ပော့ ..."

♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥

ဒူးတော်မဟုတ်သည့်တဲ့မယ်မယ် ဘုရားရေ

"မိန်းမခရာ၊ အပျိုပျံ့သင်း၊ရွှေရင်စိမ်းစိမ်းကို၊

လက်ထိကျိန်းတယ်လို့၊ မသိမ်းဘဲလွှတ်ခဲ့သည့်…"

ဦးတိုး

ဆောင်းလေညှင်းက တဟူးဟူးတိုက်ခတ်နေပါသည်။

"အိုးဘို" လှေဆိပ်သို့ ဦးရွှေမောင်ကြီးတို့ ဆိုက်ရောက်ချိန်တွင် အရှေ့လောကဓါတ်မှ ရောင်နီများဖြာသန်း လာပေပြီ နီမြန်းသော နံနက်ခင်း၏ အလင်းရောင် နတို့ဖြင့် ကျွန်အရှင်နှစ်ပါးတို့အား ဆီးကြို ကြည်းနေသည်ဟု ထင်မှတ်ရပါသည်။ မြောက်လေပြေ အသွေးတွင် ခြုံကြိုခြုံကြားမှ သယ်ယူဆောင်လာသည့် ခဝဲပန်းရနံ့တို့က ရှူရှိုက်သူတို့အား လန်းဆန်းစေခဲ့ပါသည်။

အလေ့ကျ သဘာဝအလျောက် ပေါက်ရောက်တတ်သော ခဝဲရိုင်းပင်လေးတို့ အချိန်မှန် ပွင့်ဖူး သီးကင်းတတ်ပုံတို့ကို အကြောင်းပြု၍ ရေးစာဆိုစစ်လျင် ထောင်မှူးရှင်ထွေးညို စပ်ဆို ရေးသားခဲ့သည့် ခဝဲပန်းနှင့် တန်ဆောင်မုန်းလ ဘွဲ့ကို ဦးရွှေမောင်ကြီး မှတ်မိသလောက် ရွတ်ဆိုမိပါသည်။

ရွှေငုံခဝဲ၊ ပွင့်ကျော်မြဲသား

နှင်းပွဲပျဉ်းနီ၊ သန်းပြီကြွမ္မ

ဆောင်းသို့လုံ့ည၊ ရတုသာတုန်း

တန်ဆောင်မုန်းဟု။

ပတ်ဝန်းကျင် သာယာမှုတို့ အောက်တွင် မင်းတရားကြီး ဘုရားလည်း နှစ်ခြိုက်စွာ စက်တော်ခေါ်လျက် ရှိပါသည်၊ နိုးသည်အထိ စောင့်ဆိုင်း နေရပါလျှင် ရွှေနန်းတော်မြို့တွင်း အဝင်အထွက် လွတ်လပ်မည် မဟုတ်သည်ကို သိရှိသော ဦးရွှေမောင်သည် မင်းတရားကြီးဘုရားအား အသာအယာ နှိုးတော်မူလိုက်ပါသည်။

မင်းတရားကြီးဘုရားအား ရွှေနန်းတော်ကြီးဆီသို့ ပြန်လည် ပို့ဆောင်ပေးတော်မူရန် ညက အသင့်ရှိနေရစ်သော မြင်းများပေါ်သို့ ကုန်းနီးကို လေ့တော်သား ကိုရင်အောင်အား တပ်ဆင်ခိုင်း လိုက်ပါ သည်။ မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း ရွှေတချောင်းရေဖြင့် မျက်နှာ သစ်တော် မူပြီးနောက် ဦးရွှေမောင်ကြီးနှင့်အတူ နန်းတွင်းသို့ ပြန်လည် ဝင်ရောက်တော်မူပါလေသည်။ ဦးရွှေမောင်ကြီးလည်း အိပ်ချင်သော စိတ်များကို ချိုးနှိမ်မျိုသိပ်လျက် မင်တရားကြီးအမိန့်တော်ဖြင့် သမားတော်ဦးခဲအား ဆင့်ခေါ်ရန် မြင်းကို ဆက်လက် အပြင်းနှင်းခဲ့ ရပါသည်။ မြင်းစီးရင်းပင် ငိုက်ငိုက်သွားရသည့်အတွက် မြင်းပေါ်မှ လိမ့်မကျစေရန် အတော်သတိထား သွားရပါသည်။ ငိုက်သည့်ဒဏ်ကို ကာကွယ်နိုင်ရန် လမ်းတွင်တွေ့ရှိသော ရေတွင်းအတွင်းဝင်၍ လုံခလေး ထံမှ ရေပုံးကို ခေတ္တတောင်းယူငှားရမ်းပြီး မျက်နှာ သစ်ပါသည်။ ရေအေးအေးဖြင့် မျက်နှာသစ်ပေးပါမှ အတော်လေး လန်းဆန်းလာ ပါသည်။

ဦးရွှေမောင်ကြီးလည်း မြင်းကိုဆက်လက် စီးနင်းသွားရာ မကြာမီ သမားတော် ဦးခဲ နေထိုင်ရာ မလွန် ရပ်ကွက်အတွင်းသို့

ဆိုက်ရောက်လာပါသည်။ ဦးရွှေမောင်ကြီး ဦးခဲအိမ် ဆိုက်ရောက်ချိန် သမားတော် ဦးခဲမှာ အိပ်ရာမှ မနိုးသေး၍ အနိုးနိုင်းမှ ထလာပါလေသည်။ ဦးရွှေမောင်ကြီးကို မြင်လျှင်မြင်ခြင်း သမားတော် ဦးခဲက မေးလိုက်သည်။

"အသို့သော အကြောင်း ချင်းရပ်နှင့် လာဘိသနည်း ငမောင်ကြီးရေ့၊ အကြောင်းထူးရှိပါ၏လော"

"မင်းတရားကြီးဘုရား၏ အမိန့်တော်ဖြင့် ရွှေနန်းတော်သို့ ဆင့်ခေါ်ရန် စေလွှတ်လိုက်သည့် အကြောင်းနှင့် လာခဲ့ခြင်းပေဘဲ ငခဲရဲ့"

"ကောင်းလှပြီဗျား၊ ရွှေနန်းတော်သို့ မဆင့်ခေါ်လည်း သည်နေ့ ရောက်ရှိခစားရမည့် နေ့မှန်းမသိဘဲ မေ့လျော့နေဟန် တူပြီ ငမောင်ကြီးရဲ့"

"ဟာ - ဟုတ်ပေသားကဘဲ၊ သည်နေ့အဖိတ်နေ့မှန်း ငါတို့ မသိကြရသည်မို့ ခုလိုအပင်ပမ်းခံ လာရောက်နေစရာတောင် မလိုဘူး၊ ခု ချိန်ထိငါ့မှာ တမေးမှ မမိုတ်ရသေး၊ မင်းတရားကြီးဘုရား နောက်တော်ပါးက ခစားလိုက်ပါ နေရတာ အိပ်ချင်စိတ်တောင် ခုထိမပြေဘူး ကိုရင်ငခဲရာ"

"သေလိုက်စမ်းပါ့ ဝန်ကြီးဆယ်ယောက်ဆို သည်လို ကြိမ်တွယ်လိုက်ပေါ့ ငမောင်ရာ၊ ကိုယ်အသုံးမကျလို့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပမ်းတာ ရင်နှစ်ခြမ်း ကွဲရုံမကလို့ အသဲပင်ကျွမ်းပါစေ၊ ဒို့သမားတော်ကြီး များ အစုံအညီ ခစားရမည့်နေ့ဆိုတာ တသီတင်းပတ်မှ သည်တရက် တည်း ရှိနေသည်ဟာဘဲ ငမောင်ကြီးရယ်"

ငါတို့ကြိမ်ဆဲလို့ ဝန်ကြီးတွေသေပေမဲ့ တို့များက ဝန်ကြီးဖြစ်မှာ မဟုတ်ပေဘူး၊ သမားတော်ကြီး ဆယ်ယောက်သေရင်တော့ နင့်စည်းစိမ်နဲ့ အိုးအိမ်ကို ငါက သိမ်းပိုက်ရမယ်ဗျား၊ နင်မသေသမျှ ငါတော့ အေးအေးနေရမယ် မထင်ပါဘူး၊ ဘာဘဲ အလိုရှိတသည်ဖြစ်စေ နင်နဲ့ပက်သက်လာရင်တော့ မင်းတရားကြီး ဘုရားက ငါ့ဘဲ အရင်ထောင်းမှာ"

"သည်ဟာမျိုး ထင်ပါရဲ့၊ အောင်သွယ် ကောင်းလို့ အုတ်ကျောင်း ဆောက်ရ ဆိုတာလေ၊ အရပ်က ခဲနဲ့ ပိုင်းထုကြလို့ အုတ်တိုက်တလုံးစာ ရသွားတဲ့ အောင်သွယ်မျိုးပ"

ဦးရွှေမောင်ကြီးနှင့် သမားတော်ကြီးဦးခဲတို့မှာ သူငယ်ချင်းပီပီ ရင်းရင်းနှီးနှီး တောင်စဉ်ရေမရ လျှောက်ပြောကြရင်း နံနက်စာကို အတူစားသောက်ကြပါလေသည်။

စားသောက်ပြီးစီးသည့်နောက် မင်းတရားကြီး ထံတော်ပါး သမားတော်ဦးခဲရောက်ရှိလေမှ တာဝန် ကြေပွန်မည် ဖြစ်သည့် ဦးရွှေမောင်ကြီးမှာ ဦးခဲအား အဝတ်အစားများ အမြန်လဲလှယ်စေပြီး သူနှင့်အတူ မြင်းတစီးဖြင့် လိုက်ပါရန် ခေါ်ဆောင်သွားပါလေသည်။

လမ်းတွင်မြင်းစီးရင်း ယမန်နေ့က ညကဖြစ်အပျက်များကို ဦးခဲအား တလုံးမကျန် ဦးရွှေမောင်ကြီးက ပြောပြလေသည်။ မိစပ်က ဒုတိယ ကနောင်မောင်တော်ဟု မင်းတရားကြီးအား ကင်ပွန်း တပ်လိုက်သည်ကို မခံချင်စိတ်ဖြစ်ပေါ်၍ သမားတော်ငခဲနှင့် တိုင်ပင်ရန် အခေါ်တော်ရှိခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို ရှင်းလင်းပြပါသည်။

ဦးရွှေမောင်ကြီးနှင့် ဦးခဲတို့ ရွှေနန်းတော်ကြီးထဲ ရောက်ရှိချိန်တွင် နံနက်ညီလာခံစချိန်နှင့် တိုက်ဆိုင်နေပါသည်။ ဦးရွှေမောင်ကြီးသည် သမားတော်ဦးခဲအား ပန်းခုံတော် အုတ်တိုက်တွင်းသို့ ပို့ဆောင်ခဲ့ပြီးမှ နံနက်ညီလာခံသဘင် ဆင်ယင်ကျင်းပသည့် မှန်နန်းဆောင်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်ဖူးမျှော်ပါသည်။ မင်းတရားကြီး ဘုရားလည်း ဦးရွှေမောင်ကြီးကို ညီလာခံသဘင်ပြုလုပ်နေဆဲဖြစ်၍ မြင်တော်မူသော်လည်း မမေးသေးဘဲ ညီလာခံ ဆက်လက်ကျင်းပ ပြုလုပ်ပါသည်။ သီတင်းပတ်အတွင်း ညီလာခံ နောက်ဆုံးရက် ဖြစ်သည့်အတွက် အဘိတ်နေ့ညီလာခံကို ဌာနဆိုင်ရာ ဝန်ကြီး ဝန်လေး အတွင်းဝန်စသည်ဖြင့် စုံညီစွာ တက်ရောက်ကြ ရပေသည်။ တသီတင်းပတ်အတွင်း လုပ်ဆောင်ချက်များ တင်ပြ ညှိနှိုင်းချက်များ တောင်းခံဖြည့်စွက်ချက်များကို ပြုလုပ်ကြရပါသည်။ နံနက်ညီလာခံမှ တင်ပြလာသော အချက်အလက်များ ပြဿနာများကို နေ့ညီလာခံတွင် ဆုံးဖြတ်ကြရပေမည် နေ့ညီလာခံတွင် မပြီးပြတ်ပါက ညညီလာခံတွင် ဆက်လက်လုပ်ဆောင်ရရိုးထုံးစံရှိပါသည်။

မင်းတုံးမင်းတရားကြီးဘုရားလက်ထက်တွင် သီတင်းနေ့တိုင်း ညီလာခံရသည်မို့ အဘိတ်နေ့ ညီလာခံများသည် များသောအားဖြင့် အရေးတကြီး လုပ်ဆောင်ရမည့် ကိစ္စများပါဝင်လေ့ ရှိပါသည်၊ ညီလာခံစဲသည်နှင့် မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း ဦးရွှေမောင်ကြီးကို မေးမြန်းရာ ပန်းခုံတော်အုတ်တိုက်မှ သမားတော် ဦးခဲအား အစောင့်ထားခဲ့လေကြောင်း တင်လျှောက်၍ မင်းတရားကြီးလည်း ပန်းခုံတော် အုတ်တိုက်သို့ ကြွမြန်းတော်မူပါလေသည်။

မင်းတရားကြီးဘုရား ကြွမြန်းရာသို့ ဦးရွှေမောင်ကြီးလည်း အလိုက်သိစွာနှင့် နောက်ပါးမှ ခစားတော်မမူဘဲ နေရစ်ခဲ့ပေသည်။

မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း ပန်းခုံတော် အုတ်တိုက်သို့ ကြွမြန်းလာချိန် သမားတော်ကြီးလည်း ဆီးကြိုတော်မူပြီး "အမိန့်တော်မြတ်ကြောင့် အခစားတော်ရောက်ရှိတော် မူကြောင်းပါ မင်းတရားကြီးဘုရား"

"အိမ်း ခေါ်တော်ရှိလိုက်ရခြင်းမှာလည်း ငါကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကိုယ်တိုင် ငယ်ကျွန်ရင်းသမားတော်ကြီး ငခဲအား ယုံကြည်စိတ်ထားသဖြင့် အားကိုးတော်မူ ရသောကြောင့်ပေဘဲ"

"မှန်လှပါ ကျွန်တော်မျိုးကြီးမှာ မင်းတရားကြီးဘုရားအမှုတော်ကို သစ္စာရှိစွာနှင့် ထမ်းရွက်ခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည် ဘုရား၊ ကျွန်တော်မျိုးကြီး အသက်စည်းစိမ်နှင့် အိုးအိမ်တို့သည်ပင် မင်းတရားကြီး ဘုရားအတွက် စွန့်လွှတ်ရန် အသင့်ရှိပါသည်ဘုရား"

"သည်လို အရေးအခင်းကြောင့် မဟုတ်ပေဘူး သမားတော်ကြီးငခဲရဲ့၊ ငါကိုယ်တော်မြတ်ကြီးမှာ ငခဲပညာစွမ်းဖြင့် အကူအညီ ရယူလိုသော အကြောင်းချင်းရာရှိ၍ ဆင့်ခေါ်ခြင်းဖြစ်ရပေသည် သမားတော်ကြီးရဲ့"

"အလိုရှိရာကို မိန့်တော်မူပါ မင်းတရားကြီးဘုရား၊ ကျွန်တော်မျိုး အနေဖြင့် ပြုလုပ်၍ဖြစ်သည် ကိစ္စမှန်သမျှ မင်းတရားကြီးဘုရားအတွက် ထိန်ချန်ထားချက် ရှိမည်မဟုတ်ကြောင်း အသက်ပေး တင်လျှောက် ဝန့်ကြောင်းပါဘုရား"

"သည်လို ငခဲရဲ့ ငါ့ညီတော် ကနောင် အိမ်ရှေ့စံအကြောင်း ငါကောင်းကောင်းသိသည်ပ၊ ခြေခါးက အစအဆုံးအထိ ဆိုသလို ငါကိုယ်တော်မြတ်ကြီး သိတော်မူသယ်လို့ ထင်မှတ်ယုံကြည်နေတဲ့ ညီညီအိမ်ရှေ့စံ အကြောင်းကို ငါကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ယမန်နေ့ညက ဆန်းပြားသည့် ပြောင်းလွဲမှုများကို သိခဲ့ရသည်ပ"

"အမိန့်ရှိတော်မူပါဘုရား ထိုဆန်းပြားသည့် ပြောင်းလွဲမှု များသည် အသို့သော အချင်းအရာများ ဖြစ်ပါသည်ဘုရား"

"ပြည်ကြီးပျော်ဘွယ်အရပ်မှ မိစပ်ကြီး ဆိုလျှင် သမားတော်ကြီး ငခဲ သိမည်ထင်ပေသဗျ၊ မယ်မင်းဆီ ရောက်ခဲ့လေတော့မှ ပြောင်းလဲမှုအကြောင်း ငါကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ကြားရပေတော့သည် ငခဲရဲ့"

"ထိုအပြောင်းအလွဲများကို မင်းတရားကြီးဘုရား အားကြတော် မူတယ်လို့ မိန့်ဆိုတော်မူလိုပါသည်လား ဘုရား"

"ဘယ်နယ် အားမကျဘဲနေပါမည်လဲ ငခဲရယ်၊ သည်လို ဖြစ်စေရအောင် ငခဲဘဲဆောင်ရွက် ပေးတော်မူတယ် မှတ်သဟဲ့"

"မှန်လှပါ ကျွန်တော်မျိုးကြီးပင် ဆေးတော် စီရင် ပေးတော်မူရပါသည် ဘုရား"

"အိမ်း သည်လို ဆေးတော်မျိုး တလက် ငါကိုယ်တော်မြတ်ကြီး အတွက် စီရင်ပီး ဆက်ရမယ်ဗျာ၊ မြန်မြန်စီရင်ပြီး ဆက်သပေတော့"

"သည်ဆေးတော် ဆက်သရေးအတွက် လွယ်မရောင်နှင့် ခက်ခဲရတတ်ပါသည်ဘုရား၊ အချိန်တော် အနည်းဆုံး (၆) လ ကြာပါမည် မင်းတရားကြီးဘုရား (၆) လနှင့် မအောင်မြင်ပါလျှင် တနှစ်အထိ ကြာရှိတတ်ပါသည်ဘုရား"

"ညီညီအတွက် ဆက်သ သည့်ဆေးတော်တုန်းက ဘယ်လောက် ကြာသလဲ ငခဲရဲ့ သည်လောက်တောင် ကြာလေသည်လား"

"မှန်လှပါ ကနောင် ကိုယ်တော်ကြီး အတွက် ဆေးတော် စီရင်ချိန်မှာ အခါတော်သင့်လှသည် ဖြစ်၍ ၆လ နှင့် အောင်မြင်ပါသည် ဘုရား"

"သည်ထက်မြန်အောင် ကြံစည်၍ မဖြစ်ပေဘူလား ငခဲရဲ့ ငွေနဲ့ ရွှေနဲ့စက်ပြီး အသုံးပြုစီရင်လို့ကော မရပေဘူးလား ငခဲရဲ့"

"ဥစ္စာပစ္စည်းများနှင့် စက်၍ အလဲအလှယ် ပြုမရနိုင်ကြောင်းပါ မင်းတရားကြီးဘုရား အခါတော်သင့်ပါမှသာ ၆လ နှင့် ရနိုင်ကြောင်းပါဘုရား"

သဟာဖြင့် ရှိစေတော့ဗျား ဆေးတော်စီရင်ဘို့ ဘဏ္ဍာ တိုက်တော်မှ အလိုရှိသမျှသမားတော်ကြီး ထုတ်ယူသုံးစွဲခွင့် ရှိစေဗျား"

"ဆေးဘိုးဝါးခ ကုန်ကျရန်ကြောင်းမရှိပါ မင်းတရားကြီးဘုရား၊ ကျွန်တော်မျိုးကြီးကို မင်းတရားကြီးဘုရား အလိုတော်မှုသော အရွယ်တော်ကိုသာ မိန့်တော်မူပါဘုရား"

"အလို - တယ်ပီး ထူးခြားလှပါ ကလားဟရို့၊ ငါကိုယ်တော်မြတ် အလိုရှိရာ အရွယ်အစားဖြစ်အောင် နင်စီရင် ပေးနိုင်တယ် ဟုတ်စ"

"မှန်လှပါ ပြုလုပ်ပေးနိုင်ကြောင်းပါဘုရား ခန္ဓဗေဒကျမ်းနဲ့ ဘေသဇ္ဇ ဆေးကျမ်းအလိုအရ အရွယ်တောက်ကို ရှိသင့်သည်ထက် ပိုမိုပါလျှင်လည်း ဘေးမကင်းတတ်ပါ၊ အသက်အန္တရာယ်ပင် စိုးရိမ် ရပါသည်ဘုရား -

ရောက်သင့်သည့် နေရာထက်လဲ ပို၍ မရောက်နိုင်ပါ၊ မြင်းဇက် နွားလက် လူချက် ဟု ဆေးပညာ အလိုအရ ထိုနေရာများထက်ပို၍ မရောက်ရှိနိုင်ပါ၊ လိုသည်ထက် ပိုမိုပြုလုပ်ပါက ထိုသူကို သေဆေး ကျွေးသည်နှင့် မခြားဘဲ အာရုံကြောများပြတ်၍ အသက် သေဆုံး ရမည်အမှန်ပါ မင်းတရားကြီးဘုရား"

"သဟာဖြင့် ငါ့ညီတော်ကနောင် အိမ်ရှေ့စံ ဘယ်လိုပြုမူသလဲ သူ့ရဲ့ လုပ်နည်း လုပ်ဟန်သိရမှ ပိုမိုကောင်းမည် ထင်ပါ့ငဲခဲရ"

"ဆေးတော်စီရင် ရမည့်သူ၏ အရပ်အမောင်းနှင့် လိုက်၍ ပြုလုပ်လျှင် အသင့်လျော်ဆုံးပါဘုရား၊ အရပ်ရှည်သူ ရှည်သင့်ပေသည်၊ အရပ်ပုသူမှာလည်း သူ့အထွာနှင့်သူသာ ကောင်းပါသည်ဘုရား၊ ကနောင် အိမ်ရှေ့စံ ကိုယ်တော်ကြီးမှာ သူ့အထွာနှင့် လက်နစ်သစ် အစွန်းထွက် အတိုင်းအတာ ပေးပါသည်ဘုရား"

"သည်လိုဆိုလျှင် သင့်မြတ်လှပေသည်၊ သမားတော်ကြီးရေ့ ငါကိုယ်တော်မြတ်အတိုင်း အတာကိုလည်း ယခုပင် ပေးရမည်လား"

"သင့်မြတ်လှပါသည်ဘုရား၊ သည်ပုပိုက် ပေါ်ရေးသား ပေးတော်မူပါ၊ အလျားနှင့် လုံးပါတ်ကို မင်းတရားကြီးဘုရား အနှစ်သက်ဆုံးနှင့် ဘေးအကင်းဆုံး အရွယ်တော် ဖြစ်စေပါလျှင် ကျွန်တော်မျိုးကြီးဆောလျင်စွာ ဆေးတော်ပြုစုပါမည်ဘုရား"

မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း သမားတော်ကြီးငခဲ ဆက်သသော ပုရပိုက်နှင့် ကန့်ကူဆံကိုင်ကာ စဥ်းစားရင်း ရေးလိုက်ဖျက်လိုက်နှင့် သုံးလေးကြိမ်မျှလောက် ပြုလုပ်ပြီးသည့် နောက်မှ ပုရပိုက်ကို သမားတော်ကြီး လက်သို့ ပေးအပ်လိုက်ရင်း ...

"သည်ဆေးတော်ကို အောင်မြင် ချောမောစွာနှင့် ဆက်သနိုင်လျှင် ငခဲအတွက် ဆုတော် လာဘ်တော်များ ပေးသနားတော်မူမဗျား"

မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း မိန့်တော်မူရင်း နေရာမှထတော်မူသဖြင့် သမားတော်ကြီးငခဲလည်း ခြေတော်ဦးခိုက်ရင်း .....

"ကျွန်တော်မျိုးကြီး ကြိုးစား၍ ဆေးတော်ကို အမြန်ပြီးမြောက် အောင်မြင်စေရန်စီရင်၍ ဆက်သပါမည် မင်းတရားကြီးဘုရား"

ပန်းခုံတော်မှ ထွက်တော်မူသော မင်းတရားကြီးဘုရားအား တင်လျှောက်လိုက်ပါသည်။

♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥

(၂)

တခုသော နံနက်ခင်းပိုင်းတွင် ဘီးရိုးလှည်း တစီးသည် ရွှေနန်းတော် မြို့ရိုးအတွင်းရှိ ပင်းတလဲစား ဦးရွှေမောင်ကြီး အိမ်တော် ဝင်းအတွင်း ဝင်ရောက်လာလေသည်။ နံနက်စာ စားရန်ပြုနေသော ပင်းတလဲစားကြီးသည် မစားသေးဘဲ ဘီရိုလှည်းဆီသို့ ကြည့်နေမိပါသည်။ ထိုသို့ကြည့်နေဆဲ ဘီရိုလှည်းအတွင်းမှ စဥ့်ဘူးငယ်တခုကို ပိုက်လျက် ဆင်းလာသော သမားတော်ဦးခဲကို မြင်ရသည့်အတွက် ဝမ်းသာ အဲ့လဲ ခရီးဦးကြိုပြုသည့် အနေနှင့် ဦးခဲရှိရာသို့ ဆင်းသွားပါလေသည်။

"စောလှချည်လား သူငယ်ချင်းရာ၊ ဘယ်ကိုသွားမည့် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် လာပေသနည်း ဆိုစမ်းပါ့"

"တခြားသွားစရာ မရှိပါဘူး ငမောင်ရာ၊ မင်းတရားကြီးဘုရား ထံသွားဘို့ဘဲ၊ သဟာ့ပေမင့် မြို့ဝင်တံခါးမှာ အိပ်ဖန်တော်သား တယောက်နှင့် တွေ့ရ၍ စုံစမ်းကြည့်လိုက်တော့ နင်အိမ်ပြန်အိပ်သည်ဟု သိရ၍ ဝင်လာခဲ့ချင်းပေပေါ့ ငမောင်ရာ"

"သည်လိုဆိုရင်လဲ မင်းတရားကြီးထံပါး အခစားဝင်ရင် ကျုပ်ပါအတူ လိုက်စေချင်တဲ့ သဘောနှင့် အခါလာသည်ထင်ပါ့"

"အတူလိုက်လိုလဲ အတူသွားကြဘို့ပ၊ နေရစ်ချင်သေးရင်လဲ သူငယ်ချင်း သဘောပေဘဲ၊ ငါ့အနေနဲ့ကတော့ နံနက်စာ ပွဲတော်မတည်မီ ဆေးတော်ဆက်သရမည် ငမောင်ကြီးရ"

"အလို - အဘယ်သို့သော ရောဂါကြောင့် ဆေးတော် ဆက်ရမည်လဲ ငခဲရဲ့၊ မနေ့ကပင် မင်းတရားကြီးဘုရားထံ ငါအိမ်ပြန်ခွင့် တောင်းလေတော့ မင်းတရားကြီးဘုရားကပင် ငခဲဆေးတော် အစားများသွားလေသလား ငမောင်ကြီးရဲ့လို့ ကြည့်စားတော်မူသေး သဟ"

"ဒီလိုမဟုတ်ပေဘူး၊ နင်တကယ်မသိသမို့ မေးသည်လား ငမောင်ကြီး"

"မသိရိုးအမှန်ပါ ငခဲရာ မင်းတရားကြီးဘုရားအရေး ကိစ္စနှင့် ပက်သက်ပြီး ဘယ်တုန်းကများနင့်ကို ငါသရော်ပြောင်ဘူးသည်လဲ ငခဲရဲ့"

"သဟာဖြင့် နင့်မေ့လို့သာ ဖြစ်ရမည်ပ၊ ငါယခု ဆက်သရမည့် ဆေးတော်သည် ထွားဆေးကြီးပ"

"ငါ့အပြစ်ပ သူငယ်ချင်းရ၊ ငါတကယ် မေ့နေမိပါသဟ ငခဲရ၊ သည်အကြောင်းကို မင်းတရားကြီးဘုရား မသိပါစေနှင့်"

"အေးပ - ငမောင်ကြီးရ သည်ဟာလဲ ငါ့တို့နင်တို့ ကိုယ်ရေးမှ မဟုတ်မူဘဲ အမှတ်ရချင်းမှ ရပေမပေ့ါ၊ ငါကိုယ်တိုင်ကလဲ မင်းတရားကြီးဘုရားအတွက် တာဝန်ပေးအပ် ခန့်ထားသည့်

တပည့်တပန်းက အချိန်စေ့ ရောက်ကြောင်း ပြောကြားလေမှ ဆေးတော်စီရင်ရသည်၊ ငမောင်ကြီးရ၊ နှစ်ရှည်လများ ကြာတော့လဲ တာဝန် လစ်ဟင်းရသည့်အတွက် မဟုတ်ပေမင့် ကိစ္စများမြောင် လူတို့ဘောင်အတွင်း ရုန်းကန် လှုပ်ရှားရသသူများ အဖို့ မေ့လျော့ပေမည်ပ"

သဘာဝကြလှသော ငခဲစကားကြောင့် ဦးရွှေမောင်ကြီး ခများလည်း ပြုံးရယ်လာနိုင်ခါ

"ငါတို့မင်းတို့တတွေဟာ မင်းတရားကြီးဘုရား၏ လက်ဆွဲတော်ကြီးများ ဖြစ်ကြသော်လည်း အရာရာတိုင်းမှာ မင်းတရားကြီးဘုရား အတွက် အလိုတော်ရှိသည် ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်ပေမည် ဆိုသော အသိကြောင့် ထမ်းရွက်သင့်သော တာဝန်ထက် ပိုမိုမထမ်းရွက်မိဘို့ သတိရှိရသည်မို့ မေးသင့်သည့် ကိစ္စများမေ့ရသည်ပ ငခဲရ"

"ဟုတ်လိုက်လေ သူငယ်ချင်းရယ် ဒါမှသာ သစ္စာရှိသည်။ ငယ်ကျွန်တော် ပီသပေမည်ပ - သဟာကြောင့် ငါလည်း အလိုတော်ရှိမှသာ ပေးအပ်သည့် တာဝန်ကို ဦးလည်မသုန် ထမ်းရွက်ပေးသည်ပ - မင်းလိုလိုက် မင်းကြိုက်ဆောင်ရွက် သသူများသည် မင်းမှုထမ်းကောင်း မဆိုသင့်ကြောင်း ငါ့အမိအဘတို့ သင်ကြားခဲ့ခြင်းလည်း ရှိခဲ့သည် ငမောင်ရဲ့"

သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်လည်း စိတ်ဝမ်းကြည်နူးခြင်း အပြည့်ဖြင့် တဦးနှင့် တဦးဘက် လှည့်တကင်ပြုခါ နံနက်စာ အတူတကွ ထိုင်၍ စားသောက်ကြပါသည်။

(ထိုမှန်ကန်သော စိတ်ထား (ဖေါ်လံဖားကင်းသည်) မင်းမြှောင်စိုးကပ် စိတ်ဓါတ်မရှိသည့် အတွက် မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး ဘဝနတ်ထံ ပြန်လွန်တော် မူပြီးသည့်နောက် ဦးရွှေမောင်ကြီး ကွက်မျက်ခြင်း ခံရသည့်တိုင်အောင် သီဘောမင်းနှင့် စုဘုရားလတ်တို့ ဆက်လက်မြှောက်စားခြင်းကို ခံခဲ့ရပေသည်။

သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်လည်း လက်ရေတပြင်စီး စားသောက်ကြပြီးနောက် မင်းတရားကြီးဘုရားထံ ခစားရန် ထွက်ခွာသွားတော်မူကြပါလေသည်။

မင်းတရားကြီးထံတော်အပါး ခစားရောက်ရှိသည်တွင် မင်းတရားကြီးဘုရား ကပင်

"ငမောင်ကြီးနဲ့ သမားတော်ကြီး ငခဲတို့ပါကလား အလို စဥ့်ဘူးကြီးနဲ့ ဘာတွေများပေလဲ"

"မှန်လှပါ မင်းတရားကြီးဘုရား အစီရင်ခိုင်းသည့် ဆေးတော်ပါ ဘုရား၊ အောင်မြင် ပြီးစီးပါသဖြင့် ပေးဆက်တော်မူရန် လာရောက်ခဲ့ ရခြင်းပါဘုရား"

"ငါကိုယ်တော်မြတ်အတွက် ဆေးတော်ရကြောင်း ကြားသိရသောကြောင့် ဝမ်းမြောက်တော်မူပေသဗျ"

"ဆေးတော် စီရင်ရာတွင်လည်း တကြိမ်တခါတည်းဖြင့် အောင်မြင်တော်မူ၍ ဘုရား ကျွန်တော်မျိုးကြီးလည်း ဝမ်းမြောက်တော် မူပါသည် မင်းတရားကြီးဘုရား"

"သည် ဆေးတော်ကို မည်ကဲ့သို့ မှီဝဲရမည်ကို တင်လျှောက် စမ်းဘိ ငခဲရ၊ ဘယ်အချိန် သောက်သုံး ရမည်လဲ- ငါကိုယ်တော်တိုင် မြော်လင့်ထားသည်မှာ အတော်ကြာပေပြီ မဟုတ်လား"

"ကျွန်တော်မျိုးကြီး ပေးဆက်တော်မူသော ဆေးအညွှန်း အတိုင်းသာ သုံးဆောင်တော်မူပါ မင်းတရားကြီးဘုရား"

(ထိုဆေးနည်းမှာ ယခုတိုင်အောင် စာရေးသူ လက်ဝယ် ရှိပါသေးသည်၊ ထုတ်ဖော်ရန် သင့်မသင့် စဉ်းစား ချိန်ဆရန် လိုအပ် သည်ဟု ထင်မြင်မိသဖြင့် စားသုံးပုံနှင့် ဆေးဖော်ပုံကို အနိုက်အတန့် အားဖြင့် လျှို့ဝှက်ထားပါသေးသည်။)

"ဆေးတော် သောက်သုံးတော် မူပြီးသည့်နောက် အကျိုး အကြောင်း ဘယ်တော့မှ သိရမည်လဲ ငခဲရ"

"မှန်လှပါ။ ဆေးတော်ကို အညွှန်းအတိုင်း သုံးစွဲတော် မူပြီးသည့်နောက် သုံးရက်မြောက်သော အချိန်ကာလမှ စ၍ တန်ခိုးတော် ပြပါလိမ့်မည်။ ဤဆေးတော်သည် ချိန်ဆပြုပြင် စီရင်ထားသည်ကြောင့် ဘေးအန္တရာယ် ဖြစ်စရာ အကြောင်း မရှိပါ မင်းတရားကြီးဘုရား ... ။"

"နင့် ဆေးတော်အတွက် လက်ဝတ်တော် ပတ္တမြား လက်စွပ်တကွင်း၊ ရွှေစင်တဆယ် (ပိဿာ) နှင့် ငွေချိန်တရာ ပေးသနားတော် မူတယ်ဗျား ...။ ငါကိုယ်တော်မြတ် စိတ်တိုင်းကျ တကယ်ဖြစ်လာပြီဆိုရင် ထပ်မံ မြှောက်စားတော်မူမဗျား ... ။"

"ဝမ်းမြောက်လှကြောင်းပါဘုရား ...။ ကျွန်တော်မျိုးကြီး တတ်ကျွမ်းသော ပညာဖြင့် မင်းတရားကြီးဘုရားအတွက် ပူဇော်ခြင်း ဖြစ်ပါသဖြင့် ဆုတော်လာဘ်တော်များကို မမြော်လင့်ကြောင်းပါ မင်းတရားကြီးဘုရား .... ။"

ဘဝရှင် မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း သမားတော် ဦးခဲ တင်လျှောက်ချက်ကို ပြုံး၍ နားဆင်တော်မူရင်း ဦးရွှေမောင်ကြီးဘက်သို့ လှည့်၍ အမိန့်တော် မှတ်တော်မူပါလေသည်။

"ဟဲ့ ... ငမောင်ကြီး ... ငါပေးသနားတော်မူတဲ့ ရွှေတော် ငွေတော်များကို ဘဏ္ဍာတိုက်မှ ထုတ်ယူပြီး သမားတော် ငခဲအိမ် အရောက် ပို့ပေးတော်မူစေဗျား ..."

မင်းတရားကြီးဘုရား မျက်နှာတော် လွှဲတော်မူသွားသဖြင့် ဦးရွှေမောင်ကြီးနှင့် သမားတော်ကြီး ဦးခဲတို့လည်း မင်းတရားကြီး ဘုရားအား ဦးခိုက်လျက်ထွက်ခွာတော်မူခဲ့ကြပါသည်။

♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥

(၃)

မင်းတုန်း မင်းတရားကြီးဘုရားသည် နံနက်ညီလာခံ ကျင်းပပြုလုပ်ရာ ညီလာခံ ခန်းမဆောင်မှ အရှေ့ဘက်ရှိ ပထမ ဇေတဝန် ဆောင်တော်ထဲတွင် မိဖုရားကြီးများ၊ အခြွေအရံ သင်းပင်းများနှင့် စကားပြောနေသခိုက် ဦးရွှေမောင်ကြီး ဆိုက်ရောက် သွားပါသည်။ ရှမ်းစော်ဘွားနှင့် တူသူ တဦးနှင့် ရှမ်းမငယ် ချောချောတယောက်၊ ရှမ်းအမှုထမ်း တချို့ ပါရှိသော ဧည့်သည်တော် အဖွဲ့တဖွဲ့လည်း ခစားလျက် ရှိနေပါသဖြင့် ဦးရွှေမောင်ကြီးလည်း မင်းတရားကြီးဘုရားကို တိတ်ဆိတ်စွာနှင့် ခစားနေပါသည်။

မင်းတရားကြီး ဘုရားလည်း ဧည့်သည်တော်များဘက် လှည့်ရင်း .....

"သိန္နီစော်ဘွားကြီး ရပ်ရွာနယ်ပယ် အေးချမ်း သာယာ သည်များ ကြားရသည့်အတွက် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး စိတ်ဝယ် ကြည်နူးခြင်း ဖြစ်မိပေသည်ဗျား ... ။"

"ကမ္ဘောဇ ရှမ်းပြည်တလွှားရှိ စော်ဘွား အားလုံးတို့၏ သစ္စာတော် ခံယူထားရှိသော ဘဝရှင် မင်းတရားကြီးဘုရား၏ နေပြည်တော်သည် လက်နက်လူသူ အင်အား တောင့်တင်း

လှသည့်အတွက် နယ်ရှင်၊ ပယ်ရှင်များကိုပါ လိုလား လေးစားလာရခြင်း ဖြစ်ရပါသည်။ ထိုသည်အတွက် မင်းတရားကြီးဘုရား ဘုန်းရိပ် ကံရိပ် ခိုလှုံကြရသူများ နယ်ပယ်များ အေးချမ်းရခြင်း ဖြစ်ကြောင်းပါဘုရား ...။"

"သင့်မြတ်လှပေတယ် ...။ စော်ဘွားကြီးကိုလည်း ဘွဲ့တံဆိပ်တော်များ အပ်နှင်းပြီး ဆုတော်လာဘ်တော်များ ပေးသနားတော်မူရမယ်ဗျ ... ။"

စော်ဘွားကြီးကို မိန့်တော်မူပြီးသည်နှင့် တဆက်တည်း မင်းတရားကြီးဘုရားသည် ဦးရွှေမောင်ကြီးဘက်သို့ လှည့်လျက် .....

"ငမောင်ကြီး နားတော်ခံ မင်းထင်ကျော်ခေါင်ကို ဆင့်ဆို၍ နေ့ညီလာခံ သဘင်တွင် သိန္နီစော်ဘွားကြီးနှင့် သမားတော်ကြီး ငခဲကို ဘွဲ့တံဆိပ်နာမတော်များ ခတ်နှိပ် ချီးမြှင့် သူကောင်းပြု၍ ဆုတော် လာဘ်တော်များ ပေးသနားရမည်ကို အစီအစဉ်ပြုပါ ...။ သမားတော် ငခဲထံလည်း ငမောင်ကြီးပင် အချိန်မှီ မြင်းလျှင်လွှတ်၍ အကြောင်း ကြားပါဘိ .... ။"

"ဗျာဒိတ်တော်မြတ် အတိုင်းပါ ဘုရား ..."ဟု ဦးရွှေမောင်ကြီးလည်း မင်းတရားကြီးဘုရားအား ဦးခိုက်လျက် ဘွဲ့အပ်နှင်းရေးကို စီစဉ်ဆောင်ရွက်ဖို့ ရှေ့တော်မှ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ဦးရွှေမောင်ကြီး အနေဖြင့် သူငယ်ချင်း ရောင်းရင်း ငခဲ ဘွဲ့တံဆိပ်တော် ထပ်မံ ချီးမြှင့်ခံရသည့်အတွက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေရပါသည်။

သမားတော် ဦးခဲ ဘွဲ့ချီးမြှင့်ရေးတွင် အခက်အခဲတွေ ရှိရကြောင်း နားတော်ခံ မင်းထင်ခေါင်က ဦးရွှေမောင်အား ညည်းညည်းညူညူနှင့် ပြောကြားပါသည်။

"ကိုရင် ရွှေမောင်ကြီးရ သမားတော် ဦးခဲအတွက် ဘွဲ့တံဆိပ် ဂုဏ်ထူးတော် ချီးမြှင့် ပေးသနားတော်မူဘို့က ခက်နေကပြီဘဲ၊ ရွှေနန်းတော်အတွင်း အမှုထမ်းဘို့ ဘုရင်သမားတော်အဖြစ် အသိအမှတ် ရကတည်းက ဘိသက္ကရာဇရာဇ ဘွဲ့ကို အပ်နှင်းရပေသဗျ၊ နောက် တဆင့်ထက်တဆင့် တက်ပြီး ပညာသိဒ္ဓိဆိုသည့် အမြင့်ဆုံးဆေးပညာ ဘွဲ့ထူးကို ချီးမြှင့်တော်မူပြီးသာကဘဲ"

"ကျုပ်လဲ မှတ်မိပါတယ် မင်းတရားကြီးဘုရား အလိုတော်အရ သူငယ်နာ အထူးကုအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုပြီး ဘေသဇ္ဇပါရဂူ ဘွဲ့ချီးမြှင့်တော်မူသည်ကို သိသည်ပ နားတော်ခံကြီးရ"

"ဟုတ်လိုက်လေ ကိုရင်ရွှေမောင်ကြီးရဲ့ အဆင့်ဆင့်ဘွဲ့တွေ တမျိုးပီးတမျိုး ရထားသည်က တကြောင်း၊ အမြင့်ဆုံး ဆေးပညာဘွဲ့ အထွဋ်ထိပ်ဘွဲ့ ထူးမျိုးရရှိပြီး သသူကို ကျုပ်တို့က ဘယ်လိုနောက်ထပ် ဘွဲ့တံဆိပ် နာမံတော် ခတ်နိုပ်ရပေမယ် ဆိုက ကိုရင်ရွှေမောင်ကြီးဘဲ အကြံပေးစမ်းပ"

"သည်လိုဆိုရင်ဗျာ ရွှေလွှတ်တော် မှတ်တမ်း ရွှေဘုံ နိဒါန်း ပြဲတိုက်တော် မှတ်တမ်းတွေကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေး ဘွဲ့ပေးချီးမြှင့်ပုံကို လေ့လာ လိုက်ရင် ပြီးစီးနိုင်မည် ထင်ရသည်ပ နားခံတော် မင်းထင်ကျော်ခေါင်ကြီးရယ်"

"ကျုပ်ကိုယ်တိုင် အပြန်အလှန် စစ်ဆေးပြီးကပြီမို့ ကိုရင်ရွှေမောင်ကြီးဆီ အကူအပံ့ ယူရသည်ပ ကုန်းဘောင်ခေတ် တခတ်လုံးတွင်လည်း သည်လို အမြင့်ဆုံး ဘွဲ့ထူးကို နစ်ကြိမ်ချီးမြှင့်ခြင်း မရှိခဲ့ဘူးသေးပါ ယုတ်စွအဆုံး ရာဇဝင်တွင် မရှိသေးသမို့ မည်သို့မျှ မကြံတတ် မစီရင်တတ်အောင် ဖြစ်ရခြင်းကြောင့် ကိုရင်ရွှေမောင်ကြီး ထံမှ အကူအပံ့ ယူလိုသည်ကြောင့် အကြံတော်သစ် တောင်ခံရခြင်း ပေကပဲ"

ဦးရွှေမောင်ကြီးလဲ နားတော်ခံ မင်းထင်ကျော်ခေါင်ထံမှ မည်သို့မှ မကြံတတ်အောင် ငခဲအတွက် ဘွဲ့တံဆိပ်တော် ချီးမြှင့်စရာ မရှိသလောက် ဖြစ်နေရသည်ကို ကြားသိရသည့်အတွက် ဂုဏ်ယူချင်စိတ်များပင် ပေါ်ပေါက်လာရပါသည်။ ဘွဲ့တံဆိပ်တော် ချီးမြှင့်ရေးအတွက် ကျွမ်းကျင် လိမ္မာလှသူ မင်းထင်ကျော်ခေါင်ပင် မဖြေရှင်းနိုင်သည့် ပြဿနာကို မင်းတရားကြီး ဘုရားထံ တင်ပြနေလျှင်လည်း မင်းတရားကြီးဘုရား ကိုယ်တိုင် မဖြေရှင်းနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေမည်ကို ဦးရွှေမောင်ကြီး အတတ်သိပါလေသည်၊ မိမိနှင့် နားတော်ခံ မင်းထင်ကျော်ခေါင်တို့က ဝတ္တရားအရ လျှောက်တင်ပြန်ပါကလည်း မိမိတို့နစ်ယောက်အား ပြန်လည် တာဝန်ပေးမည် ဖြစ်ပါသည်။ မင်းတရားကြီး ဘုရားသည် မင်းကျင့်တရား ဆယ်ပါးနှင့်အညီ အုပ်ချုပ်သူ ဖြစ်သဖြင့် ဌာနဆိုင်ရား ပိုင်ရာတို့ထံမှသာ ကိစ္စတခုကို အပြီးတိုင် ဆုံးဖြတ်လေ့ရှိကြောင်း ဦးရွှေမောင်ကြီး သိရှိနားလည်ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ငခဲအား ဘွဲ့ချီးမြှင့်ဘို့အရေးအခင်းမှာ မပြီးမပြတ်ဖြစ်နေပါက မင်းတရားကြီးဘုရား ရွှေစိတ်တော်ငြို အလိုတော်မကျဖြစ်နေမည်လည်း စိုးနောင့်ရသည့်မို့ နားခံတော် မင်းထင်ကျော်ခေါင် အကြံပြုသည့်အတိုင်း ပညာ သိဒ္ဓိဘွဲ့ နှစ်ထပ်ကွမ်းပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

နေ့ညီလာခံ အခမ်းအနားတွင်ပင် ဘဝရှင်မင်းတရားကြီး ကိုယ်တော်တိုင် သမားတော်ကြီး ငခဲအား ထူးထွေဆန်းပြားသည့် ဘေသဇ္ဇ အတတ်တွင် တဘက်ကမ်းခတ် တတ်မြောက်သူ ဖြစ်သည့် အတွက် ပညာသိဒ္ဓိ ကျော်ခေါင် ဘွဲ့တံဆိပ်နာမံတော်ခပ်နိုင် ချီးမြှင့်တော်မူရကြောင်း မိန့်တော်မူရင်း ဘွဲ့ချီးတော် မူပါလေသည်။ ငခဲရရှိသော အဘိုးတန်ပစ္စည်း အမြောက်အများကိုလည်း လှည်းနှစ်စီးဖြင့် တိုက်ပို့ရပေမည်။

နမတော်နှင့် လက်ဆောင် ပဏ္ဏာများ ဆက်သတော်မူသော စော်ဘွားအားလည်း ဘွဲ့တံဆိပ်တော်နှင့် ပတ္တမြားလက်ဝတ်တော် စသော ပိတ်အုပ်နှင့် ကတ္တီပါစ စိန့်တိုင်းပြည်ဖြစ် ဖဲကြီးလိပ် ပိုးစအုပ် အခြားဆုတော်လပ်တော် အများအပြားပါဝင်လေသည်။

သိန္နီစော်ဘွား ဆက်သသော နမတော်မှာ ရုပ်ရည် ချောမောလှပ ရိုးမှန်သော်လည်း အသက်အရွယ်နငယ်လွန်းပုံ ရပါ လေသည်။ ကုမ္မာရီ မဖြစ်မီ ဝေါရီ အရွယ် ၁၂ နှစ်သာ ရှိပေဦးမည်ဟု ဦးရွှေမောင်ကြီး အပါအဝင် မှူးကြီးမတ်ရာ သေနာပတိကြီးများ အားလုံးလို ကပင် မှန်းဆ ပါလေသည်။

ညီလာခံသဘင်နှင့် ဘွဲ့အခမ်းအနား ပြီးစီးသည်နှင့် ငခဲကို ပစ္စည်းများ စုဆောင်းပေးအပ်သည်တွင်

"ငမောင်ကြီး သည်နေ့ည တို့များ ငယ်ပေါင်းကြီးဘော်များ တွေနှင့် ရင်းနှီးသသူတွေ အားလုံးစုရုံးပြီး ပျော်ပျော်ပါးပါး သောက်စားကြဘို့ ငါ့အိမ်လာခဲ့ စေချင်သကွာ"

"မင်းတရားကြီးဘုရား ထံတော် အခွင့်ပန်ပြီး လျှောက်ထားလို့ လာခွင့်ပေးခဲ့ရင် လာခဲ့မဗျ"

ဦးရွှေမောင်ကြီးလည်း ငခဲဘိတ်မန္တက ပြုချက်ကို ခြွင်းချက်ဖြင့် လက်ခံလိုက်ပါသည်။

မင်းတရားကြီး ဘုရားအား အကျိုးအကြောင်း ပြောပြ လျှောက်တင်သည်တွင် သွားခွင့်ပြုတော်မူ လိုက်ပါသည်။ ဦးရွှေ မောင်ကြီးလည်း နန်းမြို့တံခါး မပိတ်မီ မြင်းစီး၍ သမားတော် ငခဲအိမ် ရှိရာ မလွန်ရပ်သို့ သွားရောက် ပါတော့သည်။

ဦးရွှေမောင်ကြီးဆိုက်ရောက်ချိန်တွင် သမားတော်ဦးခဲအိမ်မှ ထမင်းစားပွဲတွင် မင်းသရိသတ်အတော် စုံလင်နေပေပြီ၊ ကနောင် အိမ်ရှေ့စံ ကိုယ်တော်ကြီး သားတော်များဖြစ်သော ထန်းတပင် မင်းသား၊ မလွန်မင်းသားတို့လည်း ပါဝင်ကြပေသည်။ မြို့ဝန် ဦးသာအို၊ လှေသင်းတွင်း ဝန်မင်း၊ ရွှေပြည်ဝန်ကြီး ဦးဖိုးလှိုင်စသော ဦးခဲနှင့် ရင်းနှီးသော အပေါင်းအသင်းများသာ ဖြစ်ကြပါလေသည်။ အရပ်သူ အရပ်သားများ အတွက်လည်း အငြိမ့်ပွဲတခုလည်း ကျင်းပ ပေးပါသည်။

အကျွေးအမွေးများလည်း စုံလင်လှပါလေသည်။ အသားကင် အမျိုးမျိုး အကြော် - အကင် - အလှော် - အပြုတ်အပေါင်း စသည့် ချက်ပြုတ်နည်း မျိုးစုံနှင့် အသားစုံတို့ကို တသီးတခြားစီ ဒေါင်းလန်း ကြီးများဖြင့် အပြည့်အမောက် ထည့်ထားပါသည်။ သောက်စရာ ယမကာ များတွင်လည်း သဘော်အရက်၊ ချက်အရက်၊ ထန်းရည်၊ ပေရည်၊ ကဇော် စသည်တို့ကို ဘူးများ၊ ပုလင်းများ၊ ဝါးကျည်များဖြင့် အလိုရှိသလို သောက်သုံးနိုင်ရန် ပြင်ဆင်ထားပါသည်။ နီးဖလား များဖြင့်ခပ်၍ အလိုရှိသလို အဆင်သင့် သောက်သုံး နိုင်ရန် ဧည်းခန်းဒေါင့်တိုင်းရှိ စင်များပေါ်တွင် တင်ထားပါသည်။ ဦးရွှေမောင်ကြီး လည်း ဆင်ဝင်မှ ထွက်လျက် အငြိမ့်ပွဲကို ကြည့်ရင်း စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ်နှင့် သောက်စား ပျော်ပါးနေပါသည်။ ရွှေပြည်ဝန်ကြီးလည်း ဦးရွှေမောင်ကြီးကို ကြည့်လျက် ကနောင်အိမ်ရှေ့စံ ကိုယ်တော်ကြီးအား နံနက်ခင်ပိုင်းမှ စစ်ဘုရင်ထွေးပွဲ အကြောင်း လျှောက်ထား ပြောကြား နေပါသည်။

သမားတော် ဦးခဲလည်း ဘေးမှ ထိုင်ရင်း တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်နေပါသည်။ ဦးရွှေမောင်ကြီး၏ မထိတထိနှင့် ကျီစယ်ချက်ကို မခံမရပ် နိုင်သော ကိုင်းတာမင်းကြီး ဦးဖို စစ်တုရင်ခုန်ကို ချေထောက်ဖြင့် ကန်ကျောက်ပစ်ပုံ ပြောပြရာ ကနောင် အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်ကြီးမှာ လက်ခုပ်လက်ဝါး တီးခတ်တော် မူရင်း တဟားဟားနှင့် ရယ်မောတော်မူလေသည်။ မင်းကြီး ဦးကောင်းလည်း ဦးရွှေမောင်ကြီး ထွက်ခွာ သွားပြီးနောက်မှ တိုင်းတာမင်းကြီးကို ဆက်လက် ယိုထိုးပုံတွေကိုလည်း အသေးစိပ် တင်လျှောက် နေပါသေးသည်။

ကနောင် အိမ်ရှေ့စံ ကိုယ်တော်ကြီးသည် ပျော်ရွှင်ရွှတ်နောက်တတ်သူပီပီ ပျော်ရွှင် ရွှတ်နောက်ပုံ စကားကြားရလျှင် အားရတော်မူလေ့ ရှိပါသည်။ ဦးဖိုးကို သာသာနှင့် အနိုင်စကား စစ်ထိုးနိုင်သူ ဦးရွှေမောင်ကြီးအား ခေါ်တော်မူ၍ ......

"ငမောင်ကြီး နောက်တခါ တိုင်းတာမင်းကြီး ဦးဖိုးနှင့် နင်တို့ စစ်တုရထိုးကြမယ်လို့ ချိန်းဆိုရင် ငါကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကိုလဲ ကြောင်းကြား လျှောက်တင်ပွဲ၊ ငါကိုယ်တော်တိုင် လာရောက် ရှုစားတော်မူမဗျား"

"မှန်လှပါ အခိုက်အတန့်မှာတော့ ကျွန်တော်မျိုးကြီးနဲ့ စစ်တုရင်ထိုးဘို့ ဦးဖိုးအမှန် ငြင်းဆိုပါလိမ့်မည်ဘုရား၊ တလ ကိုးသီတင်းလောက် ရှိပါလျှင် သူ စိတ်ပြေချောတဲ့ အခါကြမှ ကျွန်တော်မျိုးကြီး ချိန်းဆိုလို့ ရပါလိမ့်မည်ဘုရား"

"အိမ်း ... သူနဲ့ ငမောင်ကြီးတို့ စစ်တုရင်ထိုးတာ ကြည့်လို့ ကောင်းသလို စကားစစ်ထိုးတာလဲ နားထောင်လို့ ကောင်းတဲ့အကြောင်း မကြာ မကြာ ပြောဘူးသည်ပ"

"ကျွန်တော်မျိုးကြီးက သူ့ကို မရိလျှင် သူက ကျွန်တော်မျိုးကြီး ကို ကျီစယ်လေ့ ရှိပါသည်ဘုရား၊ စိတ်ဆိုးအောင် ကျီစားမိပြန်ရင်လဲ တလကိုးသီတင်းတော့ စိတ်ကောက်ရိုး ထုံးစံလို ဖြစ်နေပါသည်ဘုရား"

"လူကြီးဆိုတော့ သူတို့က နေရာတကာ အနိုင်ယူ လိုတဲ့ သဘောပ ငမောင်ရာ၊ ယုတ်မာတဲ့ စိတ်ထားတော့ ရှိပုံ မရပါဘူး"

"ကနောင်ကိုယ်တော်ကြီး မိန့်တော်မူသည့် အတိုင်းပါဘုရား၊ ကျွန်တော်မျိုးကြီးကလဲ အမြဲတမ်း အနိုင်ယူနေပါက နောင်ကစားဘို့ ခေါ်မရမည် စိုး၍ အရှော့ပေးရသည်များကို သူမသိတော်မူဘဲ ဂုဏ်ရောက်လေ့ ရှိပါသည်ဘုရား"

စကားတပြောပြောနှင့် သောက်ကြစားကြရာ သက်ကြီး ခေါင်းချိန် ရောက်သည်တွင် အိမ်ရှင်ဦးခဲနှင့် ရွှေပြည်ဝန်ကြီးနှစ်ပါးသာ အရက်မသောက် တတ်ကြ၍ ကျန်လူအားလုံး တုံးလုံး ပက်လက်နှင့် လဲနေကြပါသည်။ ဦးရွှေမောင်ကြီးနှင့် ကနောင် ကိုယ်တော်ကြီးတို့မှာ တဦးနှင့်တဦး ဖက်လျက် ဆင်ဝင်ထက်တွင် လဲနေကြပါလေသည်။ ရွှေပြည်ဝန်ကြီးက ဦးခဲအား ကနောင်ကိုယ်တော်ကြီးကို ဘယ်လို ပြန်ပို့ရမည်ကို မေးစမ်းနေပါသည်။ ဦးခဲက အရေးမကြီးကြောင်း။ သူ့အိမ်တွင် သိပ်ထားလျှင် ဖြစ်နိုင်ကြောင်း။ ကနောင်ကိုယ်တော်ကြီးမှာ သူ့အိမ်တွင် မကြာမကြာလာရောက် သောက်စားတတ်၊ အိပ်စက်တော် မူတတ်ကြောင်း ပြောပြမှ ရွှေပြည်ဝန်ကြီးလည်း ခေါင်းတညိမ့်ညိမ့်နှင့် ကျေနပ်သွားပါသည်။

အငြိမ့်ပွဲမှာ သမားတော်ဦးခဲ ချီးမြှင့်ထားတော်သော ဆုတော် လာဘ်တော်များကြောင့် အစွမ်းကုန်ကပြ အသုံးတော်ခံနေသည်၊ ပရိသတ်မှာလည်း ဩဘာသံမစဲဘဲ အော်ဟစ်အားပေးနေကြပါသည်။

နံနက်လင်းလျှင် ဦးရွှေမောင်ကြီးမှာ အရက်နာကျနေသေး သဖြင့် ခေါင်းမထူနိုင်သေးပါ ထို့ကြောင့် ဦးခဲ၏ ဘီရိုလှည်းဖြင့် နန်းမြို့တွင်းမှ သူ့အိမ်သို့ ပြန်ပါလေသည်၊ အိမ်ရောက်ပြီး ရေမိုးချိုးကာ ပြန်အိပ် ပါလေသည်၊ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေသော

ဦးရွှေမောင်ကြီးအား သူ၏ အမှာစကားအရ ငယ်ကျွန်လက်ဆွဲ ငဗိုက် လာရောက်၍ မရဲ တရဲ နှိုးပါသည်။ ဦးရွှေမောင်ကြီးလည်း ငဗိုက် နှိုးလာလျှင် လာချင်း အိပ်ချင်သောစိတ်များကို မျိုသိပ်ခါ ဝတ္တရားမပျက် ညီလာခံတက်ရန် ပြင်ဆင်ရပေမည်။ ဦးရွှေမောင်ကြီးအိပ်ရာမှ ထရိုန်သည် နေမွန်းတည့်လွှနီး အချိန်ဖြစ်ပါသည်။ တံပူဖြင့် သွားများကို တိုက်၍ မျက်နှာသစ်ပြီး အဝတ်အစား လဲလှယ်နေစဉ် ထမင်း အပြင်ခိုင်းကာ တက်သုတ်ရိုက်စားပါတော့သည်။

ဦးရွှေမောင်ကြီး နန်းတော်အတွင်းရောက်၍ နေ့ညီလာခံအချိန် အနည်းငယ်လိုသေး၍ မင်းတရားကြီးဘုရား စံနေတော်မူရာ ဘောင်းတော် ဆောင်တွင် အခစားဝင်ပါသည်။ မင်းတရားကြီး ဘုရားလည်း အခစားဝင်လာသော ဦးရွှေမောင်ကြီးအား။

"ငမောင်ကြီး ငါကိုယ်တော်မြတ်ကြီးအား သိန္နီစော်ဘွား ဆက်သတော်မူသည့် နမတော်လေးကို ရွှေနန်းတော်အတွင်းမှာ ရှိသည့် မြောက်ဉယျာဉ်တော် ဖုတ်တလုတ်ရေကန် စသည်တို့ကို လိုက်လံ ပြသရမည် နေ့ညီလာခံစဲချိန်တွင် တောင်ဉယျာဉ်တော် ရေကြည့် နန်းဆောင်တော်မှ ငါကိုယ်တော်မြတ်ကြီးအား စောင့်စားဖူးမြော် စေရမည်ကို ငမောင်ကြီး အစီအစဉ်ပြု၍ လိုက်လံပြသရမည်ဗျား"

"မှန်လှပါ ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးဘုရား ကျွန်တော်မျိုးကြီး အရှင့်မိဖုရားလေးအား မည်သည့် မိဖုရားကြီးထံမှ ခေါ်တော်မူရမည်ကို အမိန့်တော် ရှိတော်မူပါမည့်အကြောင်း တင်လျှောက်ပါသည်ဘုရား"

"ဟုတ်ပေသဗျ အလယ်နန်းမတော် ဆင်ဖြူမရှင်မိဖုရားကြီး အထံတော်တွင် ရွှေနန်းတော်ကြီး ထုံးတမ်း စဉ်လာတတ်သိစရာများကို သင်ကြားဆုံးမပေးရန် အပ်နှံထားသည်ပ ငမောင်ကြီးအား ငါအမိန့်တော် မှတ်၍ ပြသရမည်ကို တင်လျှောက်ခါ အချော့တော် အချီတော် နစ်ပါး ထည့်ပေးရမည်ကိုလည်း ပြောပ၊ ငမောင်ကြီးကလည်း ရေကန်တော် ဥယျာဉ်တော်များ အကြောင်း နမတော်လေးကို ရှင်းလင်း တင်လျှောက်ကြားရမည်"

"ဗျာဒိတ်တော်မြတ် အတိုင်းပါဘုရား" ဦးရွှေမောင်ကြီး မင်းတရားကြီးဘုရား အမိန့်တော်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရန် ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီးဘုရား၏ အလယ်နန်းမဆောင်သို့ လှမ်းကြွပါလေသည်။

မင်းတရားကြီးဘုရား အမိန့်တော် ရှိလိုက်သည့်အတိုင်း အလယ်နန်းမတော် ဆင်ဖြူမရှင်မိဖုရားကြီးကို တင်လျှောက်သည်တွင် အချီတော် အချော့တော် နစ်ယောက်နှင့်အတူ ဦးရွှေမောင်ကြီးနောက်သို့ မင်းသမီးလေးကို ထည့်လိုက်ပါလေသည်။

ဦးရွှေမောင်ကြီးလည်း မြောက်ဥယျာဉ်တော် အတွင်းသို့ လိုက်လံပြသရင်း သားတော် သမီးတော်များ ကစားရာဂူများ လိုဏ်များပါမကျန် ပို့ဆောင်ပြသပါသည်။ တခုစီလဲ ရှင်းလင်း လျှောက်ထား၍ ရှုစားစေပါသည်။ မြောက်ဥယျာဉ်တော်အတွင် စုံစေ့အောင် ပြပြီးသည့်နောက် တောင်ဥယျာဉ်တော် အတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင် သွားပါသည်။ နေ့ညီလာခံ စဲချိန်တွင် မင်းတရားကြီး ဘုရားအား တောင်ဥယျာဉ်တော်အတွင်း ဖူးမြော်ရန် အမိန့်တော် ပါရှိလာကြောင်း မင်းသမီးလေးအား တင်လျှောက်ပါသည်။

တောင်ဥယျာဉ်တော် အတွင်းမှ ကျောက်ဂူ လိုဏ်ခေါင်းများ အရောက်တွင် မင်းသမီးလေး ရွှေစိတ်တော် ကြည်နူး၍ သီချင်းပင် ရှမ်းသံဝဲဝဲလေးဖြင့် သီဆိုပါသည်။ ဦးရွှေမောင်ကြီးလည်း သီချင်းသံကြားရစဉ် မသိမသာ ပြုံးမိပါသည်။ ဂေါရီ အရွယ် ရောက်ရုံမျှဖြင့် မိဖုရားဖြစ်လာ၍ ကလေးစိတ် မကုန်သေးသောအဖြစ်ကို ဦးရွှေမောင်ကြီး နားလည်သွားပါသည်။ အချော့တော်နှင့် အထိမ်းတော် မမများကိုပင် သီချင်းဆိုရန် မိန့်တော်မူ နေပါသေးသည်။ တောင်ဥယျာဉ် အတွင်းရှိ ရေကြည့်စံနန်းတော်ပေါ်သို့ မင်းသမီးလေးအား ပို့ဆောင် ပေးပြီးနောက် ဦးရွှေမောင်ကြီးလည်း မလှမ်းမကမ်းမှ ခစားနေပါသည်။

မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း မရောက်တော် မူလာသေးသည်နှင့် ရေကြည်စံနန်းတော်လေး တဘက်အစွန်း အီတာလျံ ကျောက်ဖြူ သားတို့နှင့် ပြီးစီးသည့် သလွန်တော်ပေါ်တွင် မင်းသမီးလေး စံတော်မူရင်း ရွှေငါးငွေငါး လေးများကို ရှုစားတော်မူနေပါသည်။

ပဒုမ္မာ ကြာဖက်ကြီးများပေါ်သို့ တက်ချည်ဆင်းချည်နှင့် ရေထဲတွင် မြူးထူးပျော်ပါးနေသည့် ဖားကလေးများကိုလည်း တွေ့မြင် ရ၍ မင်းသမီးကလေးသည် ရွှင်မြူးနေပါသည်။

အချီတော်ကြီးများ ဆက်သသော ရွှေဖလားကြီးအတွင်းမှ ငါးများကို နိက်ယူပစ်ခတ် ကျွေးမွေးကာ အပျော်ကြီး ပျော်နေပါသည်။ နေရောင်ချည်အင်အားကြောင့် ပွင့်ကား ဝေဆာလာသော ပဒုမ္မာကြာဖြူ ပွင့်ကြီးများမှာလည်း အမွှေးရနံ့ကို ထုံသင်းစေပါသည်။ ညင်းလေသွဲ့ သဖြင့် တန့်နွဲ့တယိုင်ယိုင် အိကာ လှုပ်ရှားနေသော ပွင့်ကြာချပ်တို့ကို

ရေစို တဝက်မဆိုနှင့် ဖြန်းပက်နေသကဲ့သို့ ရှိနေသည်ကို မြင်ရသူအား လှုပ်ရှားစေပါသည်၊ အသဲယားစေပါသည်။

ရေကြည့်စံနန်းတော်တခိုတွင် အလျှိုလျှိုနှင့် ကြာဝတ်မှုံ အရည်အသွေးကို သောက်သုံးလို၍ ပျံဝဲနေသော လိပ်ပြာစုံတွဲ ပိတုန်းမောင်နှံစုံတို့သည်လည်း ဖို - မ သံပေးနေသယောင် မောင်နှံစုံ ယှဉ်တွဲ၍ ပျော်ပွဲကြီး ခံနေသည်တို့ကို မြင်နေရသော မိဖုရားလေး စိတ်တော်တွင် ခံစားမှုရှိနေပြန်ပါသည်။ မကြာမတင်သော ကာလတွင် သူမ၏ ကာမပိုင် လင်သားဖြစ်သော မင်းတရားကြီးဘုရား ကြွလာ တော်မူမည်ကို တွေးမိသော မင်းသမီးလေး၏ စိတ်တွင် မလှုပ်ရှား စဘူးသော စိတ် လှုပ်ရှားခြင်းမျိုး များဖြစ်ပေါ်လာရပြန်ပါသည်။

ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးနှင့် နောက်တော်ပါ လူပျိုတော်သား မင်းခယောကျာ်းများပါ အခမ်းအနားဖြင့် ကြွချီတော်မူ လာသည်ကို ရေကြည့်နန်းတော်အစွန်းမှ ငါးစာဆက်သနေသော အချီအချော့တော် ကြီးများ မြင်တော် မူ၍ မင်းသမီးလေးကို တင်လျှောက်ကြရာ မင်းသမီးကလေးမှာ ရှက်စနိုး အမူအရာဖြင့် ထိုင်ရမလို ထရမလို ရှိနေသည်ကြောင့် ရေကြည့်စံနန်းအဝမှ ကြိုဆိုရန် အကြံတော် ပေးဆက်ကြသည်ကြောင့် မင်းသမီးလေးသည် ကြိုဆိုရန် ရှက်ရှက်နှင့် နန်းဝသို့ ထွက်လျက်နေပါသည် လက်အုပ်ချီရင်း ခေါင်းငုံ့စင်းရင်းဖြင့် ကြိုဆိုနေရှာသည်ကို မြင်ရသော အထိန်းတော် အချော့တော်ကြီးများပင် သနားသလို ရှိနေကြပါသည်။

"ကိုင်း မောင်မင်းများ ငါကိုယ်တော်မြတ် မိမိထံပါး ရောက်လို့ လာချေပြီ၊ အထိန်းတော် အချော့တော်ကြီးများနှင့် ရေကြည်စံနန်းတော်

အဝမှပင် ကြိုဆိုနေပေပြီ၊ မောင်မင်းတို့ သင့်တော်ရာ နေရာမှ ခစားကြပေရော့”

မင်းတရားကြီး ဘုရားလည်း နောက်တော်ပါများကို အနားတွင် မခစားစေလိုသော ဆန္ဒဖြင့် နှင်လွှတ်နေသည်ကို ဦးရွှေမောင်ကြီးနှင့် အပျိုတော်ကြီးများပါ အလိုက်သိစွာ ခြေတော်ဦးခိုက်ရင်း ရှောင်ရှား ပေးကြရန် ထွက်ခွာခဲ့ကြပါသည်။ မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း ထွက်ခွာသွားသော ဦးရွှေမောင်ကြီးနှင့် အထိန်းတော် လှမ်းလင့်၍ ကြည့်တော်မူရင်း သည်လိုမှ သင့်ပေမည်ဟု စိတ်တော်တွင်းမှ အောက်မေ့ရင်းပြုံးနေပါသည်၊ ရေကြည့်နန်းတော်ဝင်လျှင် ငံလင့်ကြိုဆို နေရှာသော မင်းသမီးလေး လက်တော်ဆွဲရင်း

“မောင်ကြီး ဘုရားကို စောင့်နေရသည်မှာ ကြာပီလားမိမိငဲ့၊ ရပ်တော်မူ၍ ညောင်းတော်မူလာရော့မယ်ပေါ့” ဟု ခေါ်ရင်း ကျောက်သား သလွန်ပေါ်ြ ပြောင်းရွှေ့ စံနေတော်မူပါသည်။

မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း မင်းသမီးလေး ရှက်စနိုး ဖြစ်နေသည်မှန်း ရိပ်စားမိသည့်အတွက် အရှက်တော်မှ ပြေစေလိုသော သဘောဖြင့် အတူယှဉ်တွဲစံနေသော မင်းသမီးလေးကို ရွှေလက်တော် ဆွဲလျက် မင်းတရားကြီးဘုရား ရင်ခွင်တွင်ဝင်၍ အထိုင်ခိုင်းပါလေသည်။

မင်းတရားကြီး ဘုရားလည်း မင်းသမီးလေး ရွှေစိတ်တော် ပြောင်းလွဲ၍ အတင့်ရဲလာစေရန် ရည်သန်လျက်၊

“ပျော်တော်မူပါရဲ့လား မိမိငဲ့ အလိုရှိရာမှန်သမျှ သည်နှုတ်တော်က မြွက်ဟလိုက်ပါက မြန်မကြာ လိုတာရစေမည်ပ”

မိန့်သံချိုချိုဖြင့် စတင်မိန့်ဆိုတော် မူလိုက်သော်လည်း တိတ်ဆိတ်မြဲ တိတ်ဆိတ်လျက်ပင်။

မင်းတရားကြီးဘုရား ထူးခြားသော အဆင်းသဏ္ဌာန် ကြန်အင် လက္ခဏာတို့ဖြင့် ပြည့်စုံသော မင်းသမီးလေးကို ရှုစားရင်း ကြင်နာဆပွား သနား ချစ်ခင်တော်မူလာမိပါသည်၊ နညက်ဝင်းဝါသော မင်းသမီးလေး လည်ဂုတ်တော်လေးမှ တွဲရ ရွဲကြွလျက်ရှိသော မွှေးညင်း နုနုစိမ်း ကလေးတို့သည် မင်းတရားကြီးဘုရား သက်ပြင်း မှုတ်ထုတ် လိုက်တိုင်း လေဝယ်လွင့်ပါး လှုပ်ရှားနေပါသည်။

ကြက်သရေအပေါင်းတို့၏သခင် မြတ်နိုးချင်းတို့၏ အပေါင်း အရှင်ဖြစ်လေ မည်လားဟုပင် သံသယစိတ်ဓါတ် ဝင်ရောက် လာအောင်ပင် မင်းတရားကြီးဘုရား ရွှေစိတ်တော်တို့ကို လှုပ်ရှား လာစေပါသည်၊ မင်းသမီးလေး၏ မျက်နှာတော်ကို အဝေးမှသာ ရှုစားမြင်ခဲ့ဘူးလျက် ယခုမှာ အနီးကပ်ရှုစားမြင် တွေ့မိပါရသည်တွင် ခြောက်ဆယ်ကျော်သော မိဖုရားကြီး အပေါင်းတို့ကိုပင် မေ့ချင် လာပါတော့သည်။ ရှက်ရွံ့တော်မူချင်းအတွက် မျက်နှာတော် အငုံသားနှင့် ကြုံ့ကြုံ့ကလေးနေရှာသော မင်းသမီးလေးကို မင်းတရားကြီးဘုရားက

"ကျွန်းမာတော်မူပါစ မိမိငဲ့ ရွှေမျက်နှာတော်အို ဘာအလိုတော် မကျဖြစ်ရသည်လဲ"

မင်းသမီးလေးသည် နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့ မတွေ့ဘူးသေးသမို့ ရှက်အားတော်ပိုပြီး ဘာကို ဘယ်ကဲ့သို့ လျှောက်တင်ရမည်ကို မသိပဲ ခပ်မဆိတ်နေတော်မူပါသည်၊ တိတ်ဆိတ် ညိမ်သက်ချင်းတို့သည်

မင်းမိဖုရား နှစ်ပါးတို့အကြား လွှမ်းမိုး ချယ်လှယ်နေပါလေသည်။ မင်းသမီးလေး၏ စိတ်တွင် မင်းတရားကြီးဘုရားသည် ကျုန်းမာတော် မူလို့သာ သည်ဥယျာဉ်တော်သို့ ထွက်တော် မူလာနိုင်ခြင်းကို သိပါရက်ကယ်နှင့် အမေးတော် ရှိနေပါသည်။ သည်အမေးကို မည်သို့ ဖြေဆိုရမည်ကို မဝေခွဲတတ်အောင် ဖြစ်နေရပေသည်။

ပြင်ပလောကတွင် ဆိတ်ညိမ်ချင်းတို့ စိုးမိုးနေသည်ကို ဖြစ်သော်လည်း မင်းတရားကြီးဘုရားမှာ ယုယကြင်နာသော စိတ်ထားဖြင့် မင်းသမီးလေးကိုယ်တော်လေးကို ကိုင်ဖျစ်ရင်း ....

"မောင်တော်ကြီးဟာ ဘီလူးသဘက်ပမာ ကြောက်စရာ ကောင်းသည်လဲ မဟုတ်ပါကလား မိမိရာ၊ ခုလို နှုတ်ဆိတ်တော် မူလေပြန်တော့ မောင်တော်ကြီး စိတ်ပင်ပမ်းလှသည် မိမိရယ်"

ပြောရင်းဆိုရင်း မင်းသမီးလေးကို ပွေ့ဖက်ထားရာမှ ကိုယ်တော့် နံဘေးသို့ အသာအရာချရင်း မတ်တပ်ရပ်ပါသည်။ အတွင်းစိတ်တို့မှာ လှုပ်ရှားရသောကြောင့် ကိုယ်တော်မှာလည်း ဂဏာမငြိမ်ဖြစ်လာရသည်မို့ လမ်းလျှောက်ရန် ထခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ရေကြည့်နန်းတော်အတွင်း အရှေ့မှ အနောက်သို့ မင်းတရားကြီးဘုရား ရွှေစိတ်တော် ယောက်ယက် ခတ်နေသည့်အတွက် စကြံန် လျှောက်ပါလေသည်။

ထိုအပြုမူကို မြင်ရသော မင်းသမီးလေးမှာ မင်းတရား ကြီးဘုရား ရွှေစိတ်တော် အလိုတော်မကျ ဖြစ်သည်ဟု ထင်မှတ်မိ ရှာပါသည်။

မိမိ၏ နောင်တော် သိန္နီစော်ဘွားကြီးက မိမိအား မင်းတရားကြီးဘုရားထံ အလိုကြိုက် အလိုက်ဆောင်လျှင် မိမိဖြစ်လိုရာ ဖြစ်နိုင်မည်။ စေတလုံးကို အပိုင်ရနိုင်ပေသည်။ မင်းတရားကြီးဘုရား ရွှေစိတ်တော်ငြို အလိုတော် မကျခဲ့လျှင် သေလမ်းသို့ပင် မြန်းရပေလိမ့်မည် ဟူသော မှာကြားထားရှိခဲ့သော စကားတို့ကို သတိရလာသဖြင့် မင်းတရားကြီးဘုရား ရွှေစိတ်တော် မငြိုစေရန် တောင်းပန်လေမှ သင့်ပေမည်ဟု တွေးမိသဖြင့် မင်းတရားကြီးဘုရား စကြံန်ကြွချီရာသို့ သွားရန် မင်းသမီးလေးသည် ကျောက်ဖြူသား သလွန်တော်ပေါ်မှ ဆင်း၍ ရပ်လိုက်ပါသည်။

မင်းတရားကြီးဘုရား စကြံန်ကြွတော်မူရာသို့ လျှောက်သွားတော်မူပြီးမှ မင်းတရားကြီးဘုရားကိုစီး၍ ဖက်လိုက်ပါသည်။ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစိတ်ကြောင့် စွန့်စား လိုက်ရသော်လည်း မင်းသမီးကလေးမှာ ရှက်စိတ် တို့ကိုတော့ မပယ်ရှားနိုင်သေးပါ၊ ထို့ကြောင့် နီမြန်းနေသော မျက်နှာတော်ကလေးကို မင်းတရားကြီးဘုရား၏ ရင်ခွင်တော် အတွင်းတွင် မြှုပ်သွင်းထားပါလေသည်။

မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း ရှောင်တခင် ပြောင်းလဲလာသော မင်းသမီးလေး၏ အပြုအမူကြောင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်လာပါသည်။ "မှာထားအလားသင့်" ဆိုသည့်အတိုင်း မည္ဟတ်ခင်က ဆွတ်ချင်လှသော မင်းတရားကြီး ဘုရားမှာ မင်းသမီးလေးကို ပွေ့ဖက်ဖျစ်ညစ်ရင်း နီမြန်းသော ပါးအိုစုံ၏ ဖေါ်ဗွဲရုံကို ပိုင်ပိုင်ကြီး သောက်သုံး လိုက်လေသည်။

အတွေ့ထူးလှသော မင်းသမီးလေးကြောင့် ကိုယ်တော်တွင် ရာဇအိန္ဒြေပင် ပျက်တော်မူမည်စိုးမိ၍ ကိုယ်တော်ကို နောက်သို့ အနည်းငယ် ခပ်ရှိန့်ရှိန့် ဆုတ်တော်မူပါသည်။ မင်းသမီးလေးမှာလည်း တသက်တာတွင် မကြုံဘူး မတွေ့ဘူးသေးသည့် အရသာထူးကြောင့် မက်ရကြောက်ရမည်ကိုပင် မေ့ပျောက်သလို ဖြစ်သွား၍ မင်းတရားကြီး ဘုရားထံပါး ဖွတ်တိုးကပ်အသွား မင်းတရားကြီးဘုရားကလည်း နောက်ဆုတ်တော်မူ၍ မျက်နှာလွှဲတော်မူသည်ကို မြင်ရပါသည်၊ မင်းသမီးကလေး စိတ်တွင် မင်းတရားကြီး ဘုရားရွှေစိတ်တော်ငြိုး အလိုတော်မကျ ဖြစ်သွားပြီလားဟု စိုးနောင်ပူပန်တော်မူရင်း ငေးငိုင်ကာ ကြည့်နေမိပါသည်။

မင်းတရားကြီးဘုရားတွင် ထူးသော ဖဿအတွေ့ခါတ် ရစ်ပတ် နှောင်ဖွဲ့ခြင်း ခံရသည့်အတွက် နနယ်စဉ်အခါက တွေ့ကြုံခံစားရဘူ လေသော တွေ့ကြုံခံစားမှုမျိုးကို ယခုတဖန် ပြန်လည် ခံစားနေရပါသည်။ ရွှေစိတ်တော်ဝယ် ကြည်နူးမှုကို အရင်းပြု၍ ဖြစ်ပေါ် လာရသည်မို့ သဲလိုက်ရင်ဖို မှုတို့ကပင် အတိတ်ဆီသို့ မင်းတရားကြီးဘုရားအား ပြန်လည် ခေါ်ဆောင်သွားသည့်ပမာ ရွှေစိတ်တော်သည် လေကဲ့သို့ ပေါ့ပါးလာရပါသည်။

နနယ်ပျိုမြစ်သူတို့၏ အထိအတွေ့သည် ဘဝကို စိုပြေ လန်းဆန်း စေသည်ဟုပင် မင်းတရားကြီးဘုရား မှတ်ထင်တော်မူမိ ပါသည်။ ထိုသို့မှတ်ထင်မိ စေတသိက်ကပင် မင်းတရားကြီးဘုရားအား အတိတ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားပါသည်။ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်ကာလ

မိဖုရားဖြစ်မည့် ရွှေရင်သိမ်းသစ် စလင်းမင်းသမီးလေးနှင့် ချစ်ကြိုက်စဉ်ဘဝက ......

"တင့်လှပေဟန်၊ ဘက်မရန်တည့်၊ ခြောက်တန်နတ်ရွာ၊ ဘုံကလာသို့၊ ပြာပြာလတ်လတ်၊ မွတ်မွတ်ညက်ညက်၊ ရွှန်းရွှန်းစက်မျှ၊ ဝင်းဝင်းလက်ရောင်ရွှေ၊ အခေါင်ပေတည့်၊ တောင်နေနတ်ဟန် မြတ်သစ်ကြန်နှင့်"

ချီသည့် တောင်ငူဘုရင် နတ်ရှင်နောင် ရေးသီစပ်ဆိုတော်မူခဲ့သည့် ရူပကလျာဘွဲ့ဖြင့် လူပျိုလှည့်ခဲ့သည့် အဖြစ်ကို မြင်ယောင်စေခဲ့ပါသည်။ ငယ်ချစ်ဦးမို့ ရှုံးခဲ့ရသည်ဆိုသည့် အတိုင်း စလင်းမင်းသမီးလေး၏ ညှို့ဓါတ် ကွန်ယက်အတွင်း သက်ဆင်းခဲ့ရသည့် ခံစားမှုတို့သည် ကိုယ်တော့် ဘဝတကွေ့ဝယ် မေ့မရစကောင်းသော အရာတို့ ဖြစ်ပေသည်။

ထိုစဉ်က မင်းတုန်းမင်းသားလေး၏ သက်တော်မှာ ဆယ့်သုံးနှစ်မျှပင် ရှိပါသေးသည်။ မင်းသားနှင့် သက်တူရွယ်တူရှိသော စလင်းမင်းသမီးကလေးမှာ နတ်သူဇာတမျှ လှသွေးတက်ကြွစ ဂေါရီရွယ် မေတ္တာတော် ကူးရှက် ခဲ့သည့်တို့မှာ သတ္တလောကတွင် အလိုလားအပ်ဆုံးသော ဆုထူးကို ဆွတ်ခူးရသည်ဟုပင် ထင်မိခံရပါလေသည်။ ရွှေနန်းစည်းစိမ်ထက် ခင်မင်တွယ်တာထိုက်သော လောကစည်းစိမ် သုခတခုဟုပင် မင်းသားကလေး ထင်မှတ် စွဲလမ်းခဲ့ရပေသည်။ အတိတ်တို့၏ အရိပ်ထုံးနှောင်ဖွဲ့မှုသည် မင်းတရားကြီးဘုရားအား ချောက်ချား စေပါတော့သည်။ ချောက်ချားခြင်းမှ မြစ်ဖျားခံလာသော ဖေါက်ပြားသော စိတ်ကို မင်းတရားကြီးဘုရား ထိန်းချုပ်

တားဆီးတော်မူဆဲမင်း သမီးလေး ဧေးဝိုင်ကာ ရပ်ကြည့်နေတော်မူရင်းက မင်းတရားကြီးဘုရား ရွှေစိတ်တော်ငြို အလိုတော်မကျဖြစ်ရလေမည်ကို အစိုးရိမ်ကြီး စိုးရိမ်တော်မူရှာသည့်အတွက် မင်းတရားကြီးဘုရားအား ခွင့်လွှတ်ပါရန် တောင်းပန်တိုးလျှိုးစေဘို့အတွက် မင်းတရားကြီးထံ တိုးကပ်ခါ ဖက်ပါတော့သည်။

မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း ပြန်လည် ပွေ့ဖက်တော်မူပါလေသည်။ သို့ပွေ့ဖက်ထားခြင်းခံရသည်ကိုပင် အားမလို အားမရဖြစ်၍ ပိုမိုတိုးကပ်လိုသော ဆန္ဒနှင့် မင်းသမီးလေးမှာ ရှေ့သို့ တိုးကပ်ပါသည်။

သည်ထက်တိုးကပ်၍ မရပါ၊ တိုးကပ်ဖက်ဘို့ ကြိုးစားလေတော့မှ မင်းသမီးလေးသည် ရှေ့သို့ တိုး၍ မရတော့ဘဲ တစုံတခုက တားစီးခုခံနေသဖြင့် မိမိအနားသို့ တိုးကပ်မှုကို မလိုလား၍ ယခုကဲ့သို့ပြုမူနေသလားဟု စဉ်စားမိပါသည်။

ထိုကြားမှ တားဆီး ခုခံနေတော့သည် အရာသည် အဘယ်သို့အရာသည် အဘယ်သို့သော အကြောင်းနှင့် သူမအား ဟန့်တားထားရပါသနည်း။

"သည်ဒူးတော်ကို ဖယ်ပေးတော်မူပါဘုရား" ပြောရင်းလက်ဖြင့် တွန်းဖယ်သည်တွင် မင်းတရားကြီး ဘုရားလည်း ကိုယ်တော်ကို အနည်းငယ် ရှို့လျက် မင်းသမီးလေးနားသို့ လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောလိုက်၍ မင်းသမီးကလေးသည် ရှမ်းစကားဖြင့် ဒူးတော်မဟုတ်သည်တဲ့ မယ်မယ်ဘုရားရေ"

ထိတ်လန့်သော အာမေဋိတ်အသံ ကြားလိုက်ရပြီး မင်းတရားကြီးဘုရား ပွေ့ဖက်ထားသော လက်အတွင်း ညှတ်ခွေမေ့မျော ပျော့ကျသွားပါလေသည်။

♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥

တံလျှက်ကိုရေထင်၍

"အိုသာအိုသည်၊ လူပျိုသာရကဲ၊

ဘိုးအိုမီးလန်၊ သူငယ်ပြန်သည်၊

ဆယ်တန်သူ့ထက်ကဲလိမ်...."

မန်လည်ဆရာတော်

(၁)

တဏှာပေမ သမုဒယတို့သည် မင်းတရားကြီးဘုရားအား လောဘနှင့် ဒေါသတို့ကို ဖြစ်ပွားစေခဲ့ပါလေသည်။

မင်္ဂတရားကို အလိုရှိသော သူတော်စင်တို့သည် ပစ္စုပ္ပန် တည့်တည့်ကိုသာ ရှုလေ့ရှိမှန်း ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးဘုရားသိပါသည်။ သို့သိပင် သိငြားသော်လည်း အတိတ်ကို အတိတ်တွင် မထားနိုင်ခဲ့ သဖြင့် ထိုအတိတ်မှ အရိပ်၏ ဖမ်းစားမှုကြောင့် မင်းတရားကြီးဘုရား ရွှေစိတ်တော်ပြို အလိုတော်မကျ ဖြစ်နေရပါသည်။

ဘောင်းတော်ညိမ့်လျှင် စိတ်တော် သိကြ ရသည့် ဝန်ကြီးများ၊ အတွင်းဝန်များ၊ လက်စွဲတော်ကြီးများသည် မင်းတရားကြီးဘုရား၏ အလို ဆန္ဒတော်တို့ကို အစွမ်း ကြိုးစားဖြည့်စွမ်းကြဘို့ သူ့ထက်ငါ အလုအယက် လုံးပမ်းနေကြပါသည်။ ထိုအဖြစ်မျိုးကို မလိုလားကြသော ကင်းဝန်မင်းကြီး ဦးကောင်းနှင့် ရွှေပြည်ဝန်ကြီး ဦးဖိုးလှိုင်တို့က လက်စွဲတော်ကြီး ဦးရွှေမောင်ကြီးအား မင်းတရားကြီး ဘုရားကို သတိတော် မဆက်ရကောင်းလားဟု ကြိမ်းမောင်း မာန်မဲနေကြပါသည်။ စီးသော ရေကို ဆည်တန့်သည့် ကန်သင်းသဘောနှင့် ဆူပူ ကြိမ်းမောင်းနေကြရပေမင့် ပညာရှိကြီးများပီပီ မင်းကြီးဦးကောင်းရော

ရွှေပြည်ဝန်ကြီး ဦးဖိုလှိုင် တို့ပါတားဆီး၍ ရမည်မဟုတ်ကြောင်းကိုတော့ သိကြပါသည်။

အနသသယကို ကိလေသာက အပယ်ခံသည့် အဖြစ်ကား ရင်နင့်စရာ ကောင်းလှသည်ဟု ပညာရှိ ဝန်ကြီးများ သိရှိကြသော်လည်း ပြင်းပြစွာ တော်လောင်မြိုက်ဆဲဖြစ်သော ကိလေသာ အပူမီးကို ရုတ်ခြည်းအေးငြိမ်းစေရန် မတတ်နိုင်ကြသေးပါ။ တဖြည်းဖြည်းမှ အခါအခွင့်ကို ကြည့်၍ တင်လျှောက်ကြရန် တိုင်ပင်ထားကြပါလေသည်။ အရိပ်သုံးပါးနားမလည်ပါက မရဏလမ်းသို့ အချိန်မရွေး ဖြတ်လမ်းက မြန်နိုင်သည့် အခါသမယပင်ဖြစ်ပါလေသသည်။

ပင်းတလဲစား ဦးရွှေမောင်ကြီးလည်း ကင်းဝန်မင်းနှင့် ရွှေပြည်ဝန်ကြီးတို့ မကြာမကြာ မင်းတရားကြီးဘုရား အတွက်နှင့် ပက်သက်၍ ဆူပူကြိမ်းမောင်းခြင်းခံရသည်က တကြောင်း ၎င်းကိုယ်တိုင် စောင်းရှောက် ထိန်းသိမ်းနေရသည့် ဆောင်တော်ကူးမှတ်တမ်းတွင် ပါဝင်နေသော မိဖုရားများ အဆောင်တော်ကူးရက်များ ပျက်ကွက် တိမ်းရှောက်လာခဲ့သည်မှာ ၂ - လကျော် သုံးလနီးပါးမျှ ရှိနေသည်ဟု တကြောင်းကြောင့် မင်းတရားကြီးဘုရားအား တင်လျှောက် စူးစမ်းတော်မူရန် အခါအခွင့်ကို စောင့်နေဆဲတွင် နေ့ညီလာခံ အနားယူရာ ပန်းခုံတော် အုတ်တိုက်သို့ မင်းတရားကြီး ဝင်ရောက် ခစားပါလေသည်။

မင်းတရားကြီးဘုရား အပါးတော် ရောက်ရှိပြီးနောက် ခြေတော် ဦးခိုက်ခါ ရွှေနားတော်သို့ တင်လျှောက်ပါသည်။

"မှန်လှပါ မင်းတရားကြီးဘုရား၏ ညစဉ်အဆောင်တော် ကူးမှတ်တမ်းအရ မိဖုရားများ၏ အဆောင်တော်သို့ မကြွချီမူဘဲ ရှိနေခဲ့သည်မှာ ရက်လပေါင်းအတန်ငယ်ကြာညောင်း၍ ပျက်ကွက်ခြင်း ရှိခဲ့သည်တို့ကို ကျွန်တော်မျိုးကြီးအား အလှည့်ကျ မိဖုရားများ အမေးတော် ရှိနေကြောင်းပါဘုရား။

"ဟုတ်ပေသဗျ၊ ဟုတ်ပေသဗျ ငါကိုယ်တော် မြတ်ကြီး ရွှေစိတ်တော်တွင်းဝယ် ထူးခြားသည့် ချဉ်ခြင်းအာသာ ဓါတ်ကြောင့် မိဖုရားများ အဆောင်တော်နှင့် လမ်းစပြတ် နေရခြင်းပေကပဲ ငမောင်ကြီးရဲ့"

"မိဖုရားကြီးများ ရွှေနားတော်သို့ မည်သို့သောအကြောင်း ပြချက်ကို ကျွန်တော်မျိုးကြီး တင်ကြား လျှောက်ထားရပါမည် မင်းတရားကြီးဘုရား"

"သည်လိုပ ငမောင်ကြီးရ ငါကိုယ်တော်မြတ် စိတ်ဝမ်း တော်ဝယ် သိန္နီမင်းသမီးလေးကိုသာ စွဲလမ်းတော် မူမိသည်ကြောင့် သိန္နီမင်းသမီးတော်နဲ့ပဲ မွေ့လျော်နေမိတယ်၊ ငမောင်ကြီးရယ့် သိန္နီမင်းသမီးလေးဟာ အသက်ပင် ငယ်သော်လဲ ငါကိုယ်တော်မြတ်ကြီး အလိုတော်လိုက် အကြိုက်ဆောင်နိုင်ပေသဟဲ့"

"မှန်တော်မူပါသည်ဘုရား၊ စိမ်းပေါင်းမုန့်နှင့် မုန့်ပျားသလက် တို့သည် ဆန်နှံမှုန့်ညက်ချည်းဖြင့် ပြုလုပ်ထားကြပါသည်ဘုရား၊ ထို့အတူ သုံးဆယ်နှစ် ကောဋ္ဌာသအစုအဝေး ချင်းတူသည့် မိန်းမသားချင်းများ

ဖြစ်ပါ၍ သိန္နီမင်းသမီးလေးဘုရားနှင့် အသျှင်၏ မိဖုရားကြီးများလည်း တူညီကြောင်း ရွှေနားတော် ဆက်သပါသည်ဘုရား"

"ပြောမယ့် ကြံ့ဘူးမှသိမဟျ၊ ငမောင်ကြီးရာ နင်က ငါကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကို တရားပြနေသည်ထင်ပ"

"သည်းခံတော်မူပါဘုရား၊ ကျွန်တော်မျိုးကြီး ဘဝရှင် မင်းတရား ကြီးဘုရားကို ကျောင်းထိုင် ကျမ်းတတ် ဆရာတော် ဘုရားကြီးကို စာသင်ပြု ပေးနေသည့် ကျောင်းသားသူငယ်သဘောမျိုး မဟုတ်ရ ကြောင်းပါဘုရား၊ ကျွန်တော်မျိုးကြီး တင်လျှောက် ရခြင်းမှာလည်း မိဖုရားကြီးများ၏ မျက်မိန့်တော်ရှမည်ကို စိုးရိမ်နှောင်းလို့ ကြောင့်ကြတော် မူမိသည်ကြောင့်ပါဘုရား"

"သဟာလိုဖြင့် ရှိပေစေတော့၊ နင်မသိသေးသည် ဆိုသည်လဲ ပြောရမည်ပ၊ လက်ထက်မင်္ဂလာပွဲ ဆင်နွဲကာနီး ညီတော်မင်းနန်ကို မြတ်စွာဘုရာသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ဂရုဏာထားတော်မူ၍ ချွတ်တော်မူရန် ခေါ် ဆောင်သွားစဉ် လမ်းခရီး မျောက်မကြီးကို ပြပြီး သတို့သမီး ဘဒ္ဒကလျာဏီ မင်းသမီးလေးနဲ့ သည်မျောက်မ ဘယ်သူက လှသနည်း ညီတော်ဟု အမေးတော် ရှိသည့်အတွက် ညီတော် မင်းနန်စိတ်ဝယ် ဘုရားသခင်အပေါ် စိတ်တော်ခုသွားသည်ဘဲ ငမောင်ကြီးရဲ့"

"မှန်လှပါ လူ့လောကဝယ် အလှကြွယ်သည်ဟု တင်စား နေရသည့် ဘဒ္ဒကလျာဏီ မင်းသမီးလေးနှင့် မျောက်မ နှိုင်းယှဉ်

ပြသသည့်အတွက် ဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးအပေါ် ညီတော် မင်းနန် စိတ်ကွက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်ဘုရား”

“အိမ်း-အဲသည်အချိန်က ညီတော်မင်းနန်ဟာ ကလျာဏီမင်း သမီးထက် ချောသည်၊ လှသည်များကို မမြင်ဘူးသေးကဘဲ ငမောင်ကြီးရဲ့၊ သဟာကြောင့် မျောက်မနှင့် နှိုင်းရက်လေခြင်းဟု စွဲထင်တော်မူသည်ကို သိရှိလေတဲ့ မြတ်စွာဘုရားသခင်ဟာ ညီတော် မင်းနန်ကို နတ်ပြည် ခြောက်ထပ်ဆွမ်းခံခေါ် သွားတော်မူသည့် အခါကျမှ နတ်သမီးတွေကို မြင်တွေ့တဲ့ ညီတော်မင်းနန်ဟာ နတ်သမီးတွေရဲ့ အလှကွန်ယက် မှင်သက်မိပြီး တွေဝေငေးနေတဲ့အခါ မေးတော်မူတဲ့ ဘုရားသခင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကို ဘဒ္ဒကလျာဟာ သည်နတ်သမီးများနှင့် တုယှဉ်ပါလျှင် မျောက်မကြီးလို သာဖြစ်ပါ သည်ဘုရား” ဟု တင်လျှောက်သည့် ပုံပမာအတိုင်း ငါ့မိဖုရားတွေကိုလဲ သိန္နီမင်းသမီးလေးနှင့် ယှဉ်နှိုင်းကြည့်မိသည့် အကြောင်း အချက်ကြောင့် ဆောင်တော်ကူးရက် ပျက်ကွက်ရသည်ပ ငမောင်ကြီးရ”

မင်းတရားဘုရားလည်း ဦးရွှေမောင်ကြီးအား စိတ်ရှည် လက်ရှည် ရှင်းလင်းမိန့်တော်မူပါသည်။ ကြားရသည့်စကားများကို ဦးရွှေမောင်ကြီးလည်း သက်ပြင်းချရင်း ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်ရန်မှ တပါး အခြားမရှိပါ။ မိကျောင်းမင်း ရေကင်းပြသည့် အလား၊ ဆရာတော်ကို စာချမိသော ကျောင်းသား သူငယ်ကဲ့သို့ နှုတ်ဆိတ် နေရပါလေသည်။ မင်းတရားကြီးဘုရား ဖြစ်ပျက်နေပုံ အလုံးစုံကို ရိပ်စားမိကြသော ပါးနပ်လိမ်မာလှကြသည့် မိဖုရားဖြစ်သော စိန်တုန်း မိဖုရားနှင်း ဆင်ဖြူမရှင် အလယ်နန်းမတော်ကြီးတို့ ခေါင်းချင်းရိုက်

တိုင်ပင်နေသည်တို့ကိုလည်း ဦးရွှေမောင်ကြီး စဉ်းစား မိလာပါတော့သည်။

စိန်တုန်းမိဖုရားကြီး၏ အမြင်တွင် ဘဝရှင် မင်းတရားကြီးဘုရားသည် ရတနာပုံနေပြည်တော်နှင့် မင်းတရားကြီးဘုရား စိုးပိုင်အုပ်ချုပ်နေသော နယ်ပယ်ဒေသများမှ လာရောက်ဆက်သကြသော မင်းသမီးများ၊ ကိုယ်လုပ်တော်မောင်းများ၊ မြို့စား နယ်စား၊ သူဌေးသူကြွယ်တို့၏ သမီးများအားလုံးတို့သည် ကုမ္မာရီအရွယ် (၁၆) နှစ်ကျော်တွေ ချည့်သာဖြစ်နေပေသည်။ ယခု သိန္နီစော်ဘွားကြီး လာရောက် ဆက်သသည့် မင်းသမီးလေးမှာ တခြားတပါးသော မိန်းမများနှင့် ရုပ်ရည်ရူပကာ မည်သို့မျှ မထူးခြား၊ မကွာခြားသောလည်း အရွယ်တော်မှာ ကွာခြားနေပေသည်။ ဂေါရီအရွယ်နှင့် ကုမ္မာရီဖြစ်နေပါသည်။ ကုမ္မာရီများသည် အသက်အရွယ် အနည်းငယ်ကြီးလာသည့်အတွက် စဉ်းစားတတ်လာပေသည်။ အရှက်လည်း ရှိမည်၊ အကြောက်လည်းရှိမည်။ ဂေါရီအရွယ်သည် ကလေးမျှပင် ဖြစ်၍ အရှက်မရှိနိုင်၊ မစဉ်းစားတတ်၍ စိုးရိမ်စိတ် ကြောက်လန့်စိတ်ကလည်း ကင်းပေမည်။ ထိုသို့နငယ် သူကလေးများကို ကြိုက်သလို ပုံစံသွင်းယူလျှင် လွယ်ကူပေမည်။ သည်အကြောင်းများကြောင့် မင်းတရားကြီးဘုရား ရွှေစိတ်တော်တွင် ထူးခြားသည်ဟု ထင်မှတ်တော်မူပေသည်။ ထိုသို့ ထင်မှတ်တော်မူနေသည့် စိတ်ထားကို ကွဲပြားခြားနားသွားရန် ပြသနိုင်ဘို့ တခြားနည်းလမ်းများထက် လွယ်ကူသောနည်းလမ်းမှာ ဂေါရီအရွယ်တိုင်း ဂေါရီ အတွေ့အထိ ဂေါရီ အနူးအညံ့မျိုးရှိသည် ဆိုသည်ကို ထင်ရှားသိတော်မူစေရန် ဂေါရီအရွယ်သမီးတော်လေးများကို ချည့်ဆက်သလေမှသာ မင်းတရားကြီးဘုရား

သိန္နီ မင်းသမီးလေး အပေါ် စွဲလမ်းတမ်းတစိတ် လျော့ပါးသွားပေမည်။ သည်အကြောင်းများကြောင့် မိဖုရားကြီးနှစ်ပါးတို့သည် နီးစပ်သော ရင်းနီးသည့် နောက်တော်ပါးများ လက်စွဲတော်ကြီးများတို့နှင့် တိုင်ပင်၍ ဂေါရီအရွယ်များ ဆက်သတော်မူရန် ကြံစည်နေကြခြင်းဖြစ်ပါလေသည်။

သိန္နီမင်းသမီးလေး အပါးမှာပင် ရစ်တဝဲဝဲ အစွဲကြီး စွဲနေတော်မူသော ရောဂါတော်ကို ကုစားရန်အတွက် ငယ်ရွယ် နုနယ်သည့် သမီးကညာ ဆက်ရေး ပြဿနာ တရပ်ပေါ် ပေါက်လာပါသည်။

ရွှေနန်းတော်ကြီးနှင့် နီးစပ်သော ဩဇာတိက္ကမ ရှိသူတို့သည် အသစ်အသစ်သော သမီးကညာ ဆက်သနိုင်ဘို့ အရေးသည် ယခုအချိန်တွင် သေရေးရှင်ရေးတမျှ အရေးကြီးသည့် ကိစ္စထူး တရပ်ဖြစ်နေပါတော့သည်။

တောကျွမ်းသော မုဆိုးတဦးသည် တောမြိုင်၏ အလယ်တွင် သူလိုချင်သော သားကောင်အား ကြိုက်ရာ လက်နက်ဖြင့် ဖြုခွင်းကာ ရယူနိုင်သလို ရေမြေ သနင်းပြည့်ရှင်မင်း ဖြစ်သော မင်းတရားကြီးသည် လူ့သောလ အတွင်းဝယ် သူလိုချင်သော အချစ်သားကောင်တို့၏ နှလုံးသားများကို အာဏာလက်နက်ဖြင့် ပစ်ခွင်းကာ သားကောင် ရင်ကိုခွဲ၍ အသဲယူနိုင်သည်ဟု နားလည်ပြီး ဖြစ်ကြပါလေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ရွှေညာဏ်ရှင် မိဖုရားကြီးများသည် မင်းတရားကြီး ဘုရားအား ပရိယာယ်ဆင်၍ လမ်းသစ်ကို ညွှန်ပြ ကြချင်း ဖြစ်ပါလေသည်။

♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥

(၂)

မိုးတဖွဲဖွဲ ရွာသွန်းနေသောနေ့ဖြစ်၏။ တသုန်သုန် တိုက်ခတ်လျက် ရှိသော လေညှင်းညှင်း အောက်တွင် ရတနာပုံ နေပြည်တော်သည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ် သက်လျက်ရှိ၏။ လေဆော့သဖြင့် နန်းမြို့တွင်းမှ အုန်းပင်ပျို့တို့၏ အုန်းလက်ငယ်တို့သည် ဘယ်ယိမ်း ညာယိုင်ကာ လေနလှိုင်းနှင်းအတူ လွင်းပါး လှုပ်ရှား နေပါလေသည်။ မိုးရေစိုစွတ်သဖြင့် သစ်ပင်တိုင်းမှ အရွက်အဖူးအညွှန့် တို့သည် လမ်းဆန်း စိမ်းစို သာယာနေသလိုပင် ရှိလာပါသည်။

မိုးတစိမ့်စိမ့် တဖွဲဖွဲရွာသွန်းနေချိန်ပင် ဖြစ်လင့်ကစား မြင်းဒုန်းစိုင်းကာ နန်းမြို့တွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသော မြင်းစီးသမား နှစ်ယောက်မှာ ရွှေနန်းတော်ကြီးအတွင်း ဝင်ရောက်ရမည့် တံခါးနီတော် အဝတွင် ရပ်တန့်သွားပါသည်။ တခါးနီတော်မှာ တခုတည်းသော အတွင်းသစ်တပ်မြို့ သံခါးဖြစ်၍ အစောင့်အကျပ် ထူထပ်လှသလို အစစ်အဆေး အမေးအမြန်းလည်း စေ့စပ်သေချာလှပါသည်။ တံခါးမှူးဆီမှ ကျေနပ်ခွင့်ပြုချက်ရမှသာ နန်းတော်ကြီးအနီး ချဉ်းကပ် နိုင်ပေမည် ဝင်ရောက်နိုင်ပေမည်။

မြင်းသည်တော်နှစ်ဦးမှာ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာတော် ဆက်အဖွဲ့၏ ရှေ့တော်ပြေးများ ဖြစ်ကြပါသည်။

ပဏ္ဏာဆက်အဖွဲ့ ဆိုက်ရောက်လာကြမည့် သတင်းတို့ကို ရွှေနားတော် တင်ရန်အတွက် ရှေ့ပြေးအဖြစ် ရောက်ရှိလာကြခြင်းဖြစ်၍ တံခါးနီတော်မှ ဝင်ခွင့်ပေးလိုက်ပါသည်။

မြင်းစီးယောက်ျားနှစ်ဦးအနက် တဦးမှာ ယခင်ကတည်းက နန်းမြို့အတွင်းနေထိုင် ဝင်ထွက် သွားလာဘူးသူ ဖြစ်၍ အခက်အခဲ မရှိဘဲ သူရဲဝန် ဦးလုံးရှိရာသို့ မေးမြန်း စုံစမ်းပြီး ယူဆောင်လာခဲ့သော သူတို့သခင်၏ သဝဏ်လွှာကို သွားရောက် ပေးဆက်လိုက်ပါသည်။

သူရဲဝန်မင်းကလည်း သဝဏ်လွှာကို ဖက်ရင်း ပြုံးလာပါသည်။

"ကဲ - ရှေ့တော်သို့ ယခုဝင်ရောက်၍ တင်လျှောက်တော်မူမဟျာ။ ကျုပ်နှင့်တပါတည်း သင်တို့နှစ်ဦးပါ အခစားဝင်ကြသည်ပ။

ပြောရင်း ဦးလုံးက ဦးဆောင်ထွက်ခွာ သွားပါလေသည်။ မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း ဘောင်းတော်ဆောင်တွင် အနိုပ်တော် ဆက်ခံယူနေချိန် ဖြစ်ပါလေသည်။ ဦးလုံးလည်း အဖော် နှစ်ယောက်နှင့် အတူ မင်းတရားကြီးဘုရားအား ခစားရင်း လျှောက်တင်လေသည်။

"ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးဘုရား ထံတော်မှောက်သို့ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာတော်နှင့် သမီးကညာဆက်သရန် အမြင့်မြို့စားကြီး ဆိုက်ရောက်လာပါတော့မည့် အကြောင်း ရွှေနားတော်တင်လျှောက်ပါသည် မင်းတရားကြီးဘုရား"

"အမြင့် မြို့စားကြီးနဲ့ သက်ဆိုင်ရာ အဖွဲ့သားများ ရှေ့တော်သို့ ဝင်ရောက်ခွင့်ရှိစေဖျား"

မင်းတရားကြီးဘုရား ပြန်ကြားတော်မူချက်အရ ဦးလုံးလည်း ဆက်လက် တင်လျှောက်ပါသည်။

"မှန်လှပါ မိုးသက်လေများ ကျရောက်နေသည့်အတွက် ကဏ္ဍာတော်ဆက် အဖွဲ့မှာ ရောမြစ်အနောက်ဘက် အာလောင်ဆိပ်ကမ်း ဘက်တွင် မိုးလေအငြိမ်စောင့်စားရင်း နားနေကြောင်းပါဘုရား"

"လေမိုးများ ငြိမ်သက်ချိန် စောင်းဆိုင်းပြီးမှ ကူးလာကြမည့် အကြောင်း နားတော်လျှောက်နှင့်ရန် မြင်းသည်တော်များသာ ရောက်ရှိလာကြောင်းပါဘုရား"

"သည်နှယ်ဖြင့် အချိန်မဲ့အခါမဲ့တွင်မှ ရောက်ရှိလာကြမည့် ပဏ္ဍာတော် ဆက်အဖွဲ့အား လိုလေသေးမရှိစေရန် ငလုံးပင် စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးစေဖျား"

"ဖျာဒိတ်တော်မြတ်အတိုင်း စီမံ ဆောင်ရွက်တော်မူပါမည် ဘဝရှင် မင်းတရားကြီးဘုရား၊

ဂေါဝိန်ဆိပ်ကမ်းသို့လည်း အကြိုတော်လွှတ်၍ ဆိုက်ကပ်လာမည့် ပဏ္ဍာတော်ဆက်အဖွဲ့ လှေတော်ကိုလည်း သွားရောက်၍ ကျွန်တော်မျိုးကြီးကိုယ်တိုင် ကြိုဆိုပါမည်ဘုရား"

"သဟာဖြင့် အမြင့်မြို့စားကြီးနှင့် နောက်တော်ပါ အဖွဲ့သားများကို နှင့်အိမ်မှာဘဲ ဧည့်ဝတ်ပြုလိုက်ပါ ငလုံး၊ သည်ညတာကို နန်းတွင်း ရုပ်စုံအဖွဲ့ကို ခေါ်ယူ ဖြေဖျော်စေရန် အမိန့်တော်မှတ်လိုက်တော်မူ သဗျ"

"ဝမ်းမြောက်လှပါသည် မင်းတရားကြီးဘုရား အမြင့်မြို့စားနှင့် အဖွဲ့သားများကိုလည်း မင်းတရားကြီးဘုရား ဂရုဏာတော် ရှိသည့်အတိုင်း ရုပ်စုံပွဲဖြင့် ဧည့်ခံ၍ ပြုစုလိုက်ပါမည်ဘုရား"

"ကောင်းလှသည်ဗျား ခရီးပန်းလာရှာလာသူများကို လိုသ၍ ပြုစု ယုယပေးပါမှ အပန်းပြေပေမပေါ့ ငလုံးရဲ့ အမြင့်မြို့က လှည်းတတန် လှေတတန်နဲ့ လာရသည့် ခရီးကလဲ ပြင်းပေမဗျ"

"မှန်လှပါ လှည်းဖြင့် သုံးညနှင့် ၄ - ရက် ခရီးနှင်ပြီးမှ နေပြည်တော် အနောက်ဘက် အာလောင်ရွာဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်ရှိနိုင်ပါသည်ဘုရား"

"ငါကိုယ်တော်မြတ်ကြီးသည် လွန်ခဲ့သော ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်ဆီက မြင်းတော်နှင့် ရောက်ဖူးသည်ဗျ၊ ခရီးတော်ဝေးရုံမကဘဲ သွားရေးလဲ ခက်ခဲသည့် နေရာတွေကဘဲ ငလုံးရဲ့၊ ကဲ - နင်ဧည့်သည်တွေ ဝတ်ပြုဘို့ အစီအစဉ် ပြုချေပေရော့"

"ဗျာဒိတ်တော်များ အတိုင်းပါဘုရား"

ဦးလုံးနှင့် မြင်းသည်တော် နှစ်ဦးလည်း မင်းတရားကြီးအားကန်တော့လျက် ပြန်လည်ထွက်ခွာ သွားကြပါသည်။ ထိုအခိုက်ဝယ်

လောကတခွင်လုံး အမှောင်မိုးတို့ စိုးမိုးနေပါသည်။ မိုးဖွဲမိုးပေါက် တဖျောက်တဖျောက်အောက်တွင် ဦးလုံးတို့လည်း မြင်းကိုယ်စီစီးလျက် ရွှေနန်းမြို့တံခါးဆီသို့ ထွက်ခွာသွားကြပါသည်။

♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥

(၃)

နံနက်ညီလာခံ စဲပြီးသည့်နောက် ဦးရွှေမောင်ကြီးလည်း မည်သည့် တာဝန်မျှ မရှိသည်ဖြစ်၍ တိုင်းတာမင်းကြီးဦးဖိုးအိမ်သို့ စစ်တုရင်ကစားကြရန် လိုက်ပါသွားပါသည်။

တိုင်းတာမင်းကြီးဦးဖိုး၏ နေအိမ်တော်မှာ တောင်ဥယျာဉ်တော် အဆုံး မင်္ဂလာ ရေကန်တော်၏ အရှေ့ တောင်ဘက်ကပ်လျက် ရှိသည်ဖြစ်၍ ရွှေနန်းတော်နှင့် အနီးဆုံးဖြစ်ပါသည်။ (ဝန်ကြီးများ၏ အိမ်များ အားလုံးထက် တိုင်းတာမင်းကြီးဦးဖိုး၏ အိမ်သည် ရွှေနန်းတော်ကြီးနှင့် အနီးဆုံးဖြစ်ပါသည်။ နေအိမ် နီးကပ် သလောက်လည်း တိုင်းတာမင်းကြီးဦးဖိုးမှာ ရှင်ဘုရင်ကို မျက်နှာလို မျက်နှာရ အလုပ်ဆုံးဖြစ်ပါသည်။ ထိုသည်ကို အကြောင်းပြု၍ သူတို့ဝန်ကြီးအချင်းချင်း တိုင်းတာမင်းကြီးအား မကြားတကြားဖြင့် သခင်အပါး ကပ်ပေါင်သည့် ခွေးဝဲစား တိုင်းတာဟု ပျက်ရယ်ပြုကြပါသည်)။

တိုင်းတာမင်းကြီးနှင့် ဦးရွှေမောင်ကြီးတို့မှာ စစ်တုရင် ကစားရာတွင် လက်ညီလှသည်ဖြစ်၍ အကျိတ်အနယ် ကစားရလေ့

ရှိပါသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် စစ်တုရင်ကစားကြသည်ဟု အသံကြား ကြသည် ဆိုပါလျှင် အနီးအပါးမှ ဝါသနာ ပါရှိသူများ လာရောက် ကြည့်ရှုအတု ခိုးကြရသည့်အဖြစ်မျိုး ရောက်အောင် ကစားရာတွင် ကျွမ်းကျင်ကြပါသည်။ အကျိုတ်အနယ် ကစားကြရင်းက တိုင်းတာ မင်းကြီးတွင် ရထားတစီးသာကျန်တော့၍ ဦးရွှေမောင်ကြီးမှာလည်း ဆင်တကောင်နှင့် စစ်ကဲသာ ရှိပေတော့သည်။ ဆင် - စစ်ကဲနှင့်ရထား အကျိုတ်အနယ် ကြဲရသည့် အဖြစ်မျိုးမှာ စစ်တုရင် ကစားကျွမ်းကျင် သူများအတွက် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းသလို အူအသဲ တုန်ဘွယ်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ လောင်းကြေးမှာ မျက်နှာတွင် ထုံးခွေတမ်းပင် ဖြစ်သော်လည်း သူတို့၏ အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးသည့် စိတ်ဓါတ်ကြောင့် နဘေး ပရိသတ်မှာ တအုန်းအုန်း တဝုန်းဝုန်း သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက် အပြိုင်အားပေးနေကြပါသည်။

ကင်းဝန်မင်းကြီး ဦးကောင်းက ဦးရွှေမောင်ကြီး ဘက်မှ နေလျက်အားပေးနေပါသည်။ ခန်းပတ်မင်းကြီးနှင့် ရွှေပြည်ဝန်ကြီး ဦးဘိုးလှိုင်တို့မှာ တိုင်းတာမင်းကြီးဘက်မှ အားပေးပါသည်။ လူငယ်ပိုင်း မှလည်း ကြိုက်နှစ်သက်ရာ ဘက်မှ အားတက်သရော ကူညီ မြှောက်ပင့် ပေးနေကြပါသည်။

ထိုစဉ် ဘဝရှင် မင်းတရားကြီးဘုရားထံမှ ဦးရွှေမောင်ကြီးအား ချက်ချင်းအခစားဝင်ရန် လာရောက်ခေါ်ငင်သူ မင်းစေလုလင် ရောက်ရှိ လာသဖြင့် ဦးရွှေမောင်ကြီးက ပြောလိုက်သည်။

"တိုင်းတာမင်းတို့မှာ အကြံပိုင်လိုက်ပုံကတော့ မပြောပြ ချင်ပါဘူး မင်းကြီးတို့ဗျား၊ ထုံးအခွေ ခံခါနီးတော့မှ မင်းတရားကြီးဘုရားနဲ့

ချိတ်ဆက်လုပ်ထားပြီး ကျုပ်ကို အခေါ် တော်ခိုင်းလိုက်လေသည်ဗျ။ အမိန့်တော်ဆိုတော့ သွားရပေဦးမည်ပ"

"အံမယ်လေး-မလေး ကိုရင်ရွှေမောင်က သည်လိုပြောသာ ကျုပ်ကို စော်ကားသည်ပ၊ ကိုရင် ဘယ်လောက်သတ္တိ ရှိသည်လဲ၊ ကျုပ်နှင့် စည်းစိမ်ချင်းထပ်ပြီး ပွဲဆက်ထိုးချင်သဗျ"

"သည်းခံပါတိုင်းတာမင်းကြီးရဲ့၊ မင်းကြီးစည်းစိမ်ကိုလဲ အကျွန် မယူလိုပါ အကျွန်အနေနဲ့ မင်းကြီးကို ထုံးသားရရုံနဲ့ဘဲ ကျေနပ်ပါ သည်ဗျ"

"ကိုရင်ရွှေမောင်က ဝါကြွားလှချည့်၊ ကဲပါ ကြိုက်ကြေးထပ်ပြီး တပွဲလောက် စမ်းချင်သည်ပ"

အမျက်တော်ရှခံမည့် အရေးမို့ အကျွန် သွားဦးမည်ပ၊ မင်းကြီး မကျေနပ်သေးသည် ထင်မိပါက မင်းကြီးရှိ စည်းစိမ်အပြင် အိမ်သူနဲ့ သမီးပါ အဆစ်ထည့် ကြေးတိုက်ပြီး နောက်များမှ တပွဲတလမ်း စမ်းကြသည်ပ"

ဦးရွှေမောင်ကြီးလည်း ပြောဆိုရယ်မောရင်း မင်းလုလင်နှင့် အတူ ဦးရွှေမောင်ကြီး စကားကြားရသည့်အတွက် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် စစ်တုရင်ခုံကြီးကို ကိုင်ပေါက်ပစ်လိုက်ခါ တောက်ခေါက်ရင်း အံအားသင့်နေသော စစ်တုရင်ပွဲကြည့် နေသူများဘက်လှည့်ခါ ကင်းဝန်အား ပြောကြားလိုက်ပါသည်။

"သည် ကိုရင်ရွှေမောင်တော့ နောက်ကျုပ်နှင့် စစ်တုရင် ထိုးရမှာ ကြောက်သွားအောင်ကျုပ် အစွမ်းပြ နိမ်ထားမှ ဖြစ်ပေတော့မယ် ဦးကောင်းရဲ့"

"ဟုတ်ပေသည်ပ မှတ်လောက် သားလောက်အောင် ဆုံးမပေးပါမှ သည်သူငယ် ငြိမ်သွားပေမည်ပေါ့ ခုတော့ ကိုဖိုးက အလျှော့ပေးနေလို့လား မသိဘူး ကျုပ်တို့မြင်ရသည့် အကြိမ်တိုင်း ကိုဖိုးမျက်နှာပေါ် ထုံးအပြည့်နဲ့ ချည့်ဘဲ"

ကင်းဝန်မင်းစကားအစတွင် အနည်းငယ် ပြုံးယောင်သန်း လာသော ဦးဖိုးမျက်နှာတွင် ဦးကောင်း စကားဆုံးကျမှ သူ့ဘက် လှည့်လာသည်ကို ရိပ်မိသည့်အတွက် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

"လာပြန်ပလား ကိုရင်ကောင်းက သည်သူငယ်ကို ကျုပ်က ဂရုမစိုက်လောက် အမှုမထားလောက်သည်ဟု အထင်မှတ်ပီး ပေါ့ပေါ့တန်တန် ကစားသည်မို့ ထုံးအတို့ခံရသည်ပါ"

"အော်... သည်လိုလား ကိုရင်ဖိုး သည်လောက်တောင် အကြိမ်ကြိမ် ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောထားနေသည့် အတူတူ တသက်လုံးဘဲ အလျှော့ပေးလိုက်ရင် ပီးသည်ပ ကိုရင်ဖိုးရယ်"

"သင်းက ဝါကြွားလွန်းသောကြောင့် ဆုံးမချင်သည် ကိုကောင်းရဲ့ အလိုလိုက် အမိုက်စော်ကား ဆိုသည်နှယ်ပ"

"သဟာတောင် ကိုရင်ဖိုးက စည်းစိမ်ချင်းထပ်ပီး အလိုလိုက် သေးသည်မို့ ကြေးစပ်နေသည်လား"

"ဘယ်လိုဗျ ကိုရင်ကောင်း ကျုပ်တကယ် ပြောနေသည်ကို သရော်သည်လား ကိုရင်ကောင်း၊ စမ်းချင်သပဆိုရင် ကြိုက်ကြေး ထပ်ပြီးခုကိုင်ပ့ါ"

"ကိုဖိုးကလဲ ဒေါသကြီးလှချေလား၊ လောင်းကစားခြင်း ဆိုသည်ဟာ ဘုရားလဲ မကြိုက်၊ သံဃာလဲ မကြိုက်သည့် အလုပ်ဖြစ်သည်မို့ ကျုပ်တော့ မလောင်းရဲပါဘူး၊ လောင်းကစား လေ့သူပီပီ လောင်းကစား သရဲနှင့်သာ လောင်းပေရော့ တိုင်းတာမင်းကြီးရဲ့"

ကင်းဝန်မင်းကြီး ဦးကောင်း၏ စပ်ဖြဲဖြဲ မျက်နှာလေးနှင့် ပြောစကားကြောင့် ဘေးမှ ပရိသတ်များ ရယ်မော လေ တိုင်းတာမင်းကြီး ဒေါသထလေ - တိုင်းတာမင်းကြီး ဒေါသထလေ ပရိသတ်များ တဝါးဝါးနှင့်ညာ၍ ရယ်လေ ဖြစ်နေပါသည်။ မင်းတရားကြီးဘုရား အပါးတော်သို့ ဦးရွှေမောင်ကြီး ရောက်ရှိ သွားချိန်တွင် ဘမယာဿန ဆောင်သည် အခစား ဝင်ရောက် လာကြသူများနှင့် ပြည့်လူ့ ခမန်း ရှိနေပါသည်။ မြင်တွေ့နေကျ မျက်နှာများ မဟုတ်သည်ကို သတိပြုမိသော ဦးရွှေမောင်ကြီး နေဖြင့် ဝေးလံသော ဒေသမှ ကျေးတော်မျိုး ကျွန်တော်မျိုးများ ဖြစ်ကြောင်း အလိုလို နားလည်လာ ရပါလေသည်။ မင်းတရားကြီးဘုရား အပါးအနီး ကပ်ခစား နေကြသော သူများအား ဂရုစိုက်ကြည့်ပါမှ သရဲဝန် ဦးလုံးနှင့် အတူ အမြင့်မြို့စားကြီးကို မြင်တွေ့ရပြီး အမြင့်မြို့စားနှင့် အတူပါသူများ ဖြစ်နိုင်ကြောင်းခံမှန်းမိပါသည်။

ဦးရွှေမောင်ကြီး ရောက်ရှိပြီး မရှေးမနှောင်းပင် စိန်တုန်း မိဘုရားကြီး အခစား ဝင်ရောက်လာပါသည်။ မင်းတရားကြီး ဘုရားလည်း စိန်တုံးမိဖုရားကြီးကို ရှုစားတော် မူရင်းက မိန့်တော် မူသည်မှာ-

"ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကို သည်က အမြင့် မြို့စားကြီး လက်ဆောင် ပဏ္ဏာတော်များနှင်းတကွ သမီးကညာပါ ဆက်သရန် ရောက်ရှိလာသည်ပ စုစုရဲ့"

"မောင်မောင်ဘုရား ဘုန်းတော်ကံတော်ကြောင့် လက်ဆောင် ပဏ္ဏာများနှင့် သမီးတော်လာရောက် ဆက်သကြသည် ကို ကြားသိ ရတော် မူ၍ ဝမ်းမြောက်လှကြောင်းပါ မောင်မောင်ဘုရား"

"အဲသည် သမီးတော်လေးကို ရွှေနန်းတွင်း ဓလေ့ ထုံးတမ်းများနှင့် အပြောအဆို အနေအထိုင်များ သင်ကြား ပြသပေးရန် စုစုကြီးဆီ အပ်နှံတော်မူလိုသည်အတွက် အခေါ် တော်လွှတ်ရခြင်း ပေကပဲ"

"မောင်မောင်ဘုရား အလိုတော်ရှိသည့်အတိုင်း သင်ကြား ပြသပေးပါမည် ဘုရား"

"သဟာဖြင့် ယခုပင် စုစုကြီးနဲ့အတူ အမြင့် သမီးတော်လေးကို ခေါ်ယူသွားပေတော့၊ စုစုကြီးကဘဲ ကြည့်ရှုပြီး လိုအပ်သည့် လက်ဝတ် တံဆာအဓာရာများ ကိုလည်း ရွှေတိုက်တော်မှ ထုတ်ယူ ပေးသနားတော် မူပါဘိ"

"အမိန့်တော် အတိုင်း ဆောင်ရွက် ပါမည် မောင်မောင်ဘုရား" မိဖုရားကြီးလည်း ခြေတော် ဦးခိုက်၍ သမီးတော်လေးအား ခေါ်ဆောင်၍ ထွက်ခွါသွားပါတော့သည်။ မင်းတုန်း မင်းကြီးဘုရားလည်း ဦးလုံးနှင့် အမြင့်မြို့စားကြီးဆက်သသည့် သမီးတော်လေးကို နန်းတွင်းရှိ အစဉ်အလာ ပါရှိသည့်အတိုင်း ရွှေနန်းတော်အသုံးအနှုန်း ဓလေ့ထုံးစံများကို သင်ကြားနိုင်ရည် အပ်နှံ ထားလိုက်ကြောင်း မိန့်တော်မူနေပါသည်။ မင်းတရားကြီးဘုရားနှင့် ရပ်ရေးရွာရေးနယ်ပယ် ဒေသအကြောင်းများ ပြောဆို လျှောက်တင်ကြပြီးနောက် ဦးလုံးနှင့် အမြင့်မြို့စားကြီးတို့အဖွဲ့လည်း ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားကြပါတော့သည်။

ဘမယာသန ခန်းဆောင်အတွင်းရှိ ညည့်ပရိသတ်များ ထွက်ခွါသွားတော် မူလေတော့မှ မင်းတရားကြီးဘုရား အပါးတော်တွင် ခစားလျက်ရှိသည့် ဦးရွှေမောင်ကြီးအား အမေးရှိတော်မူပါသည်။

"ငမောင်ကြီးရဲ့ နင်ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ထားသည့် ဆောင်တော်ကူ မှတ်တမ်းထဲတွင် သိန္နီမင်းသမီးလေးကို နေ့စဉ် အလုပ်ညှဲ့ပေးပြီး တခြား မိဖုရားတပါးနှင့် တွဲဖက် အလုပ်ညှဲ့ပေးတော်မူရင် ကောင်းလေမလားလို့ အကြံတော်ဆက်စမ်း"

ကျွန်တော်မျိုးကြီး မတင်လျှောက်တတ်သည်မို့ မင်းတရားကြီး ဘုရား အလိုရှိရာ မိန့်တော်မူပါ၊ ဆောင်တော်ကူ မှတ်တမ်းတင်ရန် ကျွန်တော်မျိုးကြီး အသင့်ရှိ ကြောင်းပါဘုရား"

"သည်နှယ်ဖြင့် သိန္နီမင်းသမီးလေးကို နေ့စဉ် စာရင်းတင်ရန်နှင့် မှတ်တမ်းတွင် ပါရှိသော အဆောင်ရ နန်းရ မိဖုရားရွှေတိုက်စာရင်းဝင် မိဖုရားများနဲ့ တွဲဖက်၍ တနေ့တပါးကျ စာရင်းပြုလုပ်စေဗျား"

"မှန်လှပါ ဘယ်ကဲ့သို့ စတင်၍ မိဖုရားများကို အဦးအစ ထားရှိရမည်ကို မိန့်တော်မူပါဘုရား"

"အဆောင်တော်ကူးရက် စတင်ပျက်ကွက်ခဲ့သည့် နေ့က အလှည့်ကျသည့် မိဖုရားကို ဦးစားပေးခါ သိန္နီ နမတော်လေးနှင့် တွဲဘက်စေဗျား"

"သင့်မြတ်တော်မူ၍ တရားမျှတလှကြောင်းပါ မင်းတရားကြီး ဘုရား ကျွန်တော်မျိုးကြီး ယနေ့ပင် စာရင်းသစ်ဖွင့်၍ အချိန်မနှောင်းမီ မင်းတရားကြီးဘုရား ရွှေလက်တော် အရောက် ဆက်သတော် မူပါမည်ဘုရား"

"ကောင်းသည်ဗျ ကောင်းသည်ဗျ၊ ငမောင်ကြီးစာရင်းကို ယနေ့ဆက်သစေဗျား"

မင်းတရားကြီးဘုရား ဆိုမိန့်တော်မူပြီးနောက် မျက်နှာတော် လွှဲသွားပါသဖြင့် ဦးရွှေမောင်ကြီးလည်း ဦးခိုက်ကန်တော့ပြီးနောက် ပြန်လည်ထွက်ခွာလာခဲ့ပါတော့သည်။

♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥

(၄)

ဘဝရှင် မင်းတရားကြီးဘုရား ဆောင်တော်ကူးရက်များ ဖေါက်လွှဲဖေါက်ပြန် ဖြစ်နေသည်တို့ကို အဆောင်ရနန်းရ မိဖုရားကြီးများ အထဲတွင် မင်းတရားကြီးဘုရားအား ပြောရဲဆိုရဲသည့် ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရား ရွှေနားတော်သို့ ပေါက်ကြားသွားပါသည်။ ဆင်ဖြူမရှင် အလယ်နန်းမတော် မိဖုရားမှာ ဘကြီးတော်မင်းတရားကြီး နလုံးသားကို စားသုံးပြီး အရှုံးလုံးလုံးဖြစ်အောင် ပြုမူခဲ့သည့် နန်းမတော်မယ်နုမှ ဆင်းသက်လာသော အနွယ်ဝင် သမီးမိဖုရား ဖြစ်ပါသည်။ ဘမျိုးဘိုးတူ ဆိုသည့်အတိုင်း မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး ဘုရားကို ချွဲလွန်းနွဲ့လွန်း သည်ဟု ရွှေနန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားတိုင်း သိကြပါသည်။

စိတ်မာန်လည်း အလွန်ကြီး၍ နေရာတကာ တိုင်းတို့တွင် အနိုင်ယူလိုသော စိတ်ထားရှိသည် ဖြစ်ပါသည်။

အခွင့်အရေး ရယူနိုင်ရန် မင်းတရားကြီးဘုရား အလိုလိုက်၍ အကြိုက်ဆောင်ရာတွင် ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီးကိုမီသော မိဖုရား တပါးမှ မရှိပါ။ ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီးသည် မင်းတရားကြီး ဘုရားအား မျက်နှာလို မျက်နှာရ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ပေးသည်နှင့် အမျှ ရရှိလာသော

အခွင့်အရေးနှင့် မျက်နှာသာပေး အရေးယူချင်းတို့ကိုလည်း အထူးခံခဲ့ရပေသည်။ ထိုသို့ မင်းတရားကြီးဘုရား မြောက်စားတော်မူ၍ အရာခပ်သိမ်းသော ကိစ္စများကို တိုင်းတာမင်းကြီး ဦးဖိုးတို့လို မင်းလိုလိုက် မင်းကြိုက်ဆောင်တတ်သော ဝန်ကြီးဝန်လေးများက သတင်းထူးရှိပါက တင်လျှောက်တတ်လေ့ ရှိသဖြင့် အချို့သော ကိစ္စဝိစ္စများကို ဘဝရှင် မင်းတရားကြီးဘုရားထက် ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီးက အရင်ဦးပြီး သိနေတတ်ပါသည်။

ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီးသည် မင်းတရားကြီးဘုရား အလိုတော်လိုက် အကြိုက်ကို ဆောင်ပေးသဖြင့် ရရှိလာသော အခွင့်အရေးနှင့် အာဏာများကို တပ်မက်တွယ်တာမှန်း မသိ တပ်မက်တွယ်တာ လာခဲ့ပါသည်။ (မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး ပေးအပ်သော အခွင့်အရေးနှင့် အာဏာစည်းစိမ်တို့ ယစ်မူးရမှန်း အရသာခံစားရမှန်း သိနေသော ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားသည် မင်းတုန်းမင်း တရားကြီးဘုရား မမာတော် မူချိန်တွင် လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်ခြင်း ပြုလုပ်သည်ဟု တချို့ ရာဇဝင်ဆရာများ စွပ်စွဲခဲ့ပါသည်။ သားတော်များနှင့် မိဖုရားများ။ ဝန်ကြီးဝန်လေးနှင့် အရေးပါသူများကိုလည်း ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားက ရနောင်မောင်တုတ်တို့အား သုတ်သင်ရန် စောင်းပါးရိပ်ခြေ အကြံပေး ခဲ့သည်ဟုလည်း ရေးသူတို့ ပြောကြပါသည်။ -စာရေးသူ)

အာဏာနှင့် စည်းစိမ်ကို မက်မောသူသည် အာဏာနှင့် စည်းစိမ် တည်မြဲရေးအတွက် ကျင့်ကြံ အားထုတ်ကြသည်မှာ ဓမ္မတာပင် ဖြစ်ပါသည်။ မင်းတရားကြီးဘုရားသည် သန္တီမင်းသမီးလေးအား စွဲလမ်း တမ်းတနေသည့်အတွက် ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီးသည် စိုးရိမ်နောင်းလို့

ကြောင့်ကြတော်မူခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အကယ်၍သာ မင်းတရားကြီးဘုရားသည် သိန္နီမင်းသမီးလေးအား အဆောင်အနန်းတို့ ပေးသနားပြီး မြှောက်စားလိုက်တော်မူခဲ့ပါလျှင် အသက်ငယ်သော မိဖုရားကလေးနှင့် ပြဿနာပေါ်ပေါက် ရှင်းလင်း နေရမည်ကို စိုးရိမ်ပါသည်။ ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားလည်း အမြင့်မြို့စားဆက်သသော သမီးတော်လေး စိန်တုန်း မိဖုရားထံ အပ်နှံ၍ ရွှေနန်းတွင်းသုံး အလေ့အထများ၊ အပြောအဆို အနေအထိုင်မှ စ၍ ကျွမ်းကျင်မှု ရှိမရှိ မကြာမကြာ စုံစမ်းလေ့ရှိပါသည်။ ရွှေနန်းတွင်း အလေ့အထ၊ အယဉ်အကျေး၊ အဖွယ်အရာများကို ရွှေနန်းတော်နှင့် အဆက် ကင်းပြတ်နေသူများ ရွှေနန်းတွင်းသို့ အရောက်အပေါက် လုံးဝ မရှိသူများအဘို့ အရာရာတိုင်းတို့တွင် ထူးဆန်းနေသဖြင့် ချက်ချင်းတတ်မြောက်ရန် မလွယ်ကူပါ။ အထူးသဖြင့် မိဖုရားလောင်းများ အဘို့ သာ၍ပင် ခက်ခဲပါလေသည်။ ဘဝရှင် မင်းတရားကြီးဘုရား အလိုတော်လိုက်၍ အကြိုက်ကို ဆောင်ရွက်ပေးရေးကိစ္စမှာ လွယ်မယောင်နှင့်ခက် တိမ်မယောင်နှင့် နက်သော ပြဿနာဖြစ်နေပါတော့သည်။ ဘဝရှင် မင်းတရားကြီးဘုရားသည် ကာမစည်းစိမ် ခံစားစံစားရာတွင် သူမတူအောင် ကျွမ်းကျင်ပါသည်။

ထိုသို့ သူမတူအောင် ကျွမ်းကျင်စွာ ခံစားစံစားတတ်သော မင်းတရားကြီးဘုရားတွက် ပျော်တော်ဆက်ရန် သင်တန်းမပေးလျှင် မဖြစ်နိုင်ပါ၊ ထိုသည်တို့ကြောင့် မင်းတုန်းမင်း တရားကြီးဘုရား လက်ထက်ကျမှ မိဖုရား ဆယ်အိမ်ခေါင်းစနစ် အသုံးပြုလာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ (မြန်မာမင်းဆက် အားလုံးထဲတွင် မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး လက်ထက်တော်တခုတည်းတွင်သာ ဆယ်ပါးခေါင်း မိဖုရားကြီး ခန့်အပ်ထား ရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်)။ တခုသော ညနေခင်းအချိန်တွင်

စိန်တုန်းမိဖုရားကြီး အဆောင်တော်သို့ အလယ်နန်းမတော် ဆင်ဖြူမရှင်မိဖုရား ရောက်ရှိလာပြီး...

"ညီမတော်ရေ့၊ အမြင့်စား သမီးတော်လေးကို မိဖုရားတို့ တတ်အပ်သိအပ်သော ပညာရပ်များ ပြည့်စုံ လုံလောက်ရန် အချိန်တော် မည်မျှလောက် ကြာမည်ထင်သည်လဲ ညီမတော်ရဲ့" ဟု အမေးတော် ရှိလိုက်သည်။

"မှန်လှပါ ဆင်ဖြူမရှင် မမဘုရား၊ အတတ်ပညာ ကုန်လုံကြွယ်ဝသည် မဆိုသာသေးသည်လဲ မင်းတရားကြီးဘုရား အပျော်တော်ဆက်ရန် ဖြစ်နိုင်ကောင်းသည် ထင်မိပါသည် မမဘုရား"

"သည်နယ်ဖြင့် ညီမတော်ကိုယ်တိုင် မောင်မောင်ဘုရားကို သည်ညတာ အမြင့်မင်းသမီးလေးနှင့် စံစားစေဘို့ ကြွလာတော်မူဘို့ အကြောင်း ရွှေနန်းတော်သွင်းစေချင်တယ် ညီမတော်စိန်တုန်းရဲ့"

"ညီမတော် တင်လျှောက် ကြည့်ပါမည် မမဘုရား၊ သဟာပေမင့် မမဖုရား တင်လျှောက်သည်လောက် အရေးတော်ရမည် မထင်မိပါ"

"မဖုရားလည်း အညီအတူ ရွှေနားတော်သွင်းမည်ပ၊ ညပွဲတော် စားသုံးတော်မူပြီးချိန် တင်လျှင် ကောင်းသည် သဘော ရှိသည်မို့ ညီမတော် စိန်တုန်းလည်း လာခဲ့ စေချင်သည်ပ"

"ကောင်းလှပါသည် မမဘုရား၊ အမြင့်သမီးတော် လုံခလေး၏ ရုပ်ရည်သည် သိန္နီ သမီးတော်လေးလောက် အသားမဝါသော်လည်း ချောပုံလှပုံ သာသည်ဟု ညီမတော် ယုံမှတ်မိပါသည် မဖုရား"

"မဖုရားလည်း သည်နှယ်ထင်သည်ပ ညီမတော်ရဲ့၊ ညိုချော အပြောသွက်လျှင် မင်းတရားကြီးဘုရား စွဲမက်တော်မူမည်ထင်ပ စိန်တုန်း ညီမတော်ရဲ့"

"အပြောလည်း သွက်ပါသည်၊ ပြုံးရယ်လျှင်လည်း သမင် မျက်လုံး ကဲ့သို့ မျက်လုံးတော်လေများက အရောင်ထွက်လာ တတ်ပါသည်၊ သဟာပေမင့် စိတ်ဆတ်ဟန်တော့ ရှိပါ၍ မကြာမကြာ သတိတော်ပေး ဆက်ရပါသည် မမဖုရား"

"ကောင်းလှပါပြီ ညီမတော်စိန်တုန်းရေ့ မမဘုရား အမှာတော် ရှိသည့် အချိန်သာရောက်အောင်လာပေရော့"

ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီးလည်း စိန်တုန်း မိဖုရားကြီးနှင့် မင်းတရားကြီးဘုရားအား အမြင့်သမီးတော်လေးနှင့် အပျော်တော် ဆက်ရေးအတွက် တိုင်ပင် နှီးနှော၍ အဆောင်တော် အလယ်နန်းမသို့ ပြန်လည် ကြွချီသွားတော်မူပါလေသည်။ စိန်တုန်းမိဖုရားကြီးလည်း အမြင့်မင်းသမီးလေး ရှိရာသို့ သွားတော်မူပြီး မင်းတရားကြီး ဘုရားအား မည်ကဲ့သို့ ပြုစုယုယရမည် ဆိုသည်တို့ကို နောက်ဆုံးပိတ် အဖြစ်မှာကြား သွန်သင်တော် မူပါလေသည်။ အမြင့်သမီးလေးအတွက် ဝတ်ဆင်ရန်အရောင် အသွေးစသည်တို့ကို စိန်တုန်း မိဖုရားကြီး ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ် ပေးပါသည်။ ဘဲဖြူရွှေရေးစက် အနားပါထမီ

ကြည်ပြာရောင်နှင့် လက်ရင်းလက်ဖျား အနားချုပ်ရိုး ရွှေဇာသတ် ထိုင်မသိမ်းတရုပ်ဖဲကြီး အင်္ကျီလက်ကြပ် ကြည်ပြာရောင် တူညီဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်စေရန် ရွေးချယ်ပေးပါလေသည် ရွှေကျင်ခတ် ပုဝါပြာနုရောင် ပေါ်တွင် ဝတ်လစ်စလစ်ပုံများ ပန်းချီဆွဲထားသည့် ပုဝါနုနုကို ခြုံရန်လည်း ညွှန်ပြပေးပါသည်။

ဆံတော်ရှင် မယ်ခင်ကိုလည်း စိန်တုန်း မိဖုရားကြီး ကိုယ်တိုင် အမြင့် သမီးလေးအတွက် အထူးတလည် လုံးတင်ဆံထုံး ဆင်ယင် ထုံးဖွဲ့တော်မူရန်လည်း အမိန့်တော်ရှိပါလေသည်။

သနပ်ခါးတော်ဆက် ရှင်ထွေးကိုလည်း မင်းတရားကြီး ဘုရား နှစ်သက်တော်မူသည့် တန့်ကြည့် တောင်ထွက် သနပ်ခါးမွှေး အပွေး ထူထူကို ပုံတောင်ပုံညာ ကျောက်ပြင်ဖြင့် သွေး၍ ဆက်သရန်လည်း မှာကြားပြန်ပါလေသည်၊ ဘယက်တန်ဆာ ဒွါဒရာများကိုလည်း စုံးနိုင်ရှုနိုင်သော အရာပစ္စည်းများ လုံးဝ မဝတ်ဆင်စေရန်လည်း သတိပေးပါလေသည်။

စိန်တုန်းမိဖုရားလည်း အစစ ပြည့်စုံလုံလောက်အောင် စီမံပြီးစီး သည့်နောက် ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားနှင့်အတူ မင်းတရားကြီး ဘုရားထံသို့ အခစား ဝင်ကြပါသည်။ မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း ညစာ ပွဲတော်ကြပြီးနောက် (၅ - နာရီသာသာ) နံ့သာဖြူနန်းတော်တွင် လေညှင်း ခံရင်း နားနေ အပန်းဖြေတော်မူရာသို့ ကြွချီလာသော မိဖုရားကြီး နှစ်ပါး မြင်တော်မူသော မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း အမေးတော် ရှိပါလေသည်။

"သည်က စုစုကြီးတို့ မလာစဘူး အလာထူးသည့်က လျှောက်တင်တော်မူရန် ရှိသည်ထင်ပ"

"မှန်လှပါ မင်းတရားကြီးဘုရား အပမ်းတော် ဖြေစေဖို့ ပျော်တော် ဆက်သရန် အမြင့်မင်းသမီးလေးမှာ အဆင်သင့် ရှိနေကြောင်း မောင်မောင်ဘုရား ရွှေနားတော် တင်လျှောက်ရခြင်းပါ"

ဆင်ဖြူမရှင် အလယ်နန်းမတော်ကြီး၏ တင်လျှောက်ချက် အပြီးတွင် မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း ပြုံးတော်မူရင်း-

"သည်နှယ်ဖြင့် မောင်မောင်ဘုရား အလိုတော်ရှိတဲ့အခါခေါ် မိန့်တော်မူမည်ပ နန်းမတော်ကြီးရဲ့"

မင်းတရားကြီးဘုရား ပြန်လည် မိန့်မြွက်ချက်အဆုံးတွင် စိန်တုန်း မိဖုရားကြီးသည်-

"သည်အမြင့်သမီး လုံမလေးကို မောင်မောင်ဘုရား အပျော်ဆက်ရန် အဝတ်တော်များပင်လဲလှယ် နေပြီဖြစ်ပါသည်ဘုရား မှုံနံ့သစေခါ ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့ပြီးစီးလျက် အဆင်သင့်ရှိနေကြောင်းပါ မောင်ကြီးဘုရား"

ဘဝရှင် မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးသည် အနည်းငယ် စဉ်းစားရင်း အားနာဟန် ရှိနေပါသည်၊ မင်းတရားကြီးဘုရားသည် တဘက်သားကို လိုက်လျောတတ်သော သဘောရှိကြောင်း မိဖုရားများနှင့် ရွှေနန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားတိုင်း သိရှိနေကြသဖြင့် အားနာပါးနာ ဖြစ်သွားစေရန် ရည်သန်လျက် ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီးကပင် ....

"မောင်မောင်ဘုရား ကြွတော်မူလာလျှင် မည်ကဲသို့ ကြိုတော်မူ၍ မည်ကဲ့သို့ မောင်တော်ဘုရားကို ပျော်တော်ဆက်ရမည်ကို အမြင့်မင်းသမီးလေးက အားတက်သရော လေ့လာစူစမ်းနေသည်ကို မဖုရားလဲ သိရှိပါသည်ဘုရား" ဟု တင်လျှောက်လိုက်သည့်အတွက် မင်းတုန်းမင်း တရားကြီးဘုရား အတန်ငယ် ငြိမ်သက်စွာ စဉ်စားရင်း ခေါင်းတော်ညိမ့်လျက် ....

"သည်လိုဆိုလျှင် မောင်မောင်ဘုရား အမြင့်သမီးလေးထံ သွားလိုက်မည်ပ၊ အမြင့် သမီးလေးကို စိန်တုန်းအဆောင်တော်တွင် မောင်မောင်ဘုရား တွေ့ဆုံနိုင်ရန် စီစဉ်ထားနှင့်ပေတော့ စုစုကြီးများဗျား"

မင်းတုန်းမင်း တရားကြီးဘုရား မိန့်တော်မူပြီးသည်နှင့် မိဖုရားကြီး နှစ်ပါးလည်း ကြည်လင်သော အသံများနှင့် ပြိုင်တူ တင်လျှောက်ပါလေသည်။

"မောင်မောင်ဘုရား မိန့်တော်မူသည့်အတိုင်း ပြည့်စုံစေပါမည် ဘုရား"

♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥

(၅)

သက်ကြီးခေါင်းချ ကြက်တွင်သံသည် အထက် မိုးကောင်းကင်သို့ ပဲ့တင်ထပ်သွားပါသည်။ လမိုက်သောည ရက်ဖြစ်၍ မဲမှောင်နေသော အာကာသတခွင်တွင် ဟိုတစ သည်တစဖြင့် တလက်လက်အရောင်ထွက်နေသော ကြယ်စုကလေးတို့သာ မြင်ရပါသည်။

မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း မိဖုရားကြီးများ တိုက်တွန်းနှိုးဆော်တော်မူ သည့်အတွက် အားနာမှုဖက်၍ သိန္နီမင်းသမီးလေးအဆောင်တော် ကူးသန်းနေကျချိန်တွင် သည်နေ့အဘို့ အမြင့်မင်းသမီးလေးထံ ကြွမြန်းတော် မူခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါလေသည်။

စိန်တုန်းမိဖုရားကြီး စံမြင်းရာ အနောက်တော်ကြီးရှိ တောင်ဆောင်တော်သို့ ဝင်ရောက်တော်မူပါသည်။ မင်းတရားကြီးဘုရားကြွလာတော်မူမည့် အချိန်ကို စောင့်ကြိုနေတော်မူသော စိန်တုန်းမိဖုရားကြီးလည်း မင်းတရားကြီးဘုရားကို မြင်တော်မူသည် ဆိုလျှင်ပင်လျောင်းတော်မူရာ သလွန်ထက်မှ ဆင်းတော်မူပြီး လက်အုပ်ချီလျက်ကြာခြည်ယံအတွင်းရှိ သလွန်တော်ပေါ် စံစားတော်မူရန် တင်လျှောက်ပါသည်။

မင်းတရားကြီးဘုရား ထိုင်တော်မူပြီး၍ လက်ဖျစ် တတွတ် လောက်သော အချိန်ပိုင်းလေးအတွင်း အမြင့်မင်းသမီးလေး ရောက်ရှိလာပါသည်။ ရွှေတိုင်တော် (ရွှေပိန်းချ ဖရောင်းတိုင်) အရောင်အောက်တွင် တွေ့မြင်ရသော အမြင့်သမီးတော်အား မင်းတရားကြီးဘုရားသည် အနိုက်အတန့် စိမ်းစိမ်း ရှုစားတော်မူရင်း တပ်မက်စိတ်တို့ ယိုဖိတ်လာပါသည်။ အမြင့်သမီးတော်မှာ အသက်ပင်ငယ်ရွယ်သူ ဖြစ်သော်လည်း အလုံးအရပ်တော်မှာ သိန္နီသမီးတော်ထက် အနည်းငယ် ဖွံ့ထွားဟန်တူပါသည်။

အသားတော်မှာ ညိုသယောင်ရှိပေမင့် နုညက်ပုံရပါလေသည်။ ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရား၏ မျက်နှာပုံလို ရှိသည်မှန်သော်လည်း ခြေတော်ဦးခိုက်စဉ် တွေ့မြင်ရသည့် မျက်နှာတော် နနငယ်တွင် ခွက်ချိုင့်သော ပါးမို့နစ်ဘက်ရှိသည့်အတွက် မင်းတရားကြီးဘုရားသည် ဆင်ဖြူမရှင် မိဖုရားကြီးထက် ပိုမိုကြက်သရေတော် ရှိပေသည်ဟု စိတ်တော်တွင်းမှ ယှဉ်နှိုင်းမိပါသည်။ ရှည်လျားသွယ်တန်းသည့် ပေါင်တန်းတော်လေးများကြောင့် ကြွားကြွားဝင့်ဝင့် ရှိသော စိန်တုန်းမိဖုရားထက် ပိုမိုဟန်တူပါသည်။ ကားသောတင် ကျဉ်သော ခါးရှိသည့် တောင်နန်းဒေဝီ အဂ္ဂမဟေသီ စကြာဒေဝီ မိဖုရားခေါင်ကြီးထက် အမြင့်သမီးတော်တွင် မို့မောက်သောရင် ရှိသည်ဖြစ်၍ တောင်နန်းမတော် အဂ္ဂမဟေသီ စကြာဒေဝီ မိဖုရားကြီးထက် သာလွန်တင့်တယ်ဟန် ရှိပါသည်။ (တောင်နန်း ဒေဝီ အဂ္ဂမဟေသီ မိဖုရားခေါင်ကြီးတွင်သားသမီး မထွန်းကားခဲ့ပါ)။

သောက်ရှုးကြယ်အလား စူးရှပြောင်လက်သော မျက်လုံးတော်များ အောက်ရှိ ဖြောင့်စင်း သေးသွယ်ပေါ်လွင်သော နှာတံတော်ရှိပါသည် ပိပြားပါးလွှာသော နှုတ်ခမ်းသား အစုတွင် ပြည်တန်ပတ္တမြားသွေးလို နီမြန်းတော်မူနေပြန်သည့် အမြင့်သမီးတော်သည် မျက်နှာတော် အချောအလှဆုံးဖြစ်သော သရစိန်းမိဖုရားကြီးထက် ပိုမိုသာလွန်လှပ နေပြန်ပါလေသည်။ ရော့ရဲ အိတွဲကျလျက်နေသည့် (ရင်စည်း သို့မဟုတ် ရေးခေတ်ချွေးခံ) အတွင်းမှ ပြည့်ဝင်းသော အမောက်အမို့တို့မှာ နိမ့်တုံ မြင့်တုံနှင့် ပုဇွန်ဆိပ်ငယ်လို ခုန်နေသည်ကို သတိပြုမိသော မင်းတရားကြီးဘုရား ရွှေစိတ်ဝယ် ဂရုဏာမိုး သွန်းဖြိုးတော့မည်နယ် ကြင်နာဆပွားနေမိပါသည်။

မင်းတရားကြီးဘုရားသည် ဥမ္မာဒန္တီအလှကို မြင်တွေ့မိ၍ ဆင်တော်ပေ ၊ က ဂွန်းပြန်ကြရသည့် သိဝိမင်းကြီးကဲ့သို့ ၎င်း၊ ပပဝတီကို မြင်ရုံမျှဖြင့် စွဲလမ်းတပ်မက်ခါ ချစ်ဒုက္ခ အမျိုးမျိုး ခံရတော်မူရှာသော အလောင်းတော် ကုသမင်းကြီးကဲ့သို့၎င်း၊ ထေရ်ရဝါရ သူတော်စင်ရဟန်းကြီး ဥပကသည် မဆာဝါ၏ အလှကွန်ယက် ဝဲယက်မှ မထွက်နိုင်အောင် သမုဒယနှောင်ကြိုးဖြင့် ချုပ်နှောင် ရစ်ပတ်ခြင်း ခံကျရသည့် အဖြစ်တို့သည် ယခု အမြင့်သမီးတော်လေးကို ရှုမြင်ရသောမင်းတရားကြီး ဘဝဖြင့် ခြားနားတော့မည့် မဟုတ်ကြောင်းကို စဉ်းစားမိပါသည်။ ထိုစဉ်းစားမိရင်း ပြုံးတော်မူရာက မင်းတရားကြီးဘုရားသည် သလွန်တော်အောက်တွင် ခြေတော်ဦးခိုက် ခစားနေသည့် အမြင့်မင်းသမီး ရွှေလက်တော် ဆွဲတော်မူပြီး သလွန်ပေါ် တက်စေရန် မိန့်တော်မူစကား မြွက်ကြားပါသည်။

"သည်က အမြင့်မင်းသမီး နမတော်လေး မောင်ကြီးဘုရားနှင့် သလွန်တော်ပေါ် အတူစံစားတော်မူမည်ပ"

သလွန်တော်ပေါ် သို့တက်၍ ခပ်ခွာခွာထိုင်ရင်း အမြင့် သမီးတော် လေးမှာ ခေါင်းငုံ့ရင်းခစားနေပါသည်။

မျက်နှာတော် မြင်ရသည်မှာလည်း ရှက်သွေးများဖျာလျက် အသားတော်များပင် တုန်နေပါသည်။

မင်းတရားကြီးဘုရား အမြင့် သမီးတော်လေးကို ရွှေလက်ဆွဲ၍ သလွန်တော်ပေါ် တင်လိုက်သည် ဆိုကတည်းက အနားတွင် ခစားလျက် ရှိနေသည့် စိန်တုန်းမိဖုရားကြီးနှင့် အဆောင်တော်တွင်းမှ အထိန်းတော် အချော့တော် မမများအားလုံး တယောက်ပြီး တယောက် အလျှိုလျှို ပျောက်ကွယ်ကုန်ကြပါသည်။

ဘဝရှင် မင်းတရားကြီးဘုရားအပါး အမြင့်သမီးတော်မှတပါး အခြားမည်သူ တဦးတယောက်မျှ မရှိတော့ပါ၊ မင်းတရားကြီး ဘုရားလည်း အမြင့်သမီးလေး၏ လက်တော်နှစ်ဘက်ကို ဆွဲယူ ဆုတ်နယ်လိုက်ပါမှ အမြင့်သမီးလေး၏ ရွှေလက်တော်နှစ်ဘက်မှာ စမ်းကျ သီတာရေ တမျှ အေးစက်နေသည်ကို တွေ့ရှိ ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် မင်းတရားကြီးဘုရားသည် ငယ်စဉ် တောင်ကျေးကလေးဘဝ စလင်းမင်းသမီးနှင့် နှစ်ကိုယ်တူ မေတ္တာမျှစဉ် အချိန်ကာလမှ အဖြစ်အပျက်တို့ကို ပြန်လည် အမှတ်ရလာပါသည်၊ ချစ်ချင်းမေတ္တာတို့၏ အစေစားခံ ဘဝမှ တဖြည်းဖြည်းချင်း ပြောင်းလွှဲလာသော မင်းတရားကြီး ဘုရားသည်၊ ချစ်ချင်းမေတ္တာတို့ကို စေစားနိုင်သူ

ဖြစ်အောင် နိုင်လာခဲ့သည် မှန်သော်လည်း ငယ်ချစ်ပေါင်းကို အနစ်တသောင်း မမေ့ကောင်းဆိုသည့် စကား အလာတော် ရှိသည့်အတိုင်း စလင်းမင်းသမီးလေးနှင့် ချစ်ကျွမ်းဝင် ရင်းနှီးခဲ့ပုံတို့ကို ယနေ့ တိုင်အောင် တွေးမိတိုင်းတသသနှင့် မမေ့နိုင်ခဲ့ပါ။

ထိုမေ့မရသော စိတ်၏ ဖြစ်ပေါ် ခံစားမှုနှင့် ယခု အမြင့် သမီးတော်လေးနှင့် တွေ့ကြုံရသည့် ခံစားမှုတို့သည် ထပ်တူထပ်မျှ ဖြစ်လေရော့သလားဟုပင် မင်းတရားကြီးဘုရားသံသယ ရှိတော်မူလာ ပါလေသည်။ သံသယစိတ်တို့ကြောင့် ပီတိစိတ်များ ဖြစ်ပေါ် ခံစားလာရသည် အတွက် မင်းတရားကြီးဘုရား ရွှေစိတ်တော်ဝယ် ကြည်နူးမိပါတော့သည်။

"နမတော်လေး ရွှေနန်းတော်ကြီးပေါ် နေရသည်မှာ ပျော်တော်မူရဲ့လား နမတော်လေးရဲ့"

မင်းတရားကြီး ဘုရားအမိန့်တော် ရှိသည့်စကားကို အမြင့် မင်းသမီးလေးက နှုတ်မှပြန်လည် အဖြေကြားသော်လည်း ခေါင်းညိမ့်၍ အဖြေပေးပါသည်။ မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း စကားဖြင့် တုံ့ပြန်မတင် လျှောက်သည်ကို မကျေနပ်နိုင်ဘဲ အမြင့်သမီးတော်လေးအား ပွေ့၍ ပေါင်ပေါ် တင်တော်မူလိုက်ရင်း .... "မောင်ကြီးဘုရား မျက်နှာတော်မော်လို့ ဖူးစမ်းပါ့ဦး နမတော်လေးငဲ့၊ သည်က နမတော်ကို ရွှေမေတ္တာ ပိုတော်မူသည်ဗျ"

"ဘဘဘုရား မျက်နှာတော် မော်ဖူးရန် မဝန့်ကြောင်းပါဘုရား"

"ကိုယ်တော်မြတ်ကို ဘဘလို့ မခေါ် တော်မူလိုက်ပါနှင့်၊ မောင်ကြီးဘုရားလို့ဘဲ ခေါ် စမ်းပ နမတော်လေးဗျား"

"ဘဘဘုရား အလိုတော်အတိုင်းခေါ် တော်မူပါမည် ဘဘ ဘုရား"

အမြင့် သမီးတော်လေး ရက်တော်မူ၍ စကားများမှားတော် မူနေသည်ကို မင်းတရားကြီးဘုရား သဘောတော်ကျ စိတ်ဝမ်း တော်ကြည်နူးလှ သဖြင့် ဟက်တမောရယ်ရင်း-

"သည်က နမတော်လေးကဖြင့် ဘဘုရားလို့ မခေါ် တော်မူလိုသည်မှ ဘဘဘုရားချင်း နှုတ်ခွန်းတော်ထပ်ပြီး မိန့်တော် မူပေသည်က မောင်ကြီးဘုရားကို ချစ်တော်မူဟန် ရှိသည်ပ နမတော်လေးရဲ့"

မင်းတရားဘုရား ကျိစယ်တော်မူသော်လည်း အမြင့် သမီးတော် လေးမှာ မင်းတရားကြီးဘုရား ရင်ခွင်တွင်း ဦးခေါင်း သို့ဝှက် ထားပြီး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်လျက် ရှိနေပါတော့သည်။ အမြင့်သမီးတော် လေးမှာ ချွေးများ စိုရွှဲနေအောင် ကြောက်အားတော် ပိုနေဟန် ရှိပါလေသည်။ မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း ကြာခြည်ရုံ အတွင်းမှာ လှောင်အိုက်နေသည်ဟု မှတ်ထင်တော်မူ၍ ကြာခြည်ရုံအပြင်သို့ ထွက်တော်မူလိုစိတ်ရှိလျှင် ထွက်ကြရန် မိန့်တော်မူသော်လည်း ရက်သည့်အတွက် ခေါင်းခါရမ်း ငြင်းပယ်တော်မူပါသည်။

တောကျွမ်းသော မှုဆိုးသည် တော်ကောင်ကို ပစ်ခတ် သတ်ဖြတ်တတ်ရုံသာမက ခြေရာခံ၍လည်း လိုက်တတ်ပါသည်။

ထိုအတူ ခြေရာခံနိုင်သလို ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်ပြီးသည့်နောက် လီးချွတ်ဖြတ်တောက်ရာတွင်လည်း စနစ်ကျမှန်ကန်စွာ ပြုလုပ်တတ်ပါသည်။ သို့မှသာ လိုအပ်သော အကျိုးအမြတ် ရရှိအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ပေသည် မဟုတ်ပါလား။ ဘဲဖြူရွှေရေးစက် အနားပါ မိုးကောင်းကင်ကြည်ပြာရောင် ထမီလေးမှာ မည်သည့်အချိန်က သလွန်တော်အောက်ကျရောက်သွားသည်ကို အမြင့်သမီးတော်လေး မသိရှိလိုက်သော်လည်း နာကျန်မှုဝေဒနာ ခံစားလာရသည်ကိုတော့ သိလာပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ သွေးရှူးသွေးတန်းဖြင့် လုပ်မိလုပ်ရာကို လုပ်လိုက်လေသည်။

"အမလေး-မလေး၊ လွှတ်စမ်းပါ့ လုံခလေးရ၊ အမလေးလေး"

မင်းတရားကြီးဘုရား ပြင်းပြစွာ အော်ဟစ်သံ ကြားရပါရပါသည်။ မင်းတရားကြီး၏ အောင်မြင် ခန့်ညားသော အသံတော်မှာရောင်ရမ်း အော်ဟစ်စဉ် အခိုက်အတန့်တွင်ပင် ကြည်လင်ပြတ်သားလှပါသည်။

မင်းတရားကြီးဘုရား အော်ဟစ်ညည်းညူသံကြားကြသော စိန်တုန်းမိဖုရားကြီးနှင့် အထိန်းတော် အချောတော်ကြီးများသည် ကြာချည်ဆောင်အတွင်းသို့ အမောတကော ပြေးလာကြပါသည်။

စိန်တုန်းမိဖုရားကြီးလည်း ကြာခြည်ရုံကို လုစ်သင့်မသင့် စဉ်းစား မနေတော့ဘဲ ကြာချည်ရန်ကို မ၍ အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားသည်တွင် မှောက်ရက် ငိုနေသော အမြင့်သမီးလေးနှင့် ရင်ဘတ်တော်ကို လက်ဖြင့် ဖိထားလျက် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေသော မင်းတရားကြီးဘုရားကို တွေ့ရပါသည်။

မင်းတရားကြီးဘုရား ရင်ဘတ်တော်ကို ဖိထားသော လက်ျာလက်ဖဝါး အောက်သို့ သွေးများ ယိုစီးလာသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်၌ စိန်တုန်းမိဖုရားကြီးလည်း ထိတ်လန့်တော် မူသွားပါသည်။

"မောင်မောင်ဘုရား ဘယ်သို့သော အကြောင်းရပ်ဖြင့် ရင်ဘတ်တော်မှ သွေးများ ယိုစီးလာတော်မူသည်လဲ"

စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် မေးမြန်းတော်မူသော စိန်တုန်းမိဖုရားကြီး တင်လျှောက်ချက်ကို .....

"ကိုယ်တော်မြတ်ကို အမြင့်သမီးတော်က နာကျင်တော်မူ၍ ယောင်ယမ်းကိုက်လိုက်တော်မူသည့် အတွက် ရင်ဘတ်တော် ပေါက်ပြဲသွားရသည်ပ စုကြီးရ"

"သယ်.... မောင်မောင်ဘုရား အလိုတော်ကို ဆန့်ကျင်တော်မူရုံမျှ မကဘဲ မောင်မောင်ဘုရားကို အနာတော်ရစေတဲ့ သည်သူငယ်မကို အပြစ်ဒဏ်ပေးတော်မူပါ မောင်မောင်ဘုရား"

"စုစုကြီးရဲ့ သည်ဟာကိုတော့ဖြင့် အပြစ်ပေးရန် မသင့်လျော်ပေဘူး၊ သူ့ခမျာမှာလည်း မောင်မောင်ဘုရား ပြုလုပ်သည့် နာကျင်မှုကြောင့် သွေးလန့်ပြီး ယောင်ရမ်းကိုက်ခဲ လိုက်ခြင်းဖြစ်ပေမှာဘဲ စုစုရယ် သည်းခံလိုက်ပါ့"

"ညကို မောင်မောင်ဘုရားအား မည်ကဲ့သို့ အပျော်တော်ဆက်ရမည်ကို သင်ကြား ပေးထားခဲ့ပါလျက်ကနဲ့ သည်နှယ် ပြုမူပေသည်ကြောင့် ထီးနဲ့ မတန် နန်းမဆန်လှသည်ဘဲ"

"ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ မမဖုရား ဖုရား ကျွန်မလည်း မင်းတရားကြီးဘုရား အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ပါသည်။ မင်းတရားကြီး ဘုရားပြုမူချက်မှာ ရှည်ကြာစွာ လက်ခံရန် မစွမ်းသာပါသဖြင့် သတိတော်ကင်းကွာ၍ မင်းတရားဘုရား ဘာဘရင်ဘတ်တော်ကို ယောင်ယမ်းငုံခဲ့မိပါသည်ဘုရား"

"မောင်မောင်ဘုရားကို ဘာကြောင့် ဘာဘ ဘုရားလို့ခေါ်သည်လဲ နန်းမလေ့ အတတ်ပညာများကို တတ်မြောက်အောင်သင်ကြား ပေးထားပါရက်နဲ့ သည်လောက် ထိုင်းပါလျှင် ထီနန်းနှင့်မတန်ပလေ"

စိန်တုန်း မိဖုရားကြီးလည်း မင်းတရားကြီးဘုရား အဝတ်တော်များ ပြန်လည်ဝတ်ဆင်ပေးရင်း အမြင့်မင်းသမီးလေးကို ဆူပူမာန်မဲနေပါသည်။ မင်းတရားကြီးဘုရား ရင်ဘတ်တော်မှ ကိုက်ခံရသောဒဏ်ရာမှ သွေးများကို အဝတ်ဖြူစဖြင့် သုတ်သင်ပေးနေပါသည်။

အမြင့်သမီးလေးမှာ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်လျက်နှင့် သူမ၏အဝတ်အစများကို ပြန်လည် ဆင်မြန်းနေပါသည်။

"မောင်မောင်ဘုရား အနာပေါက်ကု သမားတော်ဦးရှင်းကိုအပင့်ခိုင်းချေမှ သင့်တော်မည်ထင်ကြောင်းပါဘုရား"

"အချိန်မတော်ကြီး သွားရောက် ချေပင့်လောက်သည့်အနာလည်း မဟုတ်သော်ကြောင့် စိုးရိမ်နှောင်းလို့ ကြောင့်ကြတော်မမူပါနဲ့ စုစုရဲ့ သည်ညအတွက် ဆံဝါးဖတ်မံ၍ ကြပ်စီးထားလျှင်ပြီးနိုင်သည်ပ စုစုငဲ့"

မင်းတရားကြီး မိန့်တော်မူ စကားကြားသည်နှင့် စိန်တုံး မိဖုရားကြီးလည်း ဆန်တဆုပ်လောက် ယူခိုင်းရန် အမြင့်သမီးတော်လေးဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်၌ အမြင့်သမီးတော်လေးအား မတွေ့ရတော့ပါ စိန်တုန်းမိဖုရားကြီးလည်း ကြာခြည်ရံ အပြင်ထွက်၍ အပျိုတော်ကြီးများ ရှိရာသို့ သွားရောက်၍ ဆန်အနည်းငယ်မျှ ယူဆောင်ခဲ့ရန် ခိုင်းစေလိုက်ပါသည်။

စိန်တုန်းမိဖုရားကြီး စေခိုင်းလိုက်သည့် ဆန်ရရှိသဖြင့် ဆန်တဆုတ်စာကို မိဖုရားကြီးကိုယ်တော်တိုင်ဝါး၍ မင်းတရားကြီးဘုရား အနာအုံ့ရန် ကြာခြည်ရံ အတွင်းဝင်သွားသည်တွင် အမြင့်သမီးတော်လေး ကိုယ်တိုင် မင်းတရားကြီးဘုရားအား ကြပ်စီးပေးနေသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ မိဖုရားကြီး အံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်နေသည်ကို မြင်တော်မူသည့် မင်းတရားကြီးဘုရားသည်

"အမြင့်သမီးတော်လေးက လိမ္မာသည်ဗျ စုစုကြီးရဲ့ သူခမျာ ဆန်ကို ယူလာတော်မူပြီး ကိုယ်တိုင် ဝါး၍အုံ့ပေးသည်ဗျ"

"မှန်လှပါ အမိုက်အမဲလေးကိုတော့ ဆုံးမပေးတော်မူမှ သင့်တော်မည်ထင်မိကြောင်း ရွှေနားတော်လျှောက်ပါသည် ဘုရား"

စိန်တုန်းမိဖုရားကြီးက တင်လျှောက်သည်တွင် မင်းတရားကြီး ဘုရားလည်း ပြုံးရယ်တော်မူရင်း .....

"လုံခလေး လိမ္မာရေးခြားရှိလာစေရန် မောင်တော်ဘုရား ကိုယ်တိုင် ကြိုးစားရမယ်ဗျ။ သည်အရေးအတွက် စိတ်လေးနေတော်မူပါနဲ့ စုစုရဲ့"

"မောင်ကြီးဘုရား ပေးလိုသည့် အပြစ်တော်ကို ခံယူရန် အသင့်ရှိကြောင်းပါဘုရား" ဟု အမြင့်မင်းသမီးလေး လျှောက်တင်သည်၌ မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း အမြင့်သမီးတော်လေးနားသို့ကပ်၍ လေသံဖြင့် တီးတိုးပြောလိုက်သည်ကို စိန်တုန်းမိဖုရားကြီး မြင်လိုက်ပါသည်။

မိဖုရားကြီးများ ပစ်လွှတ်လိုက်သော မျှားချက်သည် မင်းတရားဘုရားအား စူးဝင်လိုက်ရသည်ကိုတော့ မင်းတရားကြီးဘုရား သိရှာမည်မထင်ပါ။ သို့ဖြစ်၍တံလျှပ်ကို ရေထင်၍ ရွှေသမင် အလိုက်မှားတော့မည်ကို ကြံရာပါမိဖုရား ကြီးများ နားလည် သဘောပေါက်ကြပါတော့ သည်တကား။

♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥

(၆)

နံနက်ညီလာခံ သဘင်သို့ တက်ရောက်ရန် လာသော ဦးရွှေမောင်ကြီးမှာ အရှေ့တော်ကြီးအတွင်း မင်းတရားကြီးဘုရား အမိန့်တော်ဖြင့် ဆင့်ခေါ် တော်မူ၍ ရောက်ရှိလာသော သမားတော်ကြီး ဦးစံဝင်းနှင့် ဦးရှင်းတို့ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ သမားတော်ကြီးများထံ ချဉ်းကပ် စုံစမ်းသော်လည်း မင်းတရားကြီးဘုရား ဆေးတော်ဆက်ရန် လာရောက်ရမည်ကို ဆင့်ခေါ် သည့်အတွက် အမြန်လိုက်ပါလာခြင်း ဖြစ်ကြောင်းမှတပါး အခြားမသိရ၍ ဦးရွှေမောင်ကြီးလည်း စဉ်းစားမိပါသည်။ သမားတော်ဦးရှင်းနှင့် ဦးစံဝင်းတို့သည် အနာပေါက် ကုရာတွင် ကျော်ကြားသည့် သမားတော်ကြီးများ ဖြစ်ကြပါသည်။

မင်းတရားကြီးဘုရား မည်သို့သော အနာတော် ပေါက်ရလေ သနည်း။ ယမန်နေ့ညက ညီလာခံတွင် အခစားဝင်ခဲ့သည့် အချိန်တိုင် အောင် ကောင်းမွန်စွာ ကျန်းမာစွာ ရှိနေပေသည်။ မင်းတရားကြီးဘုရား အနာတော်အတွက် ဆေးတော်ဆက်ရန် ဆင့်ခေါ် သည်ကိုလည်း သမားတော်ကြီးများက နိုင်မာစွာ ပြောကြားနေသည့် အတွက်

မင်းတရားကြီး ဆေးတော်ဆက်ရန် ဝင်ရောက်ကြမည့် သမားတော်ကြီးများနှင့်အတူ လိုက်ပါကြည့်ရှုရန် စောင့်စားနေပါသည်။

မင်းတရားကြီးဘုရား နံနက်ပွဲတော်စား ကြပြီးနောက် သမားတော်ကြီးများ ဆေးတော်ဆက်ရန် ဝင်ကြသည်တွင် ဦးရွှေမောင်ကြီးလည်း လိုက်ပါသွားခဲ့ပါသည်။ ဆေးတော် ဆက်ကြ ရမည့် သမားတော်ကြီး နှစ်ဦးလည်း မင်းတရားကြီး အနာတော်ကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုကြပါသည်။ အနာကို ကြည့်ရှုကြသူ သမားတော်ကြီး နှစ်ဦးစလုံး တဦးမျက်နှာ တဦးကြည့်လျက် အံ့သြနေကြဟန် ရှိသော်လည်း မင်းတရားကြီးဘုရားအား မည်သို့မျှ မတင်လျှောက်ဝန့်ကြ မစူးစမ်းဝန့်ကြဘဲ ရှိနေသဖြင့် ဦးရွှေမောင်ကြီးကပင် အလိုက်သိစွာ ကြားမှဝင်၍ –

"မှန်လှပါ မင်းတရားကြီးဘုရား၊ သမားတော်ကြီးများအနေဖြင့် အနာမသိ ဆေးမရှိ၊ အနာမပိုင် ဆေးမကိုင်နှင့် ဆိုစကားအရ အနာဖြစ်ရသည့် ဇစ်မြစ်ကို သိလိုကြဟန်တူကြောင်းပါဘုရား"

"ဟုတ်ပေသဗျ၊ သည်အနာက လူကိုက်သည့် အနာပေဘဲ သမားတော်ကြီးများဗျား၊ ယမန့်နေ့ ညဥ့်သန်းခေါင် အချိန်က အကိုက်ခံရခြင်းပ"

ဦးရွှေမောင်ကြီးရော သမားတော်ကြီးများပါ အံ့အားသင့်နေကြပါသည်။ ဆက်လက် မေးမြန်းစုံစမ်းရန်လည်း မင်းတရားကြီးဘုရား အနေဖြင့် ဖြေလိုမည်လည်း မထင်မိ။ မေးမြန်းရန်ကလည်း အနာဖြစ်ရခြင်း အကြောင်းအရာမှာ ပြည့်စုံလုံလောက်နေပြီ ဖြစ်၍

ငြိမ်သက်စွာ လုပ်ဆောင်သင့်သည်ကို ဆက်လက် လုပ်ဆောင်နေကြပါသည်၊ အနာပေါ် သို့ဆေးတော်တင် အဝတ်စီးပေးကြပြီး မင်းတရားကြီးဘုရားအား ခြေတော်ဦးခိုက်၍ ရှောင်ရန် အစာ၊ ပွဲတော်တည်ရမည့် ဓါတ်စာတို့ကို တင်လျှောက်၍ သမားတော်ကြီးများ ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားကြပါသည်။

ဦးရွှေမောင်ကြီး တယောက်ထည်း ကျန်နေရစ်လေတော့မှ မင်းတရားကြီးဘုရားကို ဦးခိုက်ပြီးလျှင်-

"သည်အနာ မည်သူပြုမှု၍ မင်းတရားကြီးဘုရား ခံစားရရှိသည်ကို မိန့်တော်မူပါ၊ သည်တရားခံကို ကျွန်တော်မျိုးကြီး စစ်မေးအပြစ်တော်မူပါမည်ဘုရား"

မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း အဖြစ်အပျက်များကို စဉ်းစားမိသည့် အတွက်ပင် ဖြစ်မည်လားမသိ ပြုံးတော်မူပါသည်။ ၎င်းနောက် လျောင်းတော်မူရာ သလွန်ညောင်စောင်းဘေး ရွှေကလပ် ပေါ်တွင် တင်ထားသည့် သမားတော်ငချဲ ဆက်သခဲ့သည့် အင်္ဂုဒ္ဒိ ဆေးတော်ထည့်သည့် စဥ့်ဘူးကို လက်ညှိုးထိုးပြတော်မူပြီး မိန့်တော်မူလိုက်သည်မှာ .....

"နင်အရေးယူ အပြစ်ပေးချင်သည်ဆိုပ၊ ငချဲဆေးတော်ဟာ တရားခံ အစစ်အမှန်ပါ၊ တောက် – မိစပ်ထံ မသွားမီအချိန်က သည်ဆေးတော်သာ စားသုံးထားပြီးသား ဆိုရင် ငမောင်ကြီးရ"

ချစ်စိန်လွင်

ချစ်စိန့်လွင်

ဆောင်ကြာဖြိုင်မှတ်တမ်း